

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAKE
UNDERSTOOD

PENELOPE WARD

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JAKE ANLADI

Penelope Ward

Birinci Baskı, Mart 2015

Telif Hakkı © 2015

Penelope Ward

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

RBA Designs tarafından kapak. Stok fotoğraf © Shutterstock.com

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Penelope Ward'dan Daha](#)

[Fazlası Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

BÖLÜM 1

Mevcut

Kapının çarpma sesi kafamda tekrar tekrar yankılandı. Karım beni terk etti.

Gittiğinden bu yana tam olarak yedi saat otuz beş dakika geçmişti ama sonsuzluk gibi geliyordu. Zihnini boşalttığında geri geleceğini söyledi ama bunun ne kadar süreceğini söylemedi. Nina gitmeden önce iki istekte bulundu: onu aramamasını ve mesaj atmamasını.

İşleri daha da kötüleştirmek istemediğimden, onun isteklerine saygı duymaya karar verdim ve günün çoğunu kanepedeki yerimden ön kapıya bakarak, her an içeri girip bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini umarak geçirdim.

Gerçek şu ki, gittiği için onu suçlayamazdım. Nina bana kızmakta sonuna kadar haklıydı. Birbirimizi çok seviyorduk ve evlendiğimizden beri birçok kez kavga etmiştik ama hiçbir zaman beni fiziksel olarak terk etmemişti. Dün gece bardağı taşıran damla oldu.

Bu gün uzun zamandır geliyordu. Aslında, onunla ilk tanıştığım andan beri buna hazırlanıyordum. Belki de benimle birlikte olmayı kabul ettiğinde içine düştüğü durumla başa çıkabileceğine inandığım için aptalın tekiydim. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Tek iyi haber, oğlumuz A.J.'nin bu sabah her şey olup bittiğinde annemlerde olmasıydı, bu yüzden olaya tanıklık etmek zorunda kalmadı. Bu hafta sonu farklı bir nedenle orada kalmasını ayarlamıştım, o yüzden burada olmaması tesadüf oldu. Nina'ya annemin torununu özlediğini ve onunla biraz vakit geçirmek istediğini söyledim. Annem onu Cuma öğleden sonra almıştı. Nina'nın bu gece onun için bir parti planladığımdan haberi yoktu. Yani bu berbat bir zamanlamaydı.

Oğlumuzu büyütmek için birkaç yıl ara verdikten sonra hemşirelik okulunu yeni bitirmişti. Onunla çok gurur duyuyordum ve en yakınlarımızı samimi bir kutlama için eve davet ederek ona sürpriz yapmanın güzel olacağını düşündüm. En iyi arkadaşlarımız, Skylar ve Mitch de

New Jersey'den Boston'a gelip uzun bir hafta sonu için bizimle kalacaklardı. Kız kardeşim Allison ve kocası Cedric, yakın zamanda yatırım yaptıkları Beacon Hill'deki düello piyano barı ve restoranı Erika's'tan yemek getirmeyi planlıyorlardı. Bu gece hayatımızın en muhteşem Cumartesi gecelerinden biri olacaktı. Dün gece Ivy'yi ziyarete gitmemin nedeni de buydu.

-Her zamanki cumartesi günüm yerine.

Bu benim ilk hatamdı.

Kapının gürültüyle çalınması düşüncelerimi böldü. Kanepeden sıçrarken kalbim çarpmaya başladı.

Nina. Bebeğim. Geri geldin.

Gergin heyecan, kapıda duran Skylar ve Mitch'i görünce büyük bir hayal kırıklığına dönüştü. Görünüşe göre, Nina olabileceğini düşünmek beni o kadar heyecanlandırmıştı ki, kapıyı çalmak yerine anahtarını kullanacağını unutmuştum. Anlaşılan onlara bu gece Boston'a gelmemelerini söylemeyi de unutmuştum. Artık parti falan olmayacaktı. Yüzümdeki umutsuzluk ifadesi hemen anlaşılmış olmalıydı.

"Bizi gördüğüne o kadar sevinmiş görünme, Jake." Skylar ayağındaki karları ezerek yanımdan geçti. "Beş saattir arabadayız. Çocukları havuza bırakmam gerekiyor."

Mitch şaşkın yüzümü gördü ve açıkladı: "Yani işemesi gerekiyor."

Göğsünde taşıyıcıdan sarkan bir bebekle küçük Skylar'ı görünce kıkırdamadan edemedim. Skylar yeni doğan oğullarını Mitch'e teslim etti ve banyoya koştu.

Onu on beş yaşından beri tanıyordum ve her zaman tam bir ateş parçasıydı. Hiçbir şeyi saklamazdı. Bu anlamda Skylar benim kadın versiyonum gibiydi, hiç sahip olmadığım küçük kız kardeşim. Artık büyüdüğüne inanmak zordu ama tavırları her zamanki gibiydi. Bugün her ne kadar berbat geçmiş olsa da, artık yalnız olmadığım için mutluydum.

Mitch bana her zamanki gibi erkekçe sarıldı. "Nasıl gidiyor dostum? Bok gibi görünüyorsun."

Sırtını kasıtlı olarak sertçe sıvazladım. "Sağ ol dostum. Kendimi bok gibi hissediyorum."

Skylar banyodan çıktı ve Mitch Jr'ı kocasından almadan önce kırmızı kanepeye oturdu. "Nina nerede?"

Karşısındaki deri koltuğa oturdum ve yorgun gözlerimi ovuşturdum. "O gitti... bu sabah." Rahatsızlıktan dolayı yutkundum.

yüksek sesle söylemek.

"Nereye gitti?" "Bana

söylemedi." Skylar

gözlerini kıstı. "Ne?"

"Kavga ettik."

"Bekle." Gömleğini kaldırdı ve sütyenini çıkarmaya başladı.

Ne oluyor lan?

İçgüdüsel olarak başımı başka yöne çevirdim. "Uh... normalde konuşmanın ortasında memeni çıkarır mısın?"

Mitch güldü. "Aslında her zaman."

Skylar soyunmaya devam etti. "Jake, karın dünyadaki en büyük göğüslere sahip. Sanırım ben oğlumu beslerken sen de mütevazı bir yan memeyle idare edebilirsin."

"Bir uyarı iyi olurdu, hepsi bu."

"Bunu aklımda tutacağım." Skylar, Mitch Jr.'ı sağ göğsünün üzerine yerleştirdi ve çocuk anında ona yapıştı. "Şimdi dökül bakalım. Ne haltlar dönüyor?"

Nina'nın duvarda asılı duran resmine baktım. A.J.'ye hamileyken çizmişim. Oğlumuz şimdi sekiz yaşındaydı ama onu taşıyor olması daha dün gibi geliyordu. O zamandan beri tekrar hamile kalma şansımız olmamıştı. İlk olarak, doğum sonrası depresyonu tekrar yaşamaktan korktuğu için bir daha denemeyi düşünmedi.

Sonra, birkaç yıl önce kendine geldikten sonra, bir türlü gebe kalamamıştık. Resme bakarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum.

Derin bir nefes aldım. "Normalde Cumartesi gününü Ivy ile geçiririm. Bunu biliyorsun."

"Eski karın," diye araya girdi

Mitch. Başımı salladım.

Bunun arkasındaki mantığı anladığımı biliyordum ama sesindeki ton biraz yargılayıcı gibi geldi.

"Nina'nın partisi için bir şeyler hazırlamak üzere bugün ve bu gece boş vaktim olması gerekiyordu, ben de Ivy ziyaretimi düne aldım. Parti sürpriz olduğu için, Ivy'nin bir sorunu olduğu ve grup evine bugün yerine dün gece gitmem gerektiği hakkında bir hikaye uydurdum. Kendime uğursuzluk getirdim çünkü gerçekten Ivy'nin evine gittiğimde bana hastaneye kaldırıldığını söylediler. Ben de onun yerine hastaneye gittim."

"Peki Nina neden bu kadar sinirlendi? Senin Ivy'yi haftada bir görmene alıştı."

"Bu onun için hiç kolay olmadı Skylar. Bunu sen de biliyorsun. Yine de dün geceki tepkisinde farklı bir şeyler vardı. Anlayamadığım şey de bu."

"Ivy ile ne oldu?"

"Grup evindeki personel onu tekrar çatıya tırmanmaya çalışırken buldu ve hastaneye yatırdı. Doktor ilaçlarını ayarladı ve bu sabah onu taburcu etti. Her zamanki rutin."

"Dün gece eve döndüğünde ne oldu?"

"Sorun da buydu. Bu sabaha kadar eve gelmedim." Skylar'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne?"

"Bunun kötü görüldüğünü biliyorum ama dün gece bir fırtına vardı ve hastanenin dışındaki yolda arabalar siyah buz üzerinde sağa sola savruluyordu. Aslında yolu bir süreliğine kapattılar. Nina'yı arayıp geceyi orada geçireceğimi söyledim. İnanın bana, bu yapmak istediğim son şeydi ve telefonda o kadar da üzgün görünmüyordu. Durumu anlayışla karşılayacağını düşündüm."

Skylar bebeği göğsünden çekti ve üzerini örttü. Onu Mitch'e teslim ettikten sonra koltuktan kalktı ve kafama hafifçe vurmaya başladı.

"Ne oluyor Skylar?"

"Özür dilerim. Bunu yapmak zorundaydım," dedi tekrar otururken. "Sen deli misin, Jake? Gerçekten de geceyi eski karınla geçirmenin herhangi bir sakıncası olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Sana söylemiştim. Yolu kapatmışlardı. Eve dönmek imkansızdı."

"Anlıyorum, ama en azından şunu anlayabilirsin ki Nina'nın hâlâ bu konuda kızgın olmaya hakkı var." Haklı olduğunu biliyordum. Her şeyi berbat etmiştim.

Skylar sözlerine şöyle devam etti: "Yine de kulağa doğru gelmeyen bir şeyler var. Üzgün olduğunu anlayabiliyorum ama neden gitsin ki?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

"Giderken ne dedi?"

"Kapıdan içeri girdiğimde paltosunu giymiş gitmeye hazır bekliyordu. Uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Hastanede yatmış olmamla bir ilgisi olup olmadığını sordum ve o da 'ne düşünüyorsun' diye cevap verdi. Eğer ben

Bir an için bile böyle hissedeceğini düşünseydim, dün gece eve buz pateni yaparak dönerdim. Bunun onu bu kadar rahatsız edeceğini gerçekten düşünmemiştim."

"Herkesin bir sınırı vardır."

Kendi kendime başımı salladım, onu incittiğim için kendimi bok gibi hissediyordum. Neredeyse sekiz saat olmuştu ve onu çok özlemiştim. Sadece ona sarılıp onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek ve gecenin geri kalanını onunla sevişerek geçirmek istiyordum. Ama bu ihtiyaçtan daha da güçlü olan şey göğsümdeki ağrıydı, bu işin hastanede kalmamdan daha fazlası olduğunu derinden hissediyordum.

Mitch mutfaktan elinde birayla döndü. "Dostum, bunu söylediğim için beni affet, ama bunu nasıl yaptığını gerçekten anlamıyorum."

"Ne yapmak?"

"Her hafta yaptığın gibi onu görmeye git. Açıkçası ben olsaydım Skylar'ın bunu kaldırabileceğini sanmıyorum."

Skylar bebeği uyuması için salladı. "Bunu söylemek kolay ama insanlar mecbur kaldıklarında bazı şeylerin üstesinden gelmenin yollarını bulurlar. Tanrı biliyor ya, konu biz olunca ben yeterince başa çıktım Mitch." Bana baktı. "Bu durumda olmayı sen istemedin."

Skylar'ı bu yüzden seviyordum. Bilge biriydi. Gerçekten bir seçeneğim olmadığını anlıyordu. Elbette hayatta istediğimizi yapmakta özgürüz ama doğru olanı yapmaya çalıştığınızda sadece tek bir seçenek vardır. Bu her zaman en kolay seçim değildir. Ivy bu noktada benim için eski bir eşten çok bir çocuk gibiydi. Başka bir ailesi yoktu ve Nina içten içe onu neden terk edemeyeceğimi, Ivy'nin neden haftada en az bir kez onu önemseyen birini görmeye ihtiyaç duyduğunu anlıyordu. Nina her zaman kendi ihtiyaçlarını bir kenara bırakarak Ivy ile ilgilenmeye devam etmeme izin verdi. Karımda sevdiğim şeylerden biri de buydu. Ama bunun onun için asla kolay olmayacağını da anlıyordum ve bu konuda çok suçluluk duyuyordum. Yine de kurallar vardı. Ziyaretler haftada sadece bir kez Cumartesi günleri olacaktı ve eğer ailevi bir zorunluluğumuz varsa bu her zaman önce gelecekti.

Mitch birasından bir yudum aldıktan sonra bana döndü. "Nina Ivy'yi hep biliyor muydu?"

Başımı sandalyeye yasladım, ilk tanıştığımız günleri ve bu soruyla açtığı solucan kovanını düşündüm. "Hayır."

Skylar bana gülümsedi. O zamanlar bizi tanıyan ve hâlâ arkadaş olduğumuz yegâne kişilerden biriydi. "Jake hâlâ Ivy ile evliydi.

Nina'yla tanıştığında."

Mitch şok olmuş görünüyordu. "Ne dedin?" Kıkırdadım. "Bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır. Hiçbir fikrim yoktu." Ayaklarını sehpanın üzerine koydu. "Bunu duymayı çok isterim."

Skylar, uyuyan Mitch Jr'ı odanın köşesine yerleştirilmiş portatif beşiğe götürürken, "Nina'nın versiyonunu duydum ama seninkini de duymak isterim," dedi.

Koltuğuma geri yerleştim ve kollarımı kavuşturdum. "Ne kadar zamanın var?"

BÖLÜM 2

Geçmiş

Ivy'nin yatak odasının penceresinden dışarı bakarken şehrin ışıkları gece gökyüzünü aydınlatıyordu. Bu her zaman hafta sonunun en huzurlu bölümüydü, o uyurdu ve ben de vedalaşıp hafta sonu için New York'a dönmek üzere trene binmeden önce onun uyumasını izlerdim.

Suçluluk duygusu her zaman tam da bu zamanlarda ortaya çıkardı çünkü bir sonraki hafta sonuna kadar onu yine yalnız bırakacaktım. Ivy uyurken ya da katatonik durumlarından birindeyken burada düşünmek için her zaman çok fazla zaman vardı. Ama bu anları onun paranoyak nöbetlerinden birine her zaman tercih ederdim.

Hayatımın ne hale geldiğini düşündüm. En hafif tabiriyle alışılmadıktı ve kimseye açıklamak çok zordu. Bazı günler, dünyada beni anlayabilecek başka kimse yokmuş gibi hissediyordum. New York'ta çok az insan Boston'daki bu hafta sonlarını biliyordu, benim hayatımı biliyordu. Bu durumu insanlara gerçekten anlayabilecekleri şekilde kolayca açıklayamazdınız. Sadece sorular bile başımı döndürüyordu.

Neden onunla kalıyorsun, Jake?

Teknik olarak evliyken nasıl başka kadınlarla yatabiliyorsun? New York'a ondan uzaklaşmak için mi taşındınız?

Ivy hakkında yanlış insanlara birkaç kez açıldığımda pişman olmuşum. Benim yerimde hiç yürümemiş insanların sempatisine ya da yargısına ihtiyacım yoktu.

Karımla tanıştığımda çocuk sayılırdım.

Karım.

Ivy'nin uyurken bir yükselip bir alçalan sırtına baktım. Yasal olarak evliydik ama şu anda bana bir eşten çok bir çocuk gibi geliyordu. Bu, samimi anlamda ya da bir evliliği zevkli kılabilen herhangi bir şekilde bir evlilik değildi.

Ivy ve ben altı yıl önce Northeastern Üniversitesi'nin dışındaki Huntington Caddesi'nde tanıştık. Yağmur altında tek başına dans ediyordu ve ben anında büyülenmişim. Takip eden haftalarda onu tanıdıkça daha da büyüledim. Daha önce tanıştığım hiçbir kıza benzemiyordu. Gitar çalıyordu ve yerel mekânlarda konserler veriyordu. Ne kadar havalı görünse de çok fazla yakın arkadaşı yoktu. Onun tüm hayatı ben oldum. Düşüncesiz, umursamaz ve bulaşıcı bir havası vardı.

Bir hafta sonu onunla Vegas'a gitmem için beni ikna etti. Ne olduğunu anlamadan, 18 yaşındaydım ve Elvis'in verdiği güçle evlenmişim.

Altı ay içinde bir hata yaptığımı anladım. Ivy'yi gerçekten önemsiyordum, seks o ana kadar hayatımın en iyi seksiydi ve ilgimi çekiyordu, ama hayatınızın geri kalanını biriyle geçirmek için gereken şekilde ona gerçekten aşık olmadığımı biliyordum. Yine de kendime bu işi yürütebileceğimizi, onu severek büyüyebileceğimi söyledim.

Evliliğimizin üzerinden çok geçmeden, işler yavaş yavaş kötüye gitmeye başladı. Ivy bazı garip davranışlar sergiliyordu. İlk başlarda, dersleri asması ya da işe gitmemesi gibi belli belirsizdi. Sonunda, kontrolümün ötesinde bir şeye dönüştü - hayatımızı değiştirecek bir şeye.

Ivy beni aldatmaktan ona zarar vermeyi planlamaya kadar her şeyle suçluyordu. Yoğun bir şekilde sigara içmeye başladı. Gözlerimin önünde bambaşka bir insana dönüşüyordu. Neler olduğunu anlamıyordum ama içgüdülerim bana ihtiyacı olacağını söylüyordu, her ne kadar ayrılmak istesem de.

Sonra, her şeyin üstüne, annesi aniden öldü. Ivy'nin benden başka ailesi yoktu. Gittikçe daha bağımlı hale geldi ve ben de onu o halde bırakmaktan gittikçe daha çok korkmaya başladım. Sonunda, değerlendirilmeye ihtiyacı olduğu anlaşıldı. Doktorların ona ne yapacağından korktuğum için bunu erteliyordum ama öyle bir noktaya gelmişti ki ben isteyken bile yalnız bırakılamıyordum. Kıyafetlerini çıkarıp sokaklarda dolaşiyor, rastgele yabancıları tecavüzle suçluyor, beni tecavüzle ya da onu öldürmek için plan yapmakla suçluyordu. Sanrılar listesi sonsuzdu.

Şizofreniyi duymuştum ama hiç anlamamıştım. Doktorlar ona resmi tanıyı koyduklarında, bu konuda okuyabildiğim her şeyi okudum, destek gruplarına gittim ve bildiğim tek yolla başa çıkmaya çalıştım. Sonunda onu bir grup evine yerleştirmek zorunda kaldım çünkü aynı anda hem çalışıp hem de ona bakamazdım.

Bazı günler diğerlerinden daha iyiydi. En iyi gününde bir yabancı bile bir sorun olduğunu anlayamazdı. En kötü gününde ise kendi canına kıyacağından korkuyordum. İlk günlerde denedikleri ilaçların hiçbirisi işe yaramamıştı ve hastalığı tıbben dirençli olarak kabul ediliyordu. O zamandan bu yana geçen yıllar içinde, biraz yardımcı olacak doğru kombinasyonu bulmayı başardılar ama yine de yeterli değildi. İşe yarayan her şey onu zombi gibi bir durumda tutuyordu.

Hayatında değişmeyen tek şey bendim. Bu nedenle, bazı insanlar için onu şimdiye kadar terk etmem gerektiğini söylemek kolay olsa da, onlara bir gün benim yerimde yürümelerini söyleyebilirim.

Bu kadını sevdim mi? Seviyordum. Ona *aşık mıydım*? Hayır. Yine de bu onu terk etmek için yeterli bir sebep değildi. Benim maddi ve manevi desteğime ihtiyacı vardı. Yasal olarak evli kalmak onun adına karar verebileceğimi garanti ediyordu. Güvende hissetmeye ihtiyacı vardı ve bunu ona verebilecek tek kişi bendim. Bu yüzden kocası olarak bazı yeminlerimi tuttum. Diğerleri o kadar kolay değildi.

İhtiyaçlarım vardı.

Ivy ile olan cinsel ilişkim teşhisten kısa bir süre sonra sona erdi. O grup evine taşındıktan birkaç yıl sonra, seks için başka kadınlar aramaya başladım. Her zaman hızlıydı, bağlayıcı değildi, hiçbir zaman bağlayıcı olmadı. Ivy ile evli olduğum ve ona baktığım sürece aşka dayalı gerçek bir ilişkinin mümkün olamayacağı gerçeğini çoktan kabullenmişim. Ve bu değişmeyecekti. Hiçbir kadın bunu kaldıramazdı. Ivy bunu kaldıramazdı. Bu yüzden kadınlarla ara sıra anlamsız seks yapmak zorunda kalacaktım.

Düşüncelerim kapı gıcırdayarak açılıp içeri biraz ışık girince bölündü.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Uyuyor mu?" Uzun siyah saçları kışına kadar inen genç bir Hispanik kadın odaya girdi. Genç bir kıza benziyordu.

"Evet, öyle. Onu uyandırmamı ister misin?"

"Hayır. Sorun değil. Vardiyam bitmek üzere. Jeri'yi bir saat içinde geri getirebilirim. Birinin ona ilaçlarını vermesi gerekiyor." Elini uzattı, ben de tuttum. "Ben Marisol."

"Ben Jake, Ivy'nin kocasıyım. Sanırım burada yenisiniz?"

"Evet. Bu hafta başladım. Ivy'nin evli olduğunu bilmiyordum. Şifonyerinde resmini gördüm. Belki de kardeşisinizdir diye düşündüm."

bir şey." Yorumundan pişman olmuş gibi ayaklarına baktı ve sonra tekrar bana baktı. "Yapamayacağından değil... Kastettiğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum. Sorun değil."

Çekip gitmesini bekliyordum ama o daha da yaklaştı. "Hep böyle miydi?" Bu kız yeni olduğunu açıkça belli ediyordu. Burada işe alınan bir personel ilk kez acemi görünmüyordu. Sosyal hizmetlerde çalışmanın ilk kuralı işinizi yapmak ve müşterilerinizin özel hayatlarına burnunuzu sokmamaktır. Muhtemelen daha önce akıl hastalarıyla hiç çalışmamıştı. İyi personel bulmak zordu çünkü aldıkları sorumluluklar düşünüldüğünde maaşları çok düşüktü. Sanırım merakı için onu suçlayamazdım ama bu biraz uygunsuz görünüyordu.

"Hayır. Her zaman şizofren değildi. Gençken tanıştık. O..." *Normal* kelimesini kullanmakta tereddüt ettim ve Ivy'nin kırmızı buklelerine baktım.

-Tek değişmeyen şey yastığın üzerine yayılmıştı. "O zamanlar canlı ve mutluydu."

Marisol sanki devam etmemi bekliyormuş gibi bana bakmaya devam etti ama ben devam etmedim. Uyuyan Ivy'ye bakmaya devam ettim.

"Peki, işler ne zaman değişti?"

"On dokuz yaşındayken, evlendikten yaklaşık altı ay sonra. Yıllar geçtikçe giderek daha da kötüleşti."

"Bu senin için gerçekten zor olmalı."

Bu konuşmayı bir yabancıyla yapmayı gerçekten istemiyordum. Bu hatun gerçekten onunla bu konulara gireceğimi mi düşünüyordu? *Elbette, benim için çok zor oldu!* Ivy ve benim son altı yıldır kat ettiğimiz yolu anlamaya başlayamazdı.

"Bizim de günlerimiz oluyor," dedim

küçümseyerek. "Sana sahip olduğu için çok şanslı."

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyordum, o yüzden vermedim.

Orada durmaya devam etti, belli ki benim sert vücut dilimi okuyamıyordu. Sonra gözlerinin üzerimde kaldığını hissettim ve ona baktığımda kollarımdaki dövmelelere bakıyordu. Çok iyi tanıdığım bir bakışla bana baktı. "Umarım sormamın bir sakıncası yoktur. Kız arkadaşın var mı?"

"Bunu bana neden soruyorsun?" Tersledim.

"Özür dilerim... sadece... sen çok çekici bir adamsın ve belli ki iyi birisin. Belki yalnızlık çekiyorsundur diye düşündüm. İşten çıkıyorum.

On beş dakika. Gidip bir şeyler yemek ister misin?"

Benimle dalga geçiyor olmalı.

"Hayır. Yetişmem gereken bir tren var."

"Tren mi? Nereye gidiyorsun?"

Verdiğim cevaplar her geçen saniye daha da tersine dönüyordu.

"New York." "Yolculukta mısın?"

"Hayır."

"Ne-"

"Kusura bakmayın ama sizin çalışıyor olmanız gerekmiyor mu?

Bahse girerim bir sakinin kocasının üzerine gitmek iş tanımınızda yoktur."

Marisol daha fazla sorgulamadan çıkıp gitti. Bu kadar sert olmak istememiştim ama Ivy'ye böyle davrandığı için bunu hak etmişti. Elbette, evliliğimin dışında ayrı bir hayat yaşadım ve bu suçluluk duygusuyla başa çıktım. Ama bu kızın bu ilişkinin doğası hakkında varsayımlarda bulunmaya ve burnunun dibinde Ivy'ye saygısızlık etmeye hakkı yoktu. Ivy, kendisinden bu kadar kolay faydalanabilecek insanlar tarafından bakılmamalıydı.

Kalbimin sıkıştığını hissettim.

Ivy uyanmaya başladığında çarşafı hışırdadı. Yatak başlığına yaslandı ve bir sigara aldı. Sigara tiryakiliği yıllar geçtikçe daha da kötüleşmişti. Ayağa kalktı ve duvardaki saatin tam altında durup bana aldırmadan saate baktı. Akrebin geçişini izlemek hoşuna gidiyordu.

Ona doğru yürüdüm ve alnından nazıkçe öptüm. "Bebeğim, gitmem gerekiyor. Veda edebilmek için uyanmanı bekliyordum."

Yüzüme duman üfledi ve "Bir daha gelme Sam." dedi. Bazen bana Sam derdi. Nedenini hiç bilmiyordum.

Her zaman geri geleceğim, Ivy... kim olduğumu bilmesen bile.

Çıkarken, Marisol'un bir daha Ivy ile çalışmamasını talep etmek için ev müdürünü görmek istedim. Hafta boyunca burada olamayacağım için, onun bakımıyla ilgilenen kişilere güvenebilmem gerekiyordu.

Dışarıdaki soğuk hava, grup evindeki durgun havayla tam bir tezat oluşturuyordu. Amtrak istasyonuna giden bir otobüse atladım ve Manhattan'a giden son trene bindim.

Yolculuk sırasında suçluluk hissettim çünkü varış noktama yaklaştığım her kilometrede tanıdık bir rahatlama hissediyor, işin beni rahatlatmasını bekliyordum.

hafta her zaman getirmiştir. Yine de iş başa düştüğünde, bir boşluğu başka bir boşlukla takas ediyordum.

Brooklyn'de Lincoln Caddesi'ndeki binamızın girişine yaklaştığımda, gece geç saatlerde sık sık yaptığı gibi pencereden dışarı bakıyordu. Kanatlarda bekleyen Rapunzel gibiydi ama uzun saçları yerine başına bir eşarp bağlamıştı ve sevgi dolu bakışlar yerine bana ters ters bakıyordu.

Onunla dalga geçmek için her zaman yaptığım gibi el salladım. Bana el sallamayacağını biliyordum ve başıma gelecekleri de biliyordum.

Kulaklarıma müzik gibi gelen güçlü Jamaika aksanıyla, "Git kendini becer!" dedi.

Tam zamanında.

Gülümsedim. "Siz de siktirin gidin, Bayan Ballsworthy." Bunu en nazik şekilde ifade etmişim ve komşumla yaptığım bu konuşma her zaman tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olmuştur.

Merdivenlerden daireme çıkarken kahkahalarla başımı salladım ve kendi kendime "Sen de siktir git" diye tekrarladım.

Evet. Evdeydim.

C BÖLÜMÜ

Geçmiş

Desiree kışını bana yasladı ve yastığıma kıvrıldı. Sarılmak istiyordu. Bu da onu mümkün olduğunca çabuk odamdan çıkarmam gerektiği anlamına geliyordu.

Hemen ayağa kalktım ve pantolonumu giymeden önce prezervatifi attım. Kafamdaki suçluluk duygusunu bastırmak için biraz müzik açtım, komodinden bir sigara aldım ve yakmak için pencereye doğru yürüdüm, dumanı dışarı üfledim. Duman bulutları soğuk havada görünen nefesime karıştı.

Bundan sonra kendimi hep bok gibi hissettim, yani umursamadığım biriyle sevişirken.

"Jakey, öğle yemeği için restorana gelmek ister misin?"

Arkamı döndüğümde Desiree'nin yatağımdan yuvarlanan çıplak kışını gördüm. Tangasını giymek için eğildiğinde, gözlerim ayak bileğindeki mor gül dövmesine takıldı.

Babası, apartmanımızın altındaki Yunan restoranı Eleni'nin sahibiydi. Son birkaç aydır oraya sayısız kez gitmiştim ve Desiree her zaman köşedeki küçük masamla ilgilendiğinden emin olmuştu. Uzun süre yoğun bir şekilde flört ettik, ancak herhangi bir hamle yapmaya direndim çünkü ona verebileceğimden daha fazlasını isteyecek (ya da en azından istemiyormuş gibi davranıp sonra fikrini değiştirecek) bir kız olduğu izlenimini veriyordu.

Yaklaşık bir hafta önce bir öğleden sonra gelip benden ne kadar etkilendiğini söyledi ve benimle üst kata çıkıp çıkamayacağını sordu. Uzun, siyah saçları ve büyük kahverengi gözleri olan güzel bir kızdı ve yeterince tatlı görünüyordu. Bir süredir cinsel anlamda kimseyle birlikte olmamıştım, bu yüzden doğrudan bir teklife karşı koymak zordu.

Daha yatak odama gitmeden bana fiilen saldırmaya başladığında, hemen ortaya çıktım ve benden daha fazlasını beklerse onunla hiçbir şey yapamayacağımı söyledim. Bana yirmi bir yaşında

Bir ilişki için çok gençti ve sadece biraz eğlenmek istiyordu. Ben de razı oldum.

İki kere.

Bu bizim ikinci öğleden sonra buluşmamızdı.

Pencerenin önüne geldi ve elini yüzüme doğru salladı. "Dünyadan Jake'e."

Hiçbir şey söylemeden ona baktım ve sigaramın izmaritini fırlattım.

Dışarı.

"O da ne?" Hâlâ kendi kafamın içinde kaybolmuş bir halde sordum.

Kollarını gövdemın etrafına doladı ve vücudum kaskatı kesildi.

"Vücuduna bayılıyorum, Jake. Cidden, bir sanat eseri gibi."

Cevap vermedim, sadece aşağıdaki trafiğe bakmaya devam ettim. Belki de Garip olabilirdi ama onun ya da herhangi bir kadının bana seks dışında dokunmasından hoşlanmıyordum.

"Öğle yemeği için aşağıya gelmek ister misin? Kendini iyi hissediyor musun?"

Tama

m *Aslında içim ölü gibi. Sorduğun için teşekkürler.*

mı?" Neyse ne. Acıkmıştım.

"Evet, tabii. Tabii. Hadi aşağı inelim." Üzerime bir tişört giydim ve

Çıkarken oturma odasında yerde pembe bir eşarp fark ettim.

Anaht

arlar.

Gelirken orada olmayan bir şey vardı. Desiree'nin değildi ve ev arkadaşım Tarah işteydi. Dairede başka biri vardı. Sonra, bugün yeni bir ev arkadaşı almamız gerektiği aklıma geldi, New York'un taşrasından Nina adında bir kız. Eşarpı alıp kanepenin üzerine attım ve Desiree'nin peşinden kapıdan çıktım.

Öğle yemeğinden sonra öğleden sonranın geri kalanı için işe geri dönmüştüm. Tasarımlarımdan birinde büyük bir kusur keşfedilince işler sarpa sardı. Günün geri kalanı kıcımlı kurtarmaya çalışmakla geçti. Daha da kötüsü, Ivy tam bu sırada beni arayıp önceki hafta sonu onu görmeye gitmediğimden şikâyet etmişti, oysa iki günümün tamamını onunla geçirmiştım. Başım dönüyordu.

Eve dönerken köşedeki markette durdum ve iki demet muz aldım. Muzları çok severdim. Onlar benim

rahatlatıcı bir yemek. Yine de tam kıvamında olmalıydılar: sarı ve yeşilimsi bir uç. Bu da tatlı, kremsi ve sert olacakları anlamına geliyordu. Ben seçimimi yaparken yaşlı bir kadın bana pis pis bakıyordu. Yüz ifadesinden, meyveleri incelemek yerine aletimi okşadığımı düşünebilirdiniz. Onunla dalga geçmeye karar verdim ve muzlardan birini ağzıma götürüp öptüm ve ona göz kırptım. Çantasını kavradı, kaşlarını çattı ve uzaklaştı. Bu günümün en önemli anıydı.

Daireye vardığımda ev arkadaşlarımın evde olmadığını görünce rahatladım. Geçirdiğim gün göz önüne alındığında, insanlarla konuşmak yapmak istediğim son şeydi. Ryan adında bir adam ve Tarah adında bir kızla yaşıyordum. Ryan bölge savcısının ofisinde staj yapıyordu ve Tarah da Manhattan'da lüks bir kuaför salonunda çalışıyordu. Yeterince iyiydiler ama birlikte pek sosyalleşmiyorduk. Her hafta sonu Boston'a gidiyor olmam onları daha yakından tanımamı kolaylaştırmıyordu. Aslında ikisinin birlikte olduğundan oldukça emindim. Gece geç saatlere kadar çizim yapıyordum ve onun odasından çıkıp kızın odasına gittiğini duyuyordum, ama bunu onlara hiç sormadım. İnsanların benim işime karışmasını istemiyorsam, onlarınkine karışmazdım.

Muzları bir süre önce aldığım meyve hamaklarına dizdim ve odama gitmeden önce salkımdan bir tane kopardım.

Biraz stres atmak için eskiz defterimi çıkardım ve babamın motosiklet üzerindeki bir başka halini çizmeye başladım. Ne zaman kendimi kötü hissetsem, babamı çizmeyi severdim. Bu beni ona daha yakın hissettirirdi. Babam ben beş yaşındayken bir motosiklet kazasında öldü. Muhtemelen yıllar boyunca onun yüzlerce resmini tamamlamışım: motosikletiyle bulutlara doğru giderken, gün batımına doğru giderken. Çizim benim çıkış noktamdı, karanlığın yaratıcılığa dönüştüğü yerdı. Aynı zamanda hem bir terapi hem de üzüntünün ifadesiydi.

Ön kapının çarpıldığını ve ardından mutfaktan gelen sesleri duydum. Ryan ve Tarah olmayan başka bir kızdı. *Hay sikeyim*. Yeni oda arkadaşı olmalı. Cehennemden çıktığım günden sonra, onun bugün taşınacağı aklıma bile gelmemişti. Onunla tanışacak havada değildim ama bütün gece odamda kilitli de kalamazdım. Bir içki almak için bile dışarı çıksam, kendimi tanıtmak zorunda kalacaktım.

Kapıyı araladım ama mutfakta durduğu yerden ona bakamadım. Bu kız hakkında bildiğim tek şey Ryan'ın çocukluk arkadaşı olduğuydu ve ona göre

Olsen ikizleri. Olsen ikizlerini daha çok *Full House* dizisiyle özdeşleştirdiğim için, Michelle Tanner adında, yanakları şişmiş, etrafta dolaşan ve "anladın mı dostum" diyen yeni bir ev arkadaşı hayal ettim.

Kendimi toparlamak için bir sigara içtim ve tam mutfağa gitmek üzereydim ki anlattığı bir hikâyeye beni yolumda durdurdu. Ryan'la lisede şiirlerini origami kuşlarının içine yazan eski bir erkek arkadaşını anarken kıkırdadı. *Stuart* adında bir adam.

Origami kuşları mı? Ne kadar aptalca.

Özür dilerim, ama kendime engel olamadım. Mutfaka doğru yürüdüm ve güldüm. "Bu... duyduğum en aptalca şey."

Aniden ortaya çıkmamla irkilmiş gibi görünerek biraz sıçradı.

Elimi uzattım. "Merhaba, ben Jake."

Kısa boyluydu, uzun, kirli sarı saçları ve küçük, toplu bir burnu vardı. Bu kızda özellikle Olsen ikizlerine benzeyen tek şey, şimdi kolumu kaplayan dövmelemleri tarayan devasa mavi gözlerdi. Sonra bana baktı ve gözlerim bir an için onunkilerle buluştuğunda hızla aşağıya baktı. Yüzüne bir el feneri tuttuğumu düşünebilirdiniz.

Onu rahatsız mı ediyordum?

"Sen Neenee olmalısın," diye şaka yaptım.

Adının Nina olduğunu biliyordum.

"Adım Nina, aslında." Elim tutarken sonunda doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Adını biliyorum. Sadece seninle taşak geçiyorum."

Gülümsedim. "Memnun oldum, Jake."

Eli benimkinde titriyordu. Onu kesinlikle sinirlendiriyordum. Sadece nedenini anlayamıyordum.

Aramızdaki buzları eritmeye karar verdim. "Peki, Stuart kim, neden sana origami kuş şiirleri yapıyor ve taşaklarını kim kesti?"

Güldü. En azından espri anlayışı vardı. Ve güzel bir gülümsemesi.

Gerçekten çok güzel bir gülümseme.

"Stuart lisedeki ilk yılımda erkek arkadaşımı. Ryan onu şimdi sebepsiz yere gündeme getirmeye karar verdi."

"Seni Brooklyn'e getiren nedir?"

"Pazartesi günü hemşirelik okuluna başlıyorum. Long Island Üniversitesi." "Orası Long Island'da değil mi?"

Nerede olduğunu biliyordum.

"Hayır, Brooklyn'de bir kampüs var. Aslında apartmandan çok uzakta değil."

Ryan, "Metrolardan korktuğun için bu iyi bir şey," dedi.

Bekle. Ne?

"Bu da ne şimdi?" diye sordum.

"Çok teşekkürler Ryan," dedi Nina. Yüzü her saniye daha da kızarıyordu.

Adam ondan özür diledi ve kadın konuyu değiştirmeye çalıştı ama hâlâ utandığı belliydi.

Sözünü kestim çünkü bilmem gerekiyordu. "Cidden metrodan falan mı korkuyorsun?"

"Her şeyden korkuyor," dedi Ryan. "Uçaklardan, asansörlerden, yükseklikten..."

Nina bana baktı ve farkında olsun ya da olmasın, gözlerindeki korku açıkça görülüyordu.

"Sadece kalabalık ve kapalı yerlerde biraz gergin oluyorum. Hepsi bu." Başından savmaya çalışarak gülümsedi.

Anlamak için başımı salladım. "Bu bir fobi gibi. Kendini kapana kısılmış hissettiğin yerler var mı?"

"Evet, temelde."

Bundan daha fazlası olduğu hissine kapıldım. Küçümsemeye çalışıyor olabilirdi ama gözleri ona ihanet ediyor, diğer her şeyle çelişen karanlık bir dürüstlük sergiliyordu. Bana bakışındaki bir şey benim de içimde hissettiklerimi yansıtıyordu. Bunu açıklayamazdım ama o anda bu kızla aramda bir bağ oluştu. Sanki bir anlığına, fobilerini savunurken bana verdiği sahte gülümsemenin ardını görebildiğim gibi, o da benim dış görünüşümün ardını görmüştü. Bundan çok daha fazlası vardı, hikâyesinde çok daha fazlası. Ve o benimkinin yarısını bile bilemezdi.

"Hımm," dedim.

Boğazını temizledi. "Peki, nerede çalışıyorsun?"

Konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Onunla biraz eğlenmeye karar verdim.

"Şehirdeki bir şirkette elektrik mühendisiyim. Stadyum aydınlatması tasarlıyoruz. Geceleri de bir erkek striptiz kulübünde dans ediyorum."

Yüzündeki deri gözlerimin önünde pembeleşti. *Bingo.*

"Ciddi misin?"

"Evet." Ryan'a döndüm. "Ona Magic Fuckin' Mike ile yaşadığını söylemedin mi?"

Orada öylece suskun duruyordu. Onun yaşındaki kızlarda görmeye alışık olmadığım bir masumiyeti vardı. Yine de onun üzerinde yarattığım etki heyecan vericiydi. Sonunda yüzü pembeden kırmızıya döndüğünde, onun acısına son vermeye karar verdim.

"Yine seninle taşak geçiyorum." "Sen striptizci *değil misin?*"

"Senden hoşlanıyorum. Kolay bir hedefsin. Etrafta olman eğlenceli olacak."

Bir muz almak için yürüdüm ve onun beni izlediğini hissettim. İlk yarısının tamamını abartılı bir şekilde ısırdım. Muzları ne kadar sevsem de, normalde onları bir orangutan gibi gözbebeklerimi çaprazlayarak yemezdim. Bunu ondan bir tepki almak için yapıyordum ve yüzünde aniden beliren eğlenmiş ifadenin tadını çıkarıyordum. Az önce korku dolu ve asık suratlı olan gözleri şimdi bana içtenlikle gülümsüyor gibiydi.

"Söylemeyi unuttum, şuradaki Jake'in muz çuvalı," dedi Ryan.

"Onun yarı insan yarı maymun olduğunu düşünüyoruz."

"Muz seviyorsun, ha?" diye sordu.

"Kesinlikle seviyorum," dedim. "Onlara bayılıyorum. Mmm."

Yüzümü doldurarak, son yarısını büyük bir ısırıkta içime çektim.

Nina bana deliymişim gibi bakarken gülmeye başladı. Ben de ağzım dolu bir şekilde ona gülümsedim ve gülmekten kırılmaya başladım. En son ne zaman gerçekten güldüğümü hatırlamıyordum.

Kahkahalar azaldığında gözleri benimkilerde kaldı ve ben yine o garip, tam olarak anlayamadığım, söze dökülmeyen bağı hissettim. Tek bildiğim onu güldürmenin bağımlılık yaptığıydı ve artık odama dönmek için o kadar da acele etmiyordum.

Sırıttım ve bir muza daha uzandım, ağzım hâlâ iğrenç bir şekilde doluydu. "Bir tane ister misin?" diye zar zor söyleyebildim.

"Ha?"

"Bir tane ister misin?"

Tekrarladım. "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

"Sana Jake'in ilginç biri olduğunu söylemiştim," dedi Ryan.

Bekle bir dakika. Benim hakkımda ona ne diyordu?

Neden umurumda olsun ki?

Ön kapı açıldı ve Ryan onu diğer oda arkadaşımız Tarah'la tanıştırdığında Nina'nın dikkati aniden benden uzaklaştı. Nina ve o kızsızal şeylerden konuşmaya başladılar, ben de odama dönmeye karar verdim.

Kafamı üzerinde çalıştığım çizime geri döndürmeye çalıştım ama sürmeli kalem darbeleri arasında aklım sürekli yeni oda arkadaşına gidiyordu.

Metro korkusu varsa New York'ta nasıl yaşayacaktı?

Biraz daha çizirdim ve sonra Nina tekrar aklıma gelirdi.

Origami kuşu da neyin nesiydi?

Eskiz defterimi bıraktım, dizüstü bilgisayarımı açtım ve Google'a *origami kuşları* yazdım.

Neye benzediklerini görünce kıkırdadım. Sonra, muhtemelen hayatımda aklıma gelen en çılgın fikir aklıma geldi. Masamın çekmecesine doğru yürüdüm, inşaat kâğıdı arıyordum, bir keresinde yeğenlerime bir şeyler yapmak için aldığımı hatırladım. Sadece sarı ve siyah renkler kalmıştı. Birkaç parça siyah ve makas alıp yatağın üzerindeki dizüstü bilgisayarına döndüm ve *origami yarasa* yazdım.

Bir kare kestim ve talimatlara göre çeşitli üçgenlere katladım. Birkaç deneme yaptım ama sonunda düzgün görünen bir tane elde ettim.

Şimdi asıl soru bununla ne yapacağımdı. Ona şaka olarak vermek istiyordum ama içine ne yazacaktım? Hayatımı kurtaracak bir şiir yazamazdım.

Tanımadığın birine ne yazabilirsin ki? Tek bildiğim fobileri ve güzel bir gülümsemesi olduğuydu. Hemşirelik okuluna başlayacağını biliyordum.

Bana bir şeyler hissettirdiğini biliyordum.

Sonra Olsen ikizlerini düşündüm. Onlara benzediğini düşünmüyordum ama *Full House* konusunda onunla dalga geçebilirdim. Ryan'ın dediğine göre, çocukken onunla hep bu konuda dalga geçmiş, yani şakayı anlayabilirdi.

Gümüş rengi jel mürekkepli bir kalem aldım.

İsimleri ne demiştin? Dizüstü bilgisayarına yazdım:

Olsen ikizleri.

Mary-Kate ve Ashley.

Tamam.

Orada oturup elimdeki kâğıt sopaya bakarken kendime gülmekten başka bir şey yapamadım. Artık resmileşmişti: Bir kız yüzünden aklımı kaçırmıştım.

Bir not defterine bir şeyler karalayarak farklı ifadeler yazdım ve sonunda bir mesaj buldum.

Eve hoş geldin, Mary Kate!

---Striptizci Oda Arkadaşın

Bu biraz aptalcaydı.

Belki de basit tutmalıydım. Yarasa kanatlarından birinin kapağını açtım ve içine "*Eve*" hoş geldiniz yazdım.

Kapım bir aralık açıktı ve onun koridordan banyoya doğru yürüdüğünü gördüm ve kısa bir süre sonra duş açıldı. Sopayı gizlice odasına sokmak için mükemmel bir zamandı. Genel mesajı ikinci kez tahmin etmeye başladım. Komik bir şey yazmazsam çok ciddi görünebilirdi. Bu yüzden kalemi aldım ve diğer kanadın üzerine bir şeyler ekledim, sonra da son notu inceledim.

*"Ev "e hoş geldin. ---Jake Jesse
amca nasıl?"*

Odası vanilya gibi kokuyordu. Duvarlar çıplaktı ve köşedeki pembe bavul dışında nispeten boştu. Şifonyerin üzerinde bir adamla çekilmiş fotoğrafı duruyordu ve bu adamın erkek arkadaşı olup olmadığını merak ediyordum.

Origami yarasayı komodinin üzerine koydum ve sessizce odadan çıktım.

iPod'umda eski bir Nirvana şarkısı çalıyordu. Ben yatağımda uzanırken kapım bilerek açık bırakılmıştı. Aceleyle odasına dönerken ıslak saçları gözüme ilişti ve sopayı bulduğu düşüncesiyle yüzüme bir gülümseme yayıldı. Bugüne kadar uzun zamandır gerçekten gülümsemediğimi ya da gülmediğimi ikinci kez fark ettim. Aynı zamanda, gerçekte kim olduğumu bile bilmeyen birinden ilgi bekleyerek kaybedecek bir oyun oynadığımı da biliyordum.

Aklımı ondan uzaklaştırmak için duş almaya karar verdim. Banyoya girdiğimde Nina'yı unutmanın pek de kolay olmadığını anladım.

mümkün olacaktı. Duştan kalan buhar odayı doldurmuştu. Sıcak suyu akıtıp rahatlamaya çalışırken Nina her yerdeydi. Sarı saçlarının bir teli fayans duvara yapışmıştı. Hindistan cevizi limonlu şampuanının kokusu havayı doyuruyordu.

Küvetten çıktıktan sonra yerde duran çiçekli bir külot gözüme çarptı.

Sikeyim.

Onları orada bıraksam mı yoksa alsam mı emin değildim. Ryan'ın onları bulmasını istemediğime dair bir düşünce geçti aklımdan. Bunun nereden geldiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, Ryan'ın onun iç çamaşırlarına dokunduğu düşüncesinin beni rahatsız ettiğiydi.

Beni gerçekten kızdırdı.

Ben de onları aldım ve odama götürdüm.

Üzerime siyah bir eşofman geçirip ona iç çamaşırı getirmeye karar verdim. Kapıyı çaldım ve açtığında yüzündeki ifadeden beni beklemediği anlaşıyordu.

Gözleri çıplak göğsümün üzerinde gezinirken karın kaslarım tepki olarak gerildi. Birkaç saniyeliğine karnıma baktı, bir yıl önce öğle tatillerinde ofis spor salonunda çalışmaya başladığımdan beri özellikle yırtık olan karnıma. Dudaklarını ayırma şekli tüm sıkı çalışmama değdiğini kanıtlıyordu.

Sonunda bana baktı. "Ha...selam...naber?"

Dar bir atlet kocaman göğüslerini sarıyor, meme uçları kumaşın arasından dışarı taşıyordu.

Sikeyim. Ben.

Bunu giyerken kesinlikle kapısını çalmamı beklemiyordu ve ben de kesinlikle nasıl nefes alacağımı unutmayı beklemiyordum. Odasına neden geldiğimi bile hatırlayamıyordum.

Oh, evet.

Elimi cebime attım. "Bunları banyoda yerde buldum... isteyebileceğinizi düşündüm."

Onları benden aldı, sevimli bir şekilde utanmış görünüyordu. Odanın köşesine baktığımda sopanın hala komodinin üzerinde aynı yerde durduğunu fark ettim ve henüz görmediğini varsaydım.

Sanki gözlerimin güzel memeleriyle gelecek planları yaptığını aniden fark etmiş gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Lanet olsun.

"Teşekkürler," dedi.

Yüzü daha önce tanıdığım pembe tonuna geri döndü. Aramızdaki bariz gerginliği önemsiz göstermeye çalışarak gülümsedim. Aletimin seğirdiğini hissettiğimde, bu benim koridora geri adım atma ve odama dönme ipucumdu. Tanrım, bu kızıdan uzak durmam gerekiyordu, yoksa başım büyük belaya girecekti.

O gece bir düşünce bozuk plak gibi kafamda dönüp durdu.

Ona asla sahip olamazsın.

BÖLÜM 4

Mevcut

"Anladığım kadarıyla ondan uzak duracağına dair ettiğin yemine sadık kalmamışsın," diye şaka yaptı Mitch.

"Ugh...hayır."

Nina'dan bir mesaj geldiğinde telefonuma baktım.

Ben iyiyim. Ama biraz daha yalnız kalmaya ihtiyacım var.

"Nina mı o?"

"Evet. Ona mesaj atmayacağıma söz verdim ama elimde değildi. İyi olduğunu bilmem gerekiyordu. İyi olduğunu ama biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Tam olarak ne için zaman?"

Başımı salladım ve pencereden dışarı baktım. Dışarıda hafif kar yağmaya başlamıştı. "Düşünmek için zaman, sanırım... benden uzak zaman."

Skylar elinde bir fincanla odaya yeniden girdi. Çay koymak ve Mitch'in annesiyle New Jersey'de kalan iki büyük çocuğu Henry ve Lara'yı arayıp kontrol etmek için mutfığa gitmişti. Henry Mitch'in oğluydu, Lara ise evlatlıktı. Yani Mitch Jr. onların ilk biyolojik çocuklarıydı. Onun doğumu gerçekten büyük bir olaydı çünkü Skylar'a gençlik yıllarında lenfoma nedeniyle gördüğü kanser tedavileri sonrasında bir daha çocuk sahibi olamayabileceği söylenmişti. Neyse ki artık iyileşme dönemindeydi.

"Ne kaçırdım?" diye sordu.

"Nina mesaj attı. İyiymiş ama biraz daha zamana ihtiyacı varmış. yalnız."

"Onu aramamı ister misin?"

"Hayır. Karımı tanıyorum. Bu onu daha da sinirlendirir. Seni bu işe bulaştırdığımı düşündü. Senin burada olduğunu bile bilmiyor, unuttun mu?"

"Tamam. Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Sadece stres atmaya ihtiyacı var. Her şey yoluna girecek. Bu gece geri gelecektir."

En azından kendime bunu söyleyip duruyordum. Doğrusu, çekip gitmesi beni çok korkutmuştu. Bunca zaman sonra bile Nina'nın nihayet daha iyisini yapabileceğini ve daha iyisini hak ettiğini anlamış olmasından korkuyordum.

Tüylü çoraplar giyen Skylar ayaklarını Mitch'in bacaklarının üzerine attı. "Şu hikâyeye geri dönmemiz gerekiyor."

"Evet, Jake," dedi Mitch. "O taşındıktan sonra ne oldu?" "En iyi kısmı da bu." Skylar güldü. "İşte burası quote end quote özel ders başladı."

"Hey, bunu çok ciddiye aldım." Sırıttım. "Geçmesine yardım etmek istedim matem

atik." "Onun Pootang'ından *kendine* yardım etmek istedin." Skylar beni hep güldürürdü.

Kıkırdadım. "Olabilir. Ama o zamanlar gerçek bir sevgilim olacağını hiç düşünmemiştim.

bir şans. Sırf onun yanında olabilmek için ilişkimizi platonik tutmaya çalışıyordum."

Skylar Mitch'e döndü. "Matematik sınavlarından A'nın altında alırsa, Jake'in onu mantıksız korkularından biriyle yüzleşmesi için dışarı çıkarmasına izin vermesi gerektiğine dair bir iddiaya girdiler."

Mitch, Skylar'ın ayaklarını ovarken başını salladı. "Demek bu sizi yakınlaştırdı."

"Öyle de denebilir."

BÖLÜM 5

Geçmiş

Vay anasını. Gösteri zamanıydı.

Nina ilk sınavından C+ almıştı. Aslında bu, sıkıcı ilk çalışma seansımız göz önüne alındığında yapacağını düşündüğümünden çok daha iyiydi.

O taşındıktan birkaç gün sonra mutfakta bir bira içtik. Derslerinin ilk gününden sonra içeri girdiğinde öğle yemeği için evdeydim. (Tamam, eve onunla karşılaşma umuduyla gelmiştim.) Bütün hafta sonu Boston'a gitmiştim ve onu düşünmeden edemiyordum. Benim yanımda hâlâ utangaç davranıyor olsa da, onunla konuşmak gerçekten çok kolaydı ve arkadaşlığından hoşlanıyordum.

Hemşirelik müfredatının bir parçası olarak geçmesi gereken matematik dersindeki sıkıntıları hakkında sohbet etmeye başladık. Matematik benim için çok kolaydı, bu yüzden ona özel ders vermeyi teklif ettim. Sonra aklıma parlak bir bahis fikri geldi. Her sınavdan A alması ya da fobilerinden biriyle yüzleşmesi gerekiyordu. Ne de olsa korku, usta bir motivasyon aracıdır. Eğer iddiayı kabul etmezse, teklifimi geri çekeceğimi söyledim. Bu bir kazan-kazan durumuydu: ya matematikte başarılı olacaktı ya da hayatı tam anlamıyla deneyimlemesini engelleyen şeylerin üstesinden gelmeye başlayacaktı.

Birçok şeyden korktuğu için -yükseklikler, metrolar, uçaklar, kapalı alanlar, kalabalıklar- nereden başlayacağımı bulmam biraz zaman aldı. Ama notlar geldiğinde hazırdım.

Böylece kendimi Trader Joe'nun granola reyonunda buldum.

Satış görevlisine ne önerdiğini sormak istedim ama tam olarak ne diyebilirdim ki? *Affedersiniz. Birini asansöre kapatıp ona işkence etmeyi tamamlayabilecek hafif bir yemek önerebilir misiniz acaba?*

Kasada dururken seçimlerimi gözden geçirdim ama zaten geç kaldığım için geri dönmek için çok geçti.

En iyi örnek: humus. Küçük, kapalı bir alanda sarımsak nefesi gibisi yoktur.

Dahice, Jake.

Planıma nasıl tepki vereceğinden emin olamadığım için yol boyunca kalbim küt küt atıyordu. Aslında bu daha çok heyecandan kaynaklanıyordu, çünkü ilk kez apartman dışında birlikte takılacaktık.

Tamam, görünüşe göre, kendime gerçekten ne aldığım hakkında hiçbir fikrim içine. yokmuş.

Yan yana yürürken Nina bana bakmadı bile. Lincoln Caddesi. Bu konuda gerçekten çılgına dönmüştü ve her şeyin yoluna gireceğine dair onu temin etmem gerekiyordu. O benden habersiz önümde yürümeye devam ederken ben aniden durdum. Artık yanında olmadığımı fark ettiğinde arkasını döndü.

"Neden durdun?" diye sordu.

Ona doğru yürüdüm ve ellerimi sıkıca omuzlarına koyarak irkilmesine neden oldum. Gergin olduğu için mi yoksa ilk el sıkışmamızın dışında ona ilk kez dokunduğum için mi emin değildim. Hava beklediğimden daha soğuktu ve ikimiz de ceket giymemiştik. Rüzgâr saçlarının sarı tellerini çılgınca savuruyordu. Çok güzel saçları vardı.

Onu ısıtmak için ellerimi sıkıca omuzlarına sürttüm. Onu rahatlatma ihtiyacı çok büyüktü, ancak yakın zamanda bilişsel davranışçı ve maruz bırakma terapisi üzerine çalışmışım ve bugün geri adım atmaması için sert olmam gerektiğini biliyordum. "Nina, şu anda kafanda tüm bu küçük senaryoları yaşadığını söyleyebilirim. Hiç yardımcı olmuyor. Başına gelen tek şey o anda olanlar, kafadaki tüm o felaket olasılıkları değil. O yüzden saçmalamayı kes, tamam mı? Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

DeKalb Avenue metro istasyonuna vardığımızda, merdivenlerden inmesi için onu biraz zorlamak gerekti. Karanlık merdiven boşluğunun birkaç basamağında durdum ve o kaldırımında dururken ona baktım. Gözlerindeki korku elle tutulur gibiydi. Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve bunun onun için gergin olduğumdan mı yoksa saçlarında güneş ışığıyla bana bakarken ne kadar kalp durduracak kadar güzel olduğundan mı kaynaklandığından emin değildim.

Elimi ona doğru kaldırarak yanıma gelmesini diledim. "Nina, hadi. Seni tuttum."

Gözlerimle onu sessizce ileriye doğru itmeye devam ettim.

Tuttum seni.

Yavaşça bana doğru ilerlediğinde, dokunacak kadar yaklaştığı anda elini tuttum ve parmaklarını kendi ellerimin içine sardım. En son ne zaman birinin elini tuttuğumda böyle bir tepki verdiğimi hatırlamıyordum; başımdan ayaklarıma kadar her yerde hissedebildiğim bir his.

Onu merdivenlerden aşağı indirirken elim onunkini sıkıca kavradı. İstemesem de, ücreti ödemek için gitmesine izin vermek zorundaydım.

Peronda beklemek için bir banka oturduğumuzda havada hafif bir idrar kokusu vardı. Saksafon çalan bir adamın sesi istasyonda yankılanıyordu. Yaklaşan tren gıcırdayarak durduğunda, tekrar elini tuttum ve onu kalabalık vagona götürdüm.

Akşam işe gidiş geliş saatinin ortasıydı, bu yüzden hiç yer yoktu. Trenin kapıları kapanır kapanmaz vücudu titremeye başladı. Ona sarılmak istedim ama bu muhtemelen birçok nedenden dolayı en iyi fikir değildi. Kendi iyiliğim için koymam gereken sınırları kendime sürekli hatırlatmak zorunda kaldım. Bunun yerine, dengede durmasını sağlamak için ellerimi omuzlarına koydum.

"Gergin hissetmen normal Nina. Rahat olman gerekmiyor. Bununla savaşılmaya çalışmayı bırak ve bu duyguların orada olmasına izin ver."

Tren sallanırken, nefes nefese kalmayacağından emin olmak için gözlerimi yüzünden ayırmadım. Bana bakmıyordu. Yanakları kızarmıştı ve vücudu korku içinde titremeye devam ediyordu. Elimi çenesine koyup gözlerini benimkilere dikmeye zorlamadan önce ancak bu kadar dayanabildim. "Nasılsın?"

"Tamam. Sadece bunun bitmesini istiyorum."

Midem bulandı. Bundan sonra onu nelerin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Kendimi kötü hissettim ama bunun onun iyiliği için olduğunu kendime hatırlattım.

"Sıradaki durağımız." Gülümsedim ve trene adım attığımdan beri ilk kez o da bana karşılık verdi.

Spiker hoparlörden "Sekizinci Cadde" diye bağırdı.

Ondan sonra biraz sakinleşmiş gibiydi. Tren aniden durduğunda, vücudum kazara onunkine çarptı ve yumuşaklığını hissedebildim.

Göğsümün sertliğine karşı göğüslerim. İstem dışı bir inilti nefesimin altından kaçtı. Başını kaldırıp bana baktı, ben de ona gülümsedim.

Nina'yı trenden çıkarırken şaka yaptım, "Hâlâ bizimle birliktesin. O kadar kötü müydü?"

"Beklediğim gibiydi ama bittiğine sevindim. Artık eve taksiyle gidebilir miyiz?"

Lanet olsun. Gerçekten de öyle olduğunu düşünüyordu; benden nefret edecekti.

Kalabalık bir şehirden başka bir şey olsaydı, çok dikkat çekerdik. Nina, onu New York kaldırımlarında bilinmeyen bir yere götürmeme gönülsüzce izin verirken onu rehin almışım gibi görünüyordu.

Şunu hayal edin: Uzun boylu, dövme ve piercingli bir adam, neredeyse tir tir titreyen küçük masum görünümlü bir şeyi sürüklüyor. Marilyn Manson ve Laura Ingalls'ın sokakta size doğru geldiğini görmek gibi bir şey olmalı.

Manhattan'da birkaç blok boyunca sessizce yürüdükten sonra varış noktamıza, işten arkadaşım Vinny'nin yarı zamanlı olarak yönettiği yüksek bir apartmana ulaşmıştık. Asansörlerden birini gerektiği kadar kullanabileceğimiz şekilde ayarlamıştı.

Nina'yı Vinny ile tanıştırdıktan sonra, muhtemelen onu bir asansör yolculuğuna çıkaracağımı düşündü. Bilmediği şey, bundan çok daha fazlası olacaktı.

Yukarı düğmesine bastığım anda paniğe kapıldı. "Jake, dinle, Ryan bir şey söyledi mi bilmiyorum ama tüm bu olanlar... tüm sorunlarım... bir asansörde başladı. İlk panik atağım orada oldu. Lisedeydim ve bir asansörde sıkışıp kaldım ve-"

"Bunu aşmak için daha fazla sebep var. Hemen şimdi bir tanesine girerseniz, kendi zihninizin yarattığı hasarı gidermeye yardımcı olabilirsiniz."

Beni kolumdan yakaladı. "Lütfen... Bunun dışında her şeyi yaparım." Gözlerindeki korku daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. *Kahretsin.* Gerçekten de çok zor bir açılış egzersizi seçmiştim.

Asansörün zemin kata geldiğini gösteren zil sesi duyuldu. Kapılar açıldı ve ben de kolumu içeri sokarak

Kapanış.

İlk gözyaşı damlası yanağından aşağı düştü.

"Siktir. Nina, ağlama. Hadi, sana söz veriyorum orada sana hiçbir şey olmayacak."

Mantıksız bir korkunun bir insanın sağduyusunu nasıl ele geçirebildiği inanılmazdı. Bunun üstesinden gelmesi gerekiyordu ve korkmasına izin veririm lanetlenirdim. Ama onu bir şey yapmaya zorlayamazdım. Nihayetinde içeri girme kararını verecek kişi o olmalıydı.

Takviye kuvvetlerle birlikte getirdiğim siyah sırt çantası bana ağırlık yapıyordu, bu yüzden onu yere bıraktım, bana saldırması durumunda tüm gücüne ihtiyacım olacağını düşündüm. İçeri girdim ve elimi ona uzattım.

Birkaç dakika sonra nihayet kabul etti ve onu içeri çekmeme izin verdi.

Evet.

Sesi titriyordu. "Kapıyı açık bırak." "Tamam.

Bunu yavaştan alabiliriz."

Kapıyı açık tutmaya devam ettim ama bana asla kapatmamı söylemeyeceğini biliyordum. "Gezintiye çıkmaya hazır olduğunda bana haber ver."

"Asla hazır olamayacağım. Anlamıyor musun? O kapının kapanmasına asla hazır olamayacağım."

"O zaman ne zaman olacağına benim karar vermeme izin vermelisin, tamam mı?"

Bana güveniyor musun, Nina?"

Elimi daha sıkı sıkı. Minyon bir kıza göre, can havliyle tutunurken çok güçlü olduğu kesindi.

Sonra inanılmaz bir şey oldu. Gözlerimin içine baktı ve yüz ifadesinde bir değişim oldu. Tüm güvenini bana vermeye karar verdiği anın tam olarak o an olduğunu biliyordum. Maceramız başladığından beri ikinci kez, onu göğsüme çekme isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

"Muhtemelen sana güvenmemeliyim, Jake, ama gerçek şu ki, güveniyorum. Sadece korkuyorum."

Yapacağım son şey de olsa, bu kızın içinde yaşayan korkunun her zerresini yok etmek istiyordum. Onun mutlu olmasını istiyordum ve bu ihtiyacın nereden geldiğini anlayamasam bile bunu gerçekleştiren kişi olmak istiyordum.

"Nina, şimdi kapıların kapanmasına izin vereceğim, tamam mı?" Başını salladı.

Aferin kızuma.

Düğmeyi bıraktım ama kapılar kapandığında Nina titremeye başladı. Plana sadık kaldım ve en üst kat için düğmeye bastım. Bana sarılıp kollarını belime doladığında ve yanağını göğsüme yerleştirdiğinde beni hazırlıksız yakaladı. Vücudumdaki her kas, içimde roket gibi fırlayan duygulara karşı koymak için kasıldı. Kalbim onun yanağında gümbür gümbür atıyordu. Aşağı baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Tırnakları yanaklarıma batıyordu ve sessizce daha sert yapmasını diledim. Onun acısını istiyordum. O anda bana verebileceği her şeyi istedim ve zevk almak için olmasa bile dokunuşundan zevk aldım. Aşırı duyusal yükümü sakinleştirmek için saçlarının temiz kokusunu içime çektim. Muhtemelen kendi bedenimin onunkinden tamamen farklı bir nedenden dolayı akış halinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"İyi gidiyorsun" dediğimde ağzım hafifçe kulağına değdi. Dijital rakamlara baktım. "Bak. Şu anda ellideyiz."

Hâlâ göğsüme gömülü olan yüzünü hareket ettirmeyi reddetti. "Sakin söyleme! Ne kadar yüksekte olduğumuzu bilmek istemiyorum."

Onu bırakmayı hiç istemesem de en üst kata ulaşmıştık. İsteksizce ondan uzaklaştım, vücudum anında onun sıcak göğüslerinin göğsüme geri dönmesini arzuluyordu. "Burada biraz dolaşmak ister misin yoksa hemen aşağı mı inmek istersin?"

"Geri dön. Lütfen."

"Tamamdır."

Tamamdır, dostum.

Araba aşağı inerken gömleğimi tekrar kavradı. Onu kendime yaklaştırmak istesem de bunu yapmamam daha iyiydi çünkü saniyeler içinde onun evrenindeki en nefret edilen adam olmak üzereydim.

Nina, söz veriyorum. Bu senin iyiliğin için.

Derin bir nefes aldım ve kırmızı düğmeye bastım.

Asansör gıcırdayarak durdu ve Nina bir ölüm perisi gibi çığlık attı.

"Jake! Jake mi? Sıkıştık! Ne oluyor? Neler oluyor?"

Bir elim durdurma düğmesinin üzerindeyken soğukkanlılığımı korudum ve işaret parmağımı ağzıma götürdüm. "Şşt."

Yüzündeki ifade gözlerimin önünde korkudan öfkeye dönüştü.

"Lütfen söyle bana... sen... az önce bu asansörü durdurmadın değil mi?"

"Sakin ol, Nina. Sakin ol-"

Ow. Siktir!

Tüm gücünü göğsüme vurmak için kullanmıştı.

"Lanet olsun, Nina. Dur!"

Ellerini tutup kendime kilitledim ve bakışlarım onunkileri yaktı. Ellerimden kurtulamadı. Göğsüne yediği darbe her ne kadar canını yakmış olsa da, artık ne kadar güçlü olduğumu ve onunla rekabet edemeyeceğini anlıyordu.

"Beni rahat olmadığım bir şeyi yapmaya zorlamayacağını söylemiştin. Sana yalvarıyorum... şu asansörü çek... *hemen!*"

Mahalle sakinlerinden biri bunu söylediğini duysa polisi arardı.

Ellerini daha sıkı tutarak, "Nina, sakin ol. Her şey yolunda. Buna katlanmak zorunda olduğunu görmüyor musun? O panik anını atlatmak zorundasın. Eğer bunu atlatabilirsen ve hiçbir şey olmadığını görürsen, her şeyi yapabilirsin."

Son birkaç gün içinde panik atak hakkında çok araştırma yapmıştım. Her zaman semptomların en dayanılmaz hale geldiği bir tepe noktası vardı, ancak kişi kaçmak yerine durumla baş başa kalırsa, gerçek bir tehlike altında olmadığını anladığında işler sonunda sakinleşirdi. Çoğu insan bu noktaya gelmeden kaçır. Tedavi, sonuna kadar dayanmakta yatıyordu.

Hiperventilasyon geçirmeye başlayana kadar ileri geri tartışmaya devam ettik. Seçimin hala ona ait olduğunu bilmesini istedim. Yaklaştım ve ellerimi yüzüne koydum. "Bana bak." Dil halkamı alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Ne kadar çılgınca davranırsa da ağzının tadına bakmak için can atıyordum. İçindeki korkuyu öpüp yok etmenin mümkün olmasını diledim. Bunun yerine basitçe, "Eğer beni o düğmeye basmaya zorlarsan, anlaşma biter" dedim.

"İyi... anlaşma iptal... yap şunu. Şimdi."

Bu geri tepti.

Onu engellemek için kendimi düğme panelinin önünde yeniden konumlandırımdım ve duruşumu sağlamlaştırmaya karar verdim. Kollarımı kavuşturdum. "Hayır."

"Jake... düğmeye bas."

"Hayır. Başa dönmüş olursun. Bunu aşmak zorundasın ve bunun tek yolu da bunu deneyimlemek. Bu kadar kolay pes etmene izin vermeyeceğim."

Hayal kırıklığı içinde çılgılık attı ve arka duvarı yumrukladı.

"Sikeyim beni! Buna inanamıyorum," dedi.

İnan bana, seni becermenin nasıl bir his olduğunu bilmek için her şeyimi verirdim,

Nina.

Şaka yaptım, "Bu da zaman geçirmemizin bir yolu, ama ben hiperventilasyonun ortasındaki kadınlarla bunu yapmayı alışkanlık haline getirin

Bölüm. Çok kafa karıştırıcı... Ağır solunuma neyin sebep olduğunu söylemek zor."

"Çok komik."

Espri anlayışımı anlamaz diye ona şaka yaptığımı söyledim. Daha sonra cenin pozisyonunda yerde sürünmeye başladı ve işte o zaman ikinci aşamayı uygulama zamanının geldiğini anladım.

Başı dizlerinin arasındaydı, bu yüzden sırt çantasını açtığımı görmedi. Bu partiye bir patlama ile başlamam gerektiğini düşündüm. Çantaya uzandım ve getirdiğim şampanya şişesini çıkardım ve açmaya hazırlandım.

Burada bir şey yok.

Mantar havaya uçtuğunda yüksek bir sesle patladı. Köpük dışarı fırladı ve ekose gömleğimin her yerine indi. Nina'nın yüzündeki ifadeyi görünce gülmekten kendimi alamadım.

"Jake! Ne oluyor be? Bu da ne?" Şişeyi kaldırdım. "Kutlama yapıyoruz!" "Sen hastasın!"

"Hayatta kalmanı kutluyoruz, Nina! Asansörün durmasından bu yana on iki dakika otuz üç saniye geçti ve sen hâlâ hayattasın."

İki şampanya kadehi ve yanımda getirdiğim piknik battaniyesini çıkardım, kabartıp asansörün zeminine sererken neredeyse yüzüne çarpıyordum.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyoruz? Piknik yapıyoruz."

Trader Joe'dan aldığım diğer lezzetleri çıkardım ve iPod'umla birlikte battaniyenin üzerine yerleştirdim.

"Ciddi olamazsın!"

"Çok ciddiylim. Asansörlerle ilgili olumsuz çağrışımlarınızı değiştirmemiz gerekiyor. En son bu duruma düştüğünde, onu karanlık ve sefaletle ilişkilendirmiştin. Şimdi, bir dahaki sefere asansörde sıkışıp kaldığında, yapacağımız muhteşem pikniği düşüneceksin."

Şampanyayı doldurdum ve ona bir tane uzattım. Almayı reddetti.

"Ahmaklık ediyorsun."

"Ya sen içersin ya da ben hepsini içerim. O zaman bu asansörde *sarhoş* bir ahmakla sıkışıp kalırsın."

O bana deliymişim gibi bakarken ben yemekten biraz fazla zevk alıyormuş gibi yaptım. Yemeklerin çeşitliliğinde bir mantık ya da neden yoktu.

Ben seçmiştim: Wasabi bezelyeleri, çikolata kaplı kirazlar, susamlı krakerler, ocuk *hayvan* krakerleri, humus. Marketten bir an önce çıkmaya çalışıyordum ama Şimdi seçtiğim rastgele Şeylere bakınca neredeyse komik geliyordu.

Birkaç dakika sonra, beni Őaşırtarak yemeklerin tadına bakmaya başladı ve ilk kadeh Őampanyasını içti.

Sevimli küçük ayyaş.

Aklını semptomlarından uzaklaştırma planım işe yarıyordu. Şimdi sıra üçüncü aşamayı uygulamaya gelmişti.

iPod'umu aldım, bir hoparlöre bağıladım ve önceki gecenin çoğunu bir araya getirmek için harcadığım çok özel bir çalma listesine ilerledim.

İlk şarkı Tom Petty'den *Free Fallin' idi*. Neyin peşinde olduğumu anladığında yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz. Sonra küçük bir mucize oldu. Bu gezi başladığından beri ilk kez Nina gerçekten güldü ve ben de onu takip ettim, ağzından çıkan o güzel sesi duyduğum için çok rahatlamıştım.

"Nina Kennedy. Bu duyduğum bir kakhaha mı? Cidden içinde bulunduğumuz bu tehlikeli ve hayati durumu hafife mi alıyorsun? Yazıklar olsun sana!"

Sonra bana bir kiraz fırlattı.

Aynen öyle.

Bu tam da beklediğim tepkiydi. Bu durumun gülünçlüğüne o kadar kapılmıştı ki, kaygısını takıntı haline getirmeyi unutmuştu ve artık birikmiyordu.

"Jake, sen delisin, bunu biliyor musun?"

"Oh! Fındık demişken..." ıkarmayı unuttuğum bir Şey için sırt çantamın dibine uzandım. "*Cevizlerimin* tadına bakmalısın Nina. Bunları dene."

Tamamen onu utandırmayı amaçlamıştım ve işe yaramıştı. Tanrım, çok kolaydı. "Neden kızarıyorsun?" diye sordum.

"Taşaklarının tadına bakmak istemiyorum, teşekkürler." Gülümsedi.

O da eşlik ediyordu. Ne acele ama. Artık cinsel imaları takdir ettiğini bildiğime göre, ona biraz daha atmak için bir not almalıydım. Sadece yanaklarının pembenin o güzel tonuna dönüştüğünü görmek bile buna değerdı. Giysilerinin altında başka hangi güzel pembe tonlarının saklandığını merak etmekten kirli zihnimi silkelemek zorunda kaldım.

Çikolata kaplı fındık kabını ona uzattım ve birlikte müziğin tadını çıkarmaya devam ettik.

"Peki Nina, şu ana kadar bugünün en sevdiğin kısmı neydi?"

"Hmm... bir bakalım. Bir sürü şey vardı," dedi alaycı bir tavırla. "Ama ben

Sanırım bir numara... mantarı patlattığınızda altıma işedim ve bir an için asansörün bir ateş topuna dönüştüğüne inandım. Bunun için teşekkürler."

"İşte ben bunun için buradayım, böyle Kodak anları için." "Bunu takdir ediyorum."

"Nina?"

"Öyle mi?"

"Bir dahaki sefere sırt çantama yedek iç çamaşırı koyacağım.

"yüzünü.

Aynen böyle, çikolata kaplı bir Bing kirazı daha uçu.

Biraz kafam iyiydi ve bu bende onunla flört etme isteği uyandırdı.

"Oksijen kaybederken sevimli olduğun için şanslısın."

Cevap vermedi.

Sonra Stealer's Wheel'in *Stuck in the Middle with You* şarkısı çaldığında gülmeye başladı.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye sordum.

"Sen delisin... ama ne var biliyor musun? Artık panikle miyorum, yani bu işte bir iş var."

Ona göz kırptım. "Aferin kızıma." Bunu açıkça cinsel bir şekilde söylediğimi fark ettim, bu da onun tekrar kızarmasına neden oldu.

Bir süre konuşmayı bıraktık ve müzik çalarken sessizce uzandık. Nina gözlerini kapattı ve ben de aynısını yapmaya karar verdim. Günün ne kadar yorucu geçtiğini fark ettim. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama bunun bir önemi yoktu çünkü tam da olmak istediğim yerdeydim. Gerçeğe dönmek için hiç acelem yoktu.

Bir ara benim gözlerim açıldı ama onunkiler hâlâ kapalıydı. Bu sefer korkudan değildi. Neredeyse huzurlu görünüyordu ve ben de zihinsel olarak sırtımı sıvazladım. İlk kez onun haberi olmadan ona gerçekten bakabiliyordum. Nina son yıllarda birlikte olduğum bir avuç kadından çok daha doğal bir güzelliğe sahipti. Pürüzsüz, süt gibi teniyle zerre kadar makyaja ihtiyacı yoktu. Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırma isteği duydum.

Gözlerimi kapattım ve bu kez açtığımda onu bana bakarken yakaladım. Hemen gözlerini kaçırdı. Gözlerimi tekrar kapattım ve çok az açtım, sadece onu görebilecek kadar ama göremediğimi düşünmesini sağlayacak kadar ve tüm bu süre boyunca bana baktığını gözlemledim.

Benim hakkımda gerçekten ne düşündüğü bir muammaydı. Benden fiziksel olarak etkilendiğini hissediyordum ama onu biraz korkutup korkutmadığımı da merak ediyordum.

Gözlerimi aniden açtım. Beklediğim gibi, başını benden uzaklaştırdı.

Onunla uğraşmaya karar verdim. "Doydun mu?"

"Pardon?"

"Bunları kaldırayım mı?"

Beni süzmesini kastetmediğimi anladığında yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Oh...evet...um...evet."

Tam yiyecekleri kaldırmayı bitirmiştım ki, çalma listesine eklememeyi düşündüğüm bir şarkı çalmaya başlayınca sinirlerim tepeme çıktı. Dün gece özellikle asansörlerle ilgili şarkılar arıyordum ki *Stuck in the Elevator* adlı bir şarkı karşıma çıktı. Seçtiğim diğer tüm şarkıların komik olması gerekirken, bu şarkı yavaş, ciddi ve neredeyse hipnotize ediciydi. Sözler, dün gece bilemeyeceğim ama şu anda tam olarak hissettiğim şeyi aktarıyordu: bir şekilde bu anda onunla burada olmanın olması gerektiği gibi hissettirdiğini.

Sırtımı duvara yaslayarak gözlerimi tekrar kapattım ve şarkının anlamını kavrayıp kavramadığını merak ettim.

Yumuşak sesi beni ürküttü. "Kim söylüyor bunu?"

"İnternette Edie Brickell'in *Stuck in the Elevator* adlı şarkısını buldum. Beğendin mi?"

"Evet. İstiyorum."

"Güzel."

"Yine de sen hâlâ delisin," dedi sessizce.

Gözlerimi açtığımda ağzının bana şimdiye kadar verdiği en güzel gülümsemeye dönüştüğünü gördüm. Bunun iyi hissettirmesi gerekirdi ama bunun yerine içimde korkunç bir özlem duygusunu tetikledi.

Ona bir çocuk gibi aşık olmuştum. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlayamıyordum. Çok hızlı büyümeye zorlandığım için Ivy'den önceki gençlik yıllarım bulanıktı. Daha önce buna benzer bir şey hissettiğimi kesinlikle hatırlamıyordum. Eğer o genç olsaydım, hayat basit olurdu ve hiçbir şey beni onun peşinden gitmekten alıkoyamazdı. Oysa ben yirmi dört yaşında

yasal olarak evli bir adam kalbimle tehlikeli bir oyun oynuyor. Gerçekten birlikte olamayacağımızı bile bile ona yaklaşmak kötü bir fikirdi.

Şarkı çalmaya devam ederken kafamın içinde iki ses birbiriyle yarışıyor gibiydi.

Mantığın sesi en yüksekti: *Bu kızın Ivy ile evlenmeni kabul edebileceğini bir an bile düşünme. Nina'ya yardım ettikten sonra ondan uzak durmalısın. Anladın mı beni?*

Bu sesin altında, kalbimin içinde bir yerlerde bir akıl hastanesinde yaşadığından emin olduğum daha zayıf bir ses vardı. Bu ses, onu ne zaman görsem tek bir mesajla ortaya çıkıyor gibiydi: *Belki bir yolu vardır.*

O gece eve döndükten sonra Nina yarı açık olan yatak odamın kapısını çaldı.

Sırtımı yatak başlığına yasladım ve dizüstü bilgisayarımı bir kenara bıraktım. "İçeri gel."

Yatağa doğru yürüdü ve ayaklarımın kenarına oturdu.

"Bugün için size tekrar teşekkür etmek istiyorum. Bir süre deli gibi görüldüğümü biliyorum."

Şakayla karışık omuz silktim.

"Hayır...hayır. *Hiç de değil.*" Göz kırptım.

Gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

Gözlerimiz, o başka tarafa bakmadan önce gerilim dolu birkaç saniye boyunca kilitlendi. Bana tekrar bakana kadar sessizlik içinde oturduk. Yüzündeki ifade ciddileşmişti.

"Hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı, Jake. Yani, bunun için çok düşündün."

Başımı sallayarak, "Önemli bir şey değildi. Bir şey olsa olsa Ben."

Yüzünü kapattı. "Sana vurdum, Tanrı aşkına!"

Şaka yaptım, "Eh. Bir kadın bana ilk kez vurmuyor. bir an. Genelde kelepçeli ve gözlerim bağlı olurum." Tekrar göz kırptım.

Tekrar gülümsedi.

Ben de tekrar gülümsedim.

Nina biraz eğildi ve nabzımın hızlanmasına neden oldu. "Bütün bunları, seni korkutacağımı bile bile yaptın. Yani, bundan senin çıkarın neydi?"

Sen.

Sen benim için varsın.

"Bunda benim için ne vardı?" Doğrulup yatakta oturduğu yere yaklaştım ve çenemi kaşıdım. "Hayali bir yerde yaşamaktan şimdiki zamanda yaşamaya geçişini izleyebildim. Bunu seninle paylaşabildim çünkü bana güvendin. Sana anı nasıl yaşayacağını gösterebileceğimi bilmek benim için heyecan verici... çünkü her zaman var olan tek şey bu, Nina. Hepimiz bunu yapmayı öğrensek çok fazla stres ortadan kalkabilir."

Kendi kendine başını salladı, sözlerimi anladı. "Şu an... şu anda... burada oturuyoruz.... hepsi bu. Bunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor. Merkezde olan biri size rehberlik ettiğinde bunu yapmak daha kolay. Daha önce hiç kimse böyle bir durumda elimden tutmamıştı. Tekrar teşekkür ederim."

"Bunun için endişelenme."

"Biliyorsun, evdeki herkes deli olduğumu düşünüyor. Endişelerimi asla ciddiye almıyorlar. Ailem, eski erkek arkadaşım..."

Eski erkek arkadaşın.

Kim olursa olsun, bu adamın kıcını tekmelemek istedim. *Şerefsiz.*

Buraya taşındığından beri merak ettiğim şeyi sormak için mükemmel bir fırsattı.

"Odanızdaki resimdeki adam bu mu?" Nina başını

salladı. "Hayır. Hayır, o benim kardeşim."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Artık bir erkek arkadaşın yok mu?" "Hayır."

Onu takip etmeyeceğim için bunun önemli olmaması gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kalsam da içimden bir rahatlama geçti.

Bakışları gömleksiz göğsümden aşağıya, karın kaslarıma doğru inerken aletimin hareket ettiğini hissettim. Elini uzatıp sol ön kolumdaki ejderha dövmesinin üzerine koyduğunda nabzım hızlandı.

"Bu da ne?"

Kolum onun dokunuşuyla karıncalandı, elektrik çarpmış gibi hissettim. Her an, gömleğini kapıp onu kendime çekmeme saniyeler kaldığını hissediyordum.

derin bir öpücük. Bunu çok çaresizce istedim.

Boğazımı temizledim. "Bu bir ejderha."

"İlk başta denizati mı yoksa ejderha mı olduğunu anlayamadım."

"Kesinlikle bir denizati değil." Güldüm ve kolumdaki zarif eline baktım. "Biliyor musun, bunu aldıktan çok sonra bir keresinde ejderhanın güç ve kudretin sembolü olduğuna dair bir şey okumuştum. Ayrıca ejderhanın gücünün bilgelikle dengelenmesi gerektiği de yazıyordu. Aksi takdirde, bu güçle birlikte gelen açgözlülük onu doymak bilmeyen bir iştahı olan açgözlü bir yaratığa dönüştürür."

Çok az şey biliyordu ki, bu benim onunla ilgili ikilemimin tam olarak şifreli bir tanımıydı.

"Vay canına. Bu oldukça yoğun." dediğinde odadaki gerginlik iyice artmıştı.

"Evet." Parmağımı boynuna dokundurdum. "Bu ne, deniz kestanesi mi?"

Aşağı baktığımda elimi yukarı kaydırdım ve burnunu çimdikledim. Güldü. "Beni kandırdın."

"Bugün ilk kez olmuyor." Gözlerini devirdi. "Bu kesin."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Ben onu emdiğimi hayal ederken o alt dudaklarını endişeyle ısırdı. Aklında bir şey olduğu belliydi.

Sonunda kelimeler döküldü ağzından. "Biliyor musun, buraya taşınmaktan gerçekten korkuyordum ama bu kendim için yapmam gerektiğini bildiğim bir şeydi."

"O kadar yer varken neden New York'u seçtin? Bu doğrudan ateşe atlamak gibi bir şey."

"Beni ne kadar korkutsa da hep burada yaşamayı hayal etmiştim. Kendime, hemşirelik programına kabul edilirse, bunun taşınmam için gereken işaret olduğunu söyledim. Yine de ilk gün kendimi çok yabancı hissettim. Gerçekten de eve dönmeyi düşündüm."

"Yapmadığına gerçekten çok sevindim," diye fısıldadım.

"Ben de." Duvara baktı ve tereddüt etti. "Beni güvende hissettiriyorsun. Seni Adam'dan tanımadığımın farkındayım ama bildiğim bir şey varsa o da senin burada olduğunu bildiğim için kendimi daha güvende hissettiğim. Bu garip mi?"

Göğsümde bir baskı oluştu. Bunu söylediğini duymak aynı anda hem çok iyi hem de çok kötü hissettirdi. O haklıydı. Beni Adam'dan tanıımıyordu ve bu ifadenin ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Buradan gitmelisin, Nina. Lütfen.

Yutkundum ve "Hayır, garip değil. Bu kadar dürüst olman hoşuma gidiyor. Senden aldığım ilk hislerden biri kalbini koluna taktığındı. Daha büyük bir iyilik için kendini aptal yerine koymaktan da korkmuyorsun. Bu bir insan hakkında çok şey söyler."

"Teşekkürler... Sanırım?" Gülümsedi ve koluma hafifçe vurdu.

Ona söylemek istediğim daha çok şey vardı ama hepsi içimde kaldı.

Sonra Nina gözlerimin içine bakarak, "Bence bazen insanlar hayatımıza belli bir zamanda belli bir nedenle girerler," dedi.

Gerçek buydu. Ivy ile tanışmamın kaderimde olduğuna hep inanmıştım çünkü onun bana ihtiyacı olacaktı. Aynı zamanda Nina'yla karşılaşmak da farklı bir şekilde kader gibi geliyordu. Üst kattaki adamın Ivy'ye bakmam için bana ihtiyacı varken neden beni ona yönlendirdiğini anlayamıyordum.

Birkaç dakika daha kaldı ve bana lise gezisi sırasında karanlık bir asansörde geçirdiği ilk panik atağını anlattı. Daha önce ona yardımcı olduğum için bana tekrar teşekkür etti ama gecenin geri kalanını ders çalışarak geçirmeyi planladığını söyledi. Bir sonraki sınavından A aldığından emin olmak ve bir süre daha geziye çıkmamak istiyordu. Onu suçladığımı söyleyemem.

Yarın Boston'a gideceğim için midemde bir huzursuzluk vardı. New York'a taşındığımdan beri ilk kez hafta sonu için New York'ta kalmayı düşünüyordum. Ama yapamadım.

Nina'ya origami bir yarasa yapmaya karar verdim ve akşam duş almaya gittiğinde odasına gizlice girdim.

Sopanın içine kalıcı mürekkeple bir şey yazmadan önce defterime bazı potansiyel şiirleri not ettim.

Ne biliyorsun ki? Ben bir şairdim ve bunu bilmiyordum.

Neredeyse yazdığım şey:

*Altına işediğin için
üzgünüm. Umarım hala
arkadaşızdır. Bir dahaki
sefere hatırlat,
Depend'leri paketlemek için.*

Keşke yazabilseydim dediğim şey:

*Sana yardım ettiğim için bana teşekkür
etme. Ben sana teşekkür etmeliyim.
Gülüşünde kaybolmak,
her şeye değdi.*

Aslında yazdığım şey:

***Kaçmadın... her şeyi gördün. Bay
Yarasa seninle gurur duyuyor.***

BÖLÜM 6

Geçmiş

Gerçekliğin bazen yüzünüze tokat gibi çarpması gibi bir huyu vardır. O hafta sonu Ivy ile yaptığım ziyaret son haftaların en kötü ziyaretlerinden biriydi ve kesinlikle bir uyandırma çağrısı görevi gördü.

Cumartesi sabahı keyfi yerinde görünüyordu, ben de o öğleden sonra onu şehir merkezinde kışlık kıyafet alışverişine götürmeye karar verdim. Macy's'e girdiğimizde benimle ilgili sanrılarından birini görmeye başladı.

Ivy soyunma odasında birkaç kazak deniyordu. Neredeyse yirmi dakika geçmişti ve hâlâ dışarı çıkmamıştı. Yanına sadece birkaç parça almıştı, yani bu kadar uzun sürmemeliydi. Deneme alanının hemen dışında durmama rağmen, bir şeylerin çok yanlış gittiğinden endişelenmeye başladım.

Görevli ortadan kaybolmuştu ve Ivy bana cevap vermiyordu. İçeri dalarken omzum bir rafın üzerindeki plastik askılara sürtündü ve tezgahlardan birinin altında Ivy'nin çizgili çoraplarını gördüm.

Kapıyı çaldım. "Ivy, neler oluyor? Her şey yolunda mı?" "Sen kimsin ve benden ne istiyorsun?"

Harika.

"Kim olduğumu biliyorsun. Ben Jake."

"Beni rahat bırakın." Çakmağı çaktı ve duman odayı doldurmaya başladı. Oda.

Kapıya vurdum. "Ivy! Burada sigara içemezsin."

Kapının üzerinden bir yün kazak fırlattı ve yüzüme çarptı.

"Benden uzak dur, yoksa polisi ararım."

Kalbim hızla çarpıyordu çünkü bu işin nereye varacağını çok iyi biliyordum. Sakinleşmem gerekiyordu, derin bir nefes aldım.

"Ivy, lütfen kapıyı aç."

Avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı, "Yardım edin! Biri bana yardım etsin! Bana zarar vermeye çalışıyor!"

Bir görevli aceleyle içeri girdi. "Bayım, hemen buradan çıkmanız gerekiyor! Burası kadınların soyunma odası. Ve burada sigara içemez."

Hadi canım. Gerçekten mi?

"Beni öldürmeye çalışıyor!" Ivy bağırdı.

"Bayan, anlamıyorsunuz. Karım akıl hastası. Kendini oraya kilitledi ve ben onu çıkarmaya çalışıyorum."

O cevap veremedi mağaza güvenliği içeri girdi ve beni odadan dışarı sürüklemeye başladı.

İtiraz ettim, "Birinin şu kapıyı açıp onu dışarı çıkarması gerekiyor. Orada."

"Götürün onu. Bana zarar vermeye çalışıyor!" diye bağırdı arkasından. Kapıya.

"Onun yerine neden sana inanayım ki?" dedi iri yarı adam, hâlâ kolumu tutuyordu.

Bu benim başıma geliyor olamaz.

"Bakın, bana bir dakika verin, onun vaka çalışanını arayayım. Onunla konuşmana izin vereceğim. O açıklayacaktır."

Gina'nın numarası hızlı aramamdaydı. Açtı. *Tanrıya şükür.*

"Gina, Ivy ile Macy's'deyim ve bir kriz geçiriyor. İnsanlara ona zarar vermeye çalıştığımı söylüyor. Bana kefil olmanı ve buradaki güvenlik görevlileriyle konuşmanı istiyorum, böylece onu eve götürmeme yardım edebilirler."

Görevli soyunma odasının kapısını açarken adam Gina'yla telefonda yaklaşık üç dakika konuştu. Ivy soyunma odasının bir köşesine büzülmüştü ve kıpırdamıyordu.

Güvenlik görevlisi telefonu kapattıktan sonra kadın çalışana döndü. "Onunla konuşana kadar soyunma odasını halka kapalı tutun." Sonra sempatik bir ifadeyle bana baktı. "Bunu senin halletmene izin vereceğim. Yardıma ihtiyacın olursa bize haber ver."

Sesim kısıktı. "Teşekkür ederim."

Ivy hala aynı köşede duruyordu ve artık hiçbir şey söylemiyordu. Tecrübelerim bana bu çıldırma krizlerinden birini atlatmak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Birkaç dakika sonra yavaşça eğildim ve elimi daha da yavaşça uzattım. "Bebeğim, seni eve götürmeliyiz. Lütfen."

Bana bakarken gözlerinde yaşlar vardı. "Jake?" "Evet. Benim." Gülümsedim. "Bir şeyin yok."

Ivy elimi tuttu ve onu kaldırmama izin verdi. Yere saçılmış olan iki kazağı aldım ve onları astım.

Kollarını boynuma doladığında beni hazırlıksız yakaladı. "Korkuyorum."

Ivy'nin sanrılarından daha kötü olan tek şey, hastalığının farkına vardığı o kısacık anlardı. Zihninin içinde sıkışıp kaldığı kafa karışıklığını ve dehşeti hayal bile edemezdim. Bana baktığında, gözleri yardım için yalvardığında kalbim kırılıyordu, çünkü acısını dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Beni bırakma. Lütfen beni bırakma," diye yalvardı.

Ona daha sıkı sarıldım. "Sarılmayacağım. *Seni* her zaman görüyorum, Ivy. Kim olduğunu biliyorum. Merak etme."

Omuzlarımda daha sert ağlamaya başladı ve benim de gözlerim dolmaya başladı. Bu asla daha kolay olmayacaktı. Yine de ona her zaman yanında olacağıma dair güvence vermekte sorun yaşamadım. Vicdanı olan birinin onun durumundaki birini nasıl terk edebileceği benim için anlaşılabilir bir şeydi. Herkesin bir haçı vardır. Ivy'ninki ve benimki bir ve aynıydı. Bir şekilde bu hayatta çarmıhı taşımasına yardım etmek için seçilmiştim. Buna hep inanmıştım.

Grup evine dönmek için Turuncu Hat trenine bindik. Sessiz ve olaysız bir yolculuktu. Saat ona kadar onunla kaldım ve kız kardeşimin evine gitmek üzere ayrıldım. Allison, kocası Cedric ve ikiz kızları Holly ve Hannah, Boston'un Brookline banliyösünde, Ivy'den yaklaşık otuz dakika uzaklıkta yaşıyorlardı. Hafta sonları kalmam için bana boş yatak odalarını önerdiler.

Kapılarına varmadan önce geri döndüm ve kafamı dağıtmak için hızlıca bir şeyler içmek üzere köşedeki mahalle barına gitmeye karar verdim.

Geçirdiğim günden sonra, güçlü bir şey olmalıydı.

Beacon's Tavern, farklı kablolu spor kanallarını gösteren birkaç televizyonla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Güçlü Boston aksanları olan birkaç adamın maçlardan biri üzerine tartışması dışında şaşırtıcı derecede boş ve sessizdi.

"Sek votka lütfen, Lenny."

Barmen içkimi doldurdu ve tezgâhta önüme koydu. "Seni bir süredir burada görmemiştim, Jake."

"Sadece beladan uzak durmaya çalışıyorum, sanırım," dedim sıvı cesareti geri atmadan önce. Yarısını bir yudumda içerken votka boğazımı yaktı.

Bardan uzak durmak aslında son zamanlarda oldukça kasıtlıydı. Ivy ile geçirdiğim günler hep uzun olurdu. Haftalık devamsızlıklarım nedeniyle onunla geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyordum. Cumartesi günleri grup evinden ayrıldıktan sonra genellikle kız kardeşime gidip geç saatlere kadar yemek yiyor, sonra da uyuyordum. Ama ara sıra bara giderdim ve bu genellikle çok fazla içmemle sonuçlanırdı. Pazar sabahları Ivy'lere dönmek zorunda kaldığımda akşamdan kalma bir şekilde uyanmak hiç de ideal değildi.

Lenny, ben istememiş olmama rağmen önüme ikinci bir votka koydu. "Pek çok erkek senin gibi bir sorunla baş edebilir, güzel çocuk."

Açıkça birkaç ay önce buraya en son geldiğimde Debra adında çekici bir sarışınla ayrıldığım zamandan bahsediyordu. O ve bir arkadaşı o gece bardaki tek iki kadındı ve hemen hemen her müşteri ona asılıyordu. Bir noktada, sarhoş bir adam çok güçlü bir şekilde yaklaşıyordu ve Debra gerçekten rahatsız görünüyordu. Yanına gittim ve dikkatini dağıtmak umuduyla onu tanıyormuş gibi davrandım. Sonunda ipucunu anladığında, Debra ile konuşmaya başladık ve sonunda iyi anlaştık. Benden yaklaşık on yaş büyüktü ve boşanmanın ortasındaydı. O da benim gibi bir ilişkiye girmek istemediğini söyledi ama evliliği bittiğinden beri kimseyle seks yapmadığını itiraf etti.

İki çocuğu hafta sonu babalarıyla birlikte olduğu için benden onunla gece şapkası yapmamı istedi. Debra dairesine vardıktan sonraki ilk iki dakika içinde benimle birlikte oldu ve üç kez seks yaptık. Orgazm olduğunda o kadar yüksek sesle çığlık attı ki, muhtemelen Fenway Park'tan duymuşlardır.

Onu tekrar becermem için yalvarıp durdu, daha önce kimsenin onu benim gibi boşaltmadığını söyledi. O gecedен sonra Debra beni aramaktan ve mesaj atmaktan vazgeçmedi. Onunla ilişkiye girmekle ilgilenmediğimi açıkça belirtmeme rağmen, beni tekrar görmek istediğinde ısrar etti, aslında tam bir tek seksen yaptı. Uzun zamandır bara gelmekten kaçınmamın ana nedeni buydu, çünkü o sadece sokağın aşağısında yaşıyordu ve beni aramak için geri döndüğünden emindim.

Kısa bir süre omzumun arkasına baktıktan sonra omuz silktim. "Ne demek istediğini anlıyorsan, daha fazla *belaya bulaşmakla* ilgilenmiyorum Lenny."

Tabii ki Debra ile karşılaşmamız Nina'nın resme girmesinden önceydi. O zamandan beri başka hiçbir kadın cinsel bilincime girmemişti. İçkimin geri kalanını bardağın içinde döndürürken aklım

Son zamanlarda olduğu gibi yine oda arkadaşım. Bir yirmilik atıp bardan çıkmadan önce bir saat kadar düşüncelerimin içinde kayboldum.

O hafta sonunun geri kalanı Nina ile ilgili durumumun gerçekliği üzerine düşünmekle geçti. Aynı çatı altında olmadığımız zaman doğru düşünmek daha kolaydı. Aramızda bir şey olmasına izin versem bile, hepsi bir yalan olacaktı. Ona karşı dürüst olmayan ve asla tam olarak yanında olamayacak bir adamdan daha iyisini hak ediyordu. Evli bir adam tarafından takip edilmekten daha iyisini hak ediyordu. Beni muhtemelen hiç olmadığım kadar canlı hissettirmesine rağmen, kendimden uzaklaşmam gün geçtikçe daha da gerekli hale geliyordu. Buna hemen başlamam gerekiyordu. Bu onun ve nihayetinde benim iyiliğim içindi.

Metro Brooklyn'deki durağıma yaklaşırken iPod'umda Imagine Dragons'un *Demons şarkısı* çalıyordu. İronikti çünkü şarkı sözleri kendimi nasıl gördüğümü tam olarak anlatıyordu. Şeytanları saklıyordum elbette, ama bana yeterince yakından bakarsa, Nina'nın onların orada olduğunu görebilmesi gerektiğini hissediyordum. Bana neden her hafta sonu Boston'da ne yaptığımı hiç sormadığını merak ederdim. Sanki cevabın duymak istemeyeceği bir şey olduğunu biliyor gibiydi.

Lincoln'den dairemize doğru yürürken, bir hafta önceki aynı zamanı ve Nina'yı tekrar görebildiğim için o zaman ne kadar heyecanlı olduğumu düşündüm. Ama Ivy ile geçirdiğim zor hafta sonundan ve yaşadığım aydınlanmadan sonra, ev arkadaşımından uzak durmaya karar verdiğim için bu gece eve yaklaşmak düpedüz acı vericiydi. Özel ders de öyle olmak zorundaydı, çünkü bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Perişan halime bir de bardaktan boşanırcasına yağan yağmur eklendi. Sadece eve gitmek, kapımı kapatmak, ıslak kıyafetlerimi çıkarmak, belki bir tanesini ovalamak ve bir sigara içmek istiyordum.

Bu geceyle ilgili hiçbir şey doğru gelmiyordu. Bayan Ballsworthy bile normalde her zaman olduğu gibi pencerede değildi. Bana "siktir git" denmesi, güvenmeye başladığım bir şeydi.

Garip bir his beni merdivenlerden daireye kadar takip etti.

Nina'nın kapısı kapalı olsa da odasının önünden geçerken içimde bir özlem oluştu. Eve geleli bir dakika bile olmamıştı ve ben onu görmeyi diliyordum. Bu, hayatımın en zor haftalarından biri olacaktı.

Odanın ışığını açtığımda kalbim neredeyse duracaktı.

Beni karşılayan manzarayla nasıl başa çıkacağımı bilemeden kapı aralığında donup kaldım. Nina yatağıma yayılmış yatıyordu, altın rengi saçları yastığımı kaplamıştı. Eskiz defterlerim yatağın her yerindeydi.

Ne. Ne. Sikeyim.

Bunun beni öfkeliendirmesi gerekirdi ama esas olarak kafamı karıştırdı. Yapılacak normal şey onu uyandırmak ve eşyalarımı karıştırarak ne halt ettiğini sormak olurdu. Bunun yerine, sırt çantamı yere attım ve orada öylece durup onun yatağımdaki görüntüsünü izledim.

Nina benim yatağımdaydı.

Yatağıma kıvrılırken güzel kıcı bana dönüktü. Yanına yaklaştım ve sadece nefes alışını izledim. Beni hissetmiş olmalıydı çünkü vücudu kıpırdandı ve sonra uyanmaya başladı. O kadar hızlı sıçradı ki, kıcının altında bir havai fişek yaktığımı düşünebilirdiniz.

"Jake... Açıklayabilirim," dedi boğuk bir sesle.

Ona kızgındım ama meraklı olduğu ve burnunu soktuğu için değil. Kızgındım çünkü onu yatağımda görmek eve dönerken biriktirdiğim tüm kararlılığı yerle bir etmişti.

"Ne oluyor, Nina?"

Islak saçlarımdan küçük bir su damlası alnımdan aşağı damladı. Pencereme vuran yağmurun sesi dışında her şey hareketsizdi. Korkuyla bana bakmaya devam ederken konuşma yetimi tamamen kaybetmiştim. Ona kızgın olduğumu düşünüyordu. Cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramış zihnimden geçen düşünceleri bir bilse, muhtemelen hayal ettiğinden farklı bir şekilde ondan nasıl sert bir şekilde hıncımı almak istediğimi.

Konuşmaya başladı. "Şey... birkaç saat önce evde yalnızdım ve kapınız açıktı. Matematik çalışma kitabını burada bıraktığımı düşündüm ve içeri girdim. Bu eskiz defterlerini fark ettim. Sadece en üstteğine göz atacaktım ama ilk çizimin ne kadar harika olduğunu görünce... bakmadan duramadım."

Arkasındaki anlam hakkında hiçbir fikri olmasa da Ivy'nin çizimlerine, babamın çizimlerine baktığını bildiğim için sertçe yutkundum. Geçen hafta bir gece *onu çizme* fikrinden vazgeçtiğim için şanslı yıldızlarıma şükrettim çünkü bunu da görebilirdi.

Kafamın içinde onu kovmalı mıyım yoksa kalmasını mı istemeliyim diye zihinsel bir savaş devam ediyordu.

"Gözlerimi kapatıp uykuya dalmış olmalıyım." diye devam etti. Sesi titriyordu. Bana titreyen bir köpek yavrusunu hatırlattı. "Gerçekten çok üzgünüm. Eşyalarına bakmanın sorun olmayacağını hiç düşünmemeliydim. Bilgin olsun, bunlar şimdiye kadar gördüğüm en olağanüstü çizimler."

Bu iltifat karşısında göğsüm gerildi. Düşünmek için daha fazla zaman kazanmaya çalışarak eskiz kağıtlarını üst üste dizmeye başladım ve onları ait oldukları yere geri koydum.

"Tekrar özür dilerim."

Aniden yataktan kalkarak beni hazırlıksız yakaladı. Onu durdurmak için içgüdüsel olarak bileğini tuttum. "Nereye gidiyorsun?"

Sanırım kararımı vermiştim.

"Odama dönüyorum."

Onu yavaşça yatağa ittiğimde artık doğru kafayla düşünmüyordum. "Sadece kal."

"Kalmak mı? Ne demek istiyorsun?"

"Yani... burada rahattın. Sadece kal." "Bana kızgın değil misin?"

"Ben öyle bir şey demedim. Burnunu sokmamalıydın."

"Biliyorum. Gerçekten çok üzgünüm."

Gerçekten değilim.

Duygularım allak bullak olmuştu ve bu durum beni zayıflatıyordu. Yatağın içinde tekrar gevşediğinde, ihtiyacım olan tek teşvik buydu. Dünyada tek istediğim onun bedenini yanımda hissetmekti ve bu gece bunu hissetmeme izin verecektim.

Sadece bir gece.

Kendime yalan söylediyimi biliyordum.

Ev arkadaşlarımızın evde olup olmadığını bile fark etmemiştim. Kapıya doğru yürüdüm ve onu burada görmemeleri için kapıyı kapattım. Ona karşı korumacı hissediyordum, yanlış bir fikre kapılmalarını istemiyordum.

Ardından, ıslak ceketimi çıkarmadan ve gömleğimi çıkarmadan önce ışığı kapattım. Pantolonum biraz nemli olsa da üzerimde kaldı.

Çünkü iç çamaşırlarıma kadar soyunmak zorlama olurdu.

Yarın, dedim kendime. Yarından itibaren ondan uzaklaşma planımı uygulayacaktım. Ama bu gece... bu gece sadece onun yanında uyumak istiyordum.

"Kenara kay," dedim.

Sorgulamadan verdiğim emirle anında yan döndü. Göğsüm sırtına bastırdı ve vücudu benimkiyle bütünleşti. O kadar sıcak ve yumuşaktı ki adeta içimde eriyordu. Kolumu beline dolamadan duramadım. Kaşıklaşıyorduk ve o ana kadar karşı cinsle yaşadığım her şeyden daha iyi hissettiriyordu. Duygusal olarak yakındı ve daha önce hissettiğimi hatırlayamadığım her şeyden daha rahatlatıcıydı. Yıllardır kimseye böyle sarılmamıştım. Ama hiç böyle hissetmemiştim.

-Benim için ev gibi.

Ortaya çıkan tüm duyguları kontrol edemiyordum, nefes alışım her saniye daha da ağırlaşıyordu. Birdenbire kıpır kıpır olmaya başlamıştı ve rahat olup olmadığını merak ediyordum. "Çok fazla hareket ediyorsun. Bu senin için sorun olur mu Nina? Yatağına dönmeyi mi tercih edersin?"

"Hayır. Kalmak istiyorum."

Tanrı'ya şükür. Çünkü o anda gitmesine nasıl izin verebileceğimi cidden bilmiyordum.

"Güzel," dedim ve kendi duruşumu teyit etmek için yan tarafındaki tutuşumu sıkılaştırdım.

Onu kendime çektim ve rahatlamaya çalıştım, burnumu saçlarına gömdüm ve hayal ettiğim cennet kokusunu uzun uzun içime çektim. Yavaşça boynuna doğru nefes alıp verdim. Onun tadına bakabilmeyi diledim. Onun her santimini tüketebilmeyi diledim.

Bir noktada, yumuşak ve geniş kıcını bana doğru itti ve kendimi yeniden konumlandırmak zorunda kaldım, böylece poposu aletime değil bacağıma yaslandı. Yine de, onun bana karşı kısa süreli sıcaklığı sikimin kabarmasına neden oldu. Kıcının kıvrımlarına sıkışmışken bu kontrolü sağlamamın hiçbir yolu yoktu.

Daha önce ev hakkında söylediklerimi unutun... *orası* ev olabilirdi.

Acı verici bir şekilde sertleşmişim. Nina'yı gördüğüm günden beri kimseyle birlikte olmamıştım. Beni kamçılamıştı ve bunun farkında bile değildi.

Tatlı sesi beni ürküttü. "Jake?" "Evet."

"Mahremiyetinizi ihlal ettiğim için gerçekten özür dilerim." "Sorun değil, Nina."

"Teşekkür ederim."

"Nina?"

"Öyle mi?"

"İç çamaşırı çekmeceniz bu hafta yeniden düzenlenebilir. Tek söylediğim bu."

Dudaklarım sırtına bastırılmıştı ve kahkahasının ağzımda titreştiğini hissedebiliyordum.

Ona sarılışımı bir kez daha sıkılaştırdım ve sonraki birkaç dakika boyunca, kollarımda uykuya dalana kadar nefes alması yavaşladı.

Ne kadar yorgun olsam da gözüme uyku girmiyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu öğrendikten sonra bir daha nasıl yalnız uyuyabileceğimi düşünüp duruyordum. Bunu bir daha asla yaşayamayacağım düşüncesi göğsümü acıtıyor ve kendimi ondan uzaklaştırmak zorunda kalacağım düşüncesi ona daha da sıkı sarılmama neden oluyordu.

Bir noktada, Nina uykusunda hareket etti ve kıcı bir kez daha çaresiz aletimin tam üstüne inmeyi başardı, şimdi pantolonumun içinden süzülüyor.

Eğer onun saçlarını koklamak cennetse, o zaman benim şişmiş aletimin bu çıkmazda sıkışıp kalması cehennemdi. Yine de zevkli bir işkence biçimiydi ve bu sefer hareket etmek istemiyordum. Bu onu böyle hissetmek için son fırsatımdı ve her saniyenin tadını çıkaracaktım.

O uyurken usulca sırtını öptüm, her dakika artan bir korku hissiyle.

Güneş doğduğunda, ben işe gitmek için kalkmak zorundayken o hala uyuyordu. Duşta halledilmesi gereken şiddetli bir mavi top vakası geçirdim, ama her şeye değdi. Dün gece onun yanında uyumakla ilgili her şey hayatımın geri kalanında değer vereceğim bir şeydi.

Gitmeden önce son bir kez saçlarını okşadım. Bir anlık bir düşünce içimi bulandırdı. Ama bu gerçektir.

Bir gün seni kim alırsa şanslı bir adam olacak.

BÖLÜM 7

Geçmiş

Küçük yatıya kalışımızdan sonraki ilk birkaç hafta boyunca sözüme sadık kaldım. Özel derslerimiz dışında Nina'dan uzak durmak için her türlü çabayı gösterdim. Yatağında geçirdiğimiz gece hakkında hiç konuşmadık. Sanki hiç olmamış gibiydi.

Bana yaklaştırmaya çalışıyordu ve benim onu uzaklaştırmak zorunda kalmam kalbimi kırıyordu. Doğrusu, aramızdaki bağın organik olarak gelişmesine izin vermekten ve neler olabileceğini görmekten başka bir şey istemiyordum ama doğru olanı yapmaya karar vermiştim.

O zamanın en düşük noktası, bir gece bana muzlu puding yaptığı zamandı. Nina muhafazakâr yetiştirilme tarzından ve korkularına rağmen New York'ta yaşarken ne kadar özgür hissetmeye başladığından bahsetmeye başladı. Bana çocukluğumla ilgili sorular sormaya başladı ve gerçekten kafamın içine girmeye çalışıyordu. Açılmak yerine kendimi kapattım ve konuyu değiştirdim. Küçük bir kâseyi doldurdum ve tatlıyı olabildiğince hızlı bir şekilde yedikten sonra odama kaçmadan önce ona teşekkür ettim. Yemek yediğim ve kaçtığım için kendimi berbat hissediyordum ama o geceden sonra Nina'nın denemekten vazgeçtiğini fark ettiğimde hissettiğim kadar kötü değildim.

Mesajım nihayet yüksek sesle ve net bir şekilde ona ulaşmıştı. Özel ders dışında, puding karşılaşmasından sonra benden tamamen uzak duruyor gibiydi.

Sonra, bir Perşembe akşamı, Nina çalışma seansımıza geç kaldı. Belli kurallar koyduğumu biliyordu ve birincisi zamanında gelmekti. Ona olan zaafıma rağmen, iş matematiğe geldiğinde, işi sıkı tutar ve çok ciddiye alırdım, çoğu zaman da sert biri olarak görünürdüm.

Hem özel dersi ciddiye almasını istediğim için hem de bir yanım, her ne kadar itip kaksam da ondan göremediğim ilgiyi arzuladığı için ona geç kaldığını söylemeyi planlıyordum. Yüzleşme yaratmak en azından benim için kabul edilebilir bir etkileşim biçimiydi. Sonunda kapıda belirdiğinde, hemen ona ağzının payını verdim. On

Bu özel gecede, ilk defa, o da bana karşılık vermeye karar verdi.

"Bakın kim beni varlığıyla onurlandırmaya karar vermiş," diye takıldım.

Nina eşikte duruyordu. Kitaplarını göğsünün önünde tutarken saçları ıslaktı. İçeri girerken hep tereddüt ederdi, sanki odam aslan iniymiş gibi.

Gülümsemiyordu. "Markette kuyruğa takıldım. Sonra yağmur yağmaya başladı. Elimden geldiğince hızlı geldim."

Kapı aralığında dururken yağmurun nemli kokusu vücuduna sinmişti.

"İçeri gelebilirsin, biliyorsun."

İçeri girdi ve yatağa oturdu. "Teşekkür ederim."

Her zamanki gibi masamda ondan uzakta oturuyordum. Bu akşamki tavrında bir farklılık vardı. Sanki kızgın gibiydi.

Ortamı yumuşatmaya çalıştım. "Her zaman yağmura yakalanmış gibi görünüyorsun, Nina. Neden peki? Sanki onu çekiyorsun."

Durdu ve gözlerimin içine baktı. "Sanırım yağmur beni çekiyorsa, bu seni ne yapar... ateş ya da başka bir şey?"

Kahretsin.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Merak etme," diye mırıldandı nefesinin altından.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. İlk kez, ona karşı sıcak ve soğuk davranışlarımdan dolayı beni suçluyordu, ancak şimdi daha uzak olamayacak bir sonuca varmıştı. Benim sorunum tam tersi olduğu halde onu çekici bulmadığıma inanıyordu.

Tam her şey daha da gerginleşecekken ceketini çıkardı. Gömleği nemliydi ve altındaki vücudu daha net görmemi sağlıyordu. Gömleğini dişlerimle çekip güzel memelerindeki suyu emerek kuruttuğumu hayal ettiğimde aletime kan hücum etti.

"Başlamadan önce üzerini değiştirmek istemediğine emin misin?"

Malzemenin içini görebildiğimi bildiğini sanmıyorum. "Hayır. Ben iyiyim."

Bu konuda hiç iyi değilim.

Dolabımdan bir gömlek çıkardım ve ona fırlattım. "Al. Bunu giy

devam et."

"Ama..."

Dişlerimi sıktım ve tekrarladım, "Tak şunu."

Kendine baktı ve kızardı, sonunda bu konuda neden bu kadar ısrarcı olduğumu anladı. Daha fazla itiraz etmeden gömleği aldı ve ben de üstünü değiştirebilmesi için arkamı döndüm.

Arkamı dönmem için bana izin verdi. Nefes alışım hızlanmıştı ve gözlerim gömleğime doğru uzanan göğüslerine takıldığında daha da hızlandı. Vücudumun ona sarılmasına en yakın şey buydu. İçinde çok seksi görünüyordu.

Boğazımı temizledim. "Başlamalıyız. Bana görevi göster."

Bana ders kitabını ve bazı çalışma kâğıtlarını uzattı. "Olasılık üzerine."

Çenemi ovuşturdum ve bazı fikirler bulmak için beynimi zorladım. Nina'ya profesörü tarafından verilen ödevlere ek olarak her zaman kendi derslerimi hazırlardım. Örneklerle ilişki kurabildiğinde her zaman daha iyi dikkat ederdi.

Gergin havayı dağıtmak için bir şeyler yapmak da gerekecekti.

Bir not defteri alıp birkaç şey yazdıktan sonra defteri ters çevirip ona gösterdim. "Tamam... Olasılık. Bunlardan birinin olasılığı diğerinden daha yüksek: Nina uykusunda osurur. Nina uykusunda konuşur. Nina uykusunda hiçbir şey yapmaz."

"Yalan söylüyorsun."

"Sanırım öğreneceğiz."

O gece Nina'nın odasına başka bir origami yarasa soktum.

Neredeyse yazdığım şeyi:

*Uyurken ve mırıldanırken
sevimli olduğun için
şanslısın. Şanslısın ki
aldırmıyorum, Sessiz ama
ölümcül türden.*

Keşke yazabilseydim dediğim şey:

*Yağmuruna, benim ateş olduğumu söylemiştin.
Keşke sana arzumu
gösterebilseydim. O zaman açıkça
görürdün,
Bana ne yaptığını.*

Aslında yazdığım şey:

***İçiniz rahat olsun, uykunuzda ne osuruyor ne de
konuşuyorsunuz. Ama toni4ht'e başlamaya karar
verirseniz,
Bay Yarasa'nın gıkı bile çıkmaz.***

Ondan uzak durma planım, takip eden günlerde iki büyük aksilikle karşılaştı.

İlki Nina'nın bir matematik sınavından ilk kez A aldığını öğrendiği zamandı. Bu inanılmazdı ama tam bir şok etkisi yaratmadı çünkü son zamanlarda ders çalışmak için kışını yırtıyordu.

Sınıfı geçmesine yardım ettiğim için bana teşekkür etmek amacıyla Muzlu Foster tatlısı hazırlıyordu. O tatlı benim için uyuşturucu gibiydi.

Mutfakta yalnızdık. Muzların bazılarını soyarak yardım etmeye çalışıyordum ama aslında tek yaptığım onun dikkatini dağıtmaktı. Keserken bana bakıyordu ve parmağını kesti.

Kanının aktığını görmek bana gerçek bir fiziksel acı verdi ve içgüdüsel bir tepkiyi tetikledi. Görünürde havlu yoktu, bu yüzden parmağını gömleğime sıkıca sardım. Kırmızı kan sızmaya devam ediyordu ve hiç düşünmeden parmağını ağzıma götürdüm ve kanı emmeye başladım.

Tamam. Pek sağlıklı bir seçim değildi, belki biraz çılgıncaydı. Sadece daha iyi olmasını istedim. Yüzündeki sersem ve şaşkın ifadeyi görmeliydiniz. Sanki vücudunun dışındaydı. her şey ortaya çıkıyor.

Cinsel bir his vermemesi gerekiyordu; niyetim bu değildi. Ama şüphesiz tahrik ediciydi çünkü kabul edelim ki ona ait herhangi bir şeyin ağzımda olması böyle bir etki yaratacaktı. Parmağını emmemden çok, bunu yaparken bana bakışı, sanki o anda ona verdiklerimden daha fazlasını istiyor gibiydi.

Parmağını yavaşça ağzımdan çıkardığımda tahrik olmaya başlamıştım ve onun da tahrik olduğundan emindim. Kanla kaplı gömleğimi çıkarıp parmağını tekrar sarmak için kullanırken yanakları kızarmıştı ve çıplak göğsüme bakıyordu. Dudakları beni süzerken her zaman olduğu gibi ayrılmıştı. Bunu fark ettiğimin farkında değildi.

Ağzımda biraz kan olduğunu işaret ettiğinde, onu bir şeyle silmek yerine, dilimin dudağımdaki her hareketini izlerken kasıtlı olarak yaladım. Yuttum. Onu ilkel bir şekilde istiyordum ve sanırım bu, başka şekillerde hareket etmeyi düşünmesem de bunu ifade etme yolumdu.

Yine de bunun normal bir gösterme şekli olmadığını fark ettim. Bu tamamen bir kontrol kaybıydı ve zihnimde sonsuza dek "vampir olayı" olarak anılacaktı.

İkinci büyük aksilik, Nina söz konusu olduğunda tamamen mahvolma sürecimi başlatan şeydi.

Günlerden Cuma'ydı ve her zamanki gibi çantam hazırды ve hafta sonu Boston'a yapacağım gezi için iş yerime gitmeye hazırды.

Normalde mesaim bittikten sonra trene atlardım ama o gün boyunca Nina'nın düşünceleri beynimi işgal etmeyi bırakmadı. Kendimi onunla arkadaş olmanın hiç yoktan iyi olacağına ikna etmeye başladım, özellikle de ondan uzak duramadığım için.

Belki arkadaş olabiliriz.

Ünlü son sözler.

Hafta sonu kalıp onunla vakit geçirmeyi o kadar çok istedim ki.

O gece, tren istasyonuna doğru yürürken, düşüncesizce geri döndüm ve daireye geri döndüm, bunun yerine Cumartesi sabahı erken bir trene binmeye karar verdim, böylece takılabildik. Ona dışarı çıkıp yemek yemek ya da film kiralamak isteyip istemediğini soracaktım. Bunlar zararsız şeylerdi, değil mi?

Görünüşe göre kendime yalan söylemeyi seviyordum.

Seyahat çantamı daire kapısının yanına bırakarak koridora doğru ilerledim. Nina'nın yatak odasının kapısı açıktı ve orada durmuş, dolabına iliştirilmiş boy aynasında kendine bakıyordu.

Onu gördüğümde çenem düştü ve kalbim küt küt atmaya başladı. Dar bir elbise şehvetli vücudunu sarıyordu. Saçları güzel uzun bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve neredeyse muhteşem kıcının tepesine ulaşıyordu.

Striptizci topukluları giyyordu. Nina bir fahişeler kabilesi tarafından kaçırılmış gibi görünüyordu.

Hayatım boyunca gördüğüm en ateşli şeydi. Kapının dışında beni fark etmemişti, ben de yaklaştım. Elbisesi parlak mor renkteydi ve ona gerçekte ne düşündüğümü söylemek beni tutuklatabileceği için bu konuda aptalca bir şaka yapmaya karar verdim. "Nina, dinozor Barney aradı. Derisini geri istiyormuş."

Aynadaki yansımamı görünce irkildi. "Jake! Burada ne işin var? Boston'a gidiyor olman gerekiyordu."

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Şey, genellikle işten çıkarsınız ve-"

Ona yalan söyledim. "5:15 Amtrak'ını kaçırdım, bu yüzden ya 9:30'daki son treni yakalayabilirim ya da sabah gidebilirim."

"Oh."

Beni gördüğüne çok şaşırmış ve oldukça rahatsız görünüyordu. Sonra arkasını döndü.

Arkasını döndü.

Sikeyim.

Gözlerim özür dilemeden gitmeleri gereken yere gitti. Elbisenin göğüs dekoltesini fazlasıyla gösteren bir yakası vardı. Arkadan görünüşü seksi görünse de önden görünüşü düpedüz ahlaksızdı. Boğazım donmuş gibiydi. Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama kelimeleri bulamıyordum. Nina hayatıma girdiğinden beri cinsel anlamda aklımdan başka bir kadın geçmemişti. Daha önce arkadaş kalmanın iyi bir fikir olduğuna dair vardığım sonuç, şimdi orada durup onu içime çekerken ve ereksiyonum için dua ederken gülünç görünüyordu. Kesinlikle kendime yalan söylüyordum. Tanrı aşkına ağzım sulanıyordu. Gerçek şuydu ki... Onun için açlıktan ölüyordum. Sadece ona.

Ona baktığımda göğsünün kabarması, bana her zaman verdiği tepki, onun da beni böyle istediğini hissettirdi.

Kendimi konuşmaya zorladım. "Nina... ilginç görünüyorsun-" "İlginç mi?" Havayı yumuşatmak için gülümsedi.

Aç gözlerim yavaşça aşağı doğru inerek göğüslerini ve elbisesinin gergin karnına yapışan kumaşını inceledi. Çıplak bacakları

topuklularla daha uzun görünüyordu. "Öyle de denebilir."

Gözlerimiz tekrar buluştu. Aklımın nerede olduğunu söyleyebilirdi. Bundan daha açık olamazdı.

"Jake!"

Oda arkadaşımız Tarah'ın odaya girdiğini görmek için arkamı döndüm ama bakışlarımı hemen Nina'ya geri çevirdim.

"Tarah!" Onun şok olmuş ses tonunu taklit ederek söyledim. Anlaşılır bir şekilde, herkes beni bir Cuma gecesi burada gördüğüne çok şaşırmış görünüyordu. Belki de kızlar gecesi için dışarı çıkmaya hazırlanıyorlardır diye düşündüm.

Kendimi davet etmem yanlış olur muydu?

Nina'nın yatağına uzandım ve "Bu gece dışarı çıkacağımızı bilmiyordum Nina," diye şaka yaptım.

"Biz... hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Tarah. "O bir yolculuğa çıkıyor tarih."

Bunu söylediğinde dünyam durmuş gibiydi.

Başım ve kulaklarım zonklamaya başladı, kıskançlık bana bir ton gibi çarptı. tuğlala

Kendini topla, Jake.

Yapamadım.

r. Bu haber beni yıkmıyormuş gibi davranmak imkânsızdı. Çünkü

Kendimi ne kadar uzak tutmaya çalışsam da, Nina'nın gerçeği öğrenirse hayatımı asla kabul etmeyeceğini bilsem de... kalbimde onun benim olduğuna inanıyordum. *Benim olduğuna.* Bu yanılgının farkına ilk kez gerçekten varıyordum.

Ağzımdan çıkan tek kelime "Anlıyorum" oldu. İçimde biriken öfkeyi engellemek için ellerimi yumruk yaptım. "Sanırım seni bu kıyafetle Vegas Strip'e götüreceğim?"

Tarah bir şey söyledi ama ben duymadım bile çünkü Nina'ya, bu kez gözlerinin içine bakmakla meşguldüm. Onu kollarımda odama götürmek ve vücudumla sarmak istedim. Böyle hissetmeye hakkım yoktu ve kıskançlığımı gizleyemediğim için kendimi tamamen aptal durumuna düşürmeden önce gitmem gerektiğini biliyordum. Dürüst olmak gerekirse bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Belki de on üç yaşındayken bu tepkiyi gösterme şansım olsaydı, şu anda bir ergen gibi davranmazdım.

"İyi eğlenceler," dedim birini cenazeye göndermek kadar coşkuyla. "Ve ceketini unutma. Yakalanabilirsin"

"Böyle giyinirsen zatürre olursun." Kendime engel olamadım. Sanırım kıskanç bir aptal olarak rolümü daha da sağlamlaştırmak için bunu araya sıkıştırmam gerekiyordu.

Kapıyı arkamdan çarparak odama döndüm ve kelimenin tam anlamıyla duvarı yumrukladım. *Zekice*. Hıncını cansız bir nesneden çıkarmak gerçekten işe yarayacaktı.

Yatağıma oturdum ve sinirli bir şekilde ayaklarımı aşağı yukarı salladım. Kalbim çarpmaya devam ederken başımı ellerimin arasına aldığım da sessizlik sağır ediciydi. Ona karşı hislerimin bu seviyeye gelmesine izin verdiğim için kendimden başka kimseye kızgın değildim. Birileri tarafından ağırlanmaya hakkı vardı. Hayatın sunabileceği en iyi şeyleri hak ediyordu ve benim ona sunacak *hiçbir şeyim yoktu*.

Vücudum aynı pozisyonda, başım aşağıda kaldı, ta ki uzaktan bir kapı sesi duyana kadar. Nina'nın randevusu olmalıydı. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Ayağa kalktım ve kapıdan dışarı baktım, adamın sadece parçalarını seçebiliyordum.

Sarı-kahverengi saçlı. Temiz beyaz gömlek. Haki pantolon. Tekne ayakkabısı. *Tekne ayakkabısı. Gerçekten mi? Siktiğimin salağı.*

Piercinglerim ve dövmelerimle bu adamın tam zıttıydım. Eğer aradığı tip buysa, belki de ondan aldığım hisler tamamen yanlıştı.

Nina'nın yatak odasının kapısının açıldığını duyduğumda, süründüğümü görmesin diye kendi kapımdan geri çekildim. Mutfığa girdiğinde, kulak misafiri olmak için kulağımı yeniden konumlandırımdım.

Ona iltifat ettiğini duyabiliyordum ve boğazımda safranın yükseldiğini hissettim.

Onları görmek için kapıyı biraz açtım. Aval aval ona nasıl baktığını görmeliydiniz. Onu boğmak istedim çünkü ben de daha önce ona aynı şekilde bakıyordum.

Pislik herif.

Ryan onlara nereye gittiklerini sordu ve adam onu götüreceği bir İtalyan restoranından bahsetmeye başladı. Daha sonrası için de bir sürü planı olduğundan emindim. Onun peşindeydim ve bunu ona bildirmem gerekiyordu. Ben de oturma odasına çıktım.

"Her zaman Top of the Rock'a gitmek istemiştir."

Bütün kafalar aynı anda dönüp bana doğru bakıyor. "Değil mi

Nina? Bir gökdelenin tepesinden güzel bir manzaraya bayılırsın. I Manzaranın muhteşem ve yemeklerin harika olduğunu duyun."

Tamam, bu çok aptalca bir hareketti.

Nina bana ters ters baktı ve hiç vakit kaybetmeden *önerimden* vazgeçtiğini söyledi. "Bunu başka bir zamana saklayabiliriz. O İtalyan lokantasını dört gözle bekliyordum."

Ona karanlık bir bakış attım, öne doğru yürüyüp elimi uzatmadan önce onu ölçüp biçtim. "Henüz tanışmadık. Ben Jake."

Bana kolayca kırılabilirceymiş gibi gelen elini uzattı. Belki de bunun nedeni onu kırmaya çalışmamdı. *Onu kırmak istiyordum.*

"Ben Alistair."

"Kıç kılı?"

Onu ilk kez duydum.

"Hayır... Ali-stair." "Ah..."

üzgünüm, benim hatam."

Nina bu küçük alışverişi durdurmakta gecikmedi. "Alistair, sanırım gitmeliyiz."

Ceketini alıp onunla birlikte gitmeye hazırlanırken gözlerimi ondan ayırmıyordum. Hareketlerim, gitmesini istemediğimi ona göstermenin berbat bir yoluydu.

Sonra, ayrılmadan önce son bir kez arkasını döndü ve zamanın durduğu özel bir an olarak açıklanabilecek bir şey yaşadık. Davranışlarımdan sonra kızgın görünmesini beklerdim. Bunun yerine, gözleriyle beni zorluyor, her ne yapıyorsam bırakmamı, onunla konuşmamı, ona neler hissettiğimi anlatmamı istiyor gibiydi. O tek bakışta söylenmemiş o kadar çok kelime vardı ki. İçimi görebildiğini ve maskaralıklarımın gerçekte neyle ilgili olduğunu biliyordum. Kıskançlık çok kötü bir şeydi ve benimki şeffaftı. Onunla birlikte gitmeye hazırlanırken kalbimin bir parçası kapıdan çıkıp gidiyormuş gibi hissediyordum. Gözlerim ona milyonlarca çelişkili şeyi haykırıyordu, ona söylemeye cesaret edemediğim her şeyi.

Çok güzelsin.

Kimse senin için yeterince iyi

değil. Lütfen kal.

Benden uzak dur.

"Hoşça kal," diye fısıldadım, fark edip etmediğinden bile emin değildim. Göz açıp kapayınca kadar o an geçti ve o gitmişti. Ama bu geceki eylemlerimin sonuçları henüz bitmemişti.

Ryan kapıyı çalmadan içeri girmeden bir dakika önce odama dönmüştüm.

"Bu da neydi böyle?" diye kustu.

"Ryan! Lütfen. İstedğin zaman odama dalıp bana f-bombaları atmaktan çekinme."

"Soruma cevap ver."

"Neydi o?"

"Nina'yla ne tür bir oyun oynuyorsun?" "Oyun mu?"

"Evet. Ders verme kisvesi altında tüm zamanını onunla geçiriyorsun, onun aklıyla oynuyorsun. Sonra da her hafta sonu muhtemelen karanlık işler çeviriyorsun. Şimdi de normal bir insanla çıktığı tek seferde her şeyi berbat etmeye çalışıyorsun."

"*Normal bir* insan, ha? Bu beni ne yapar?" "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır. Neden halımı senin suratınla süpürmeden önce beni aydınlatmıyorsun?"

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum Jake ve umurumda da değil. Ama o kız benim ailemden biri gibi ve onun zarar görmesini istemiyorum."

"Benimle vakit geçirerek neden incinsin ki?" "O senin tipin değil, tamam mı? O iyi bir kız."

"Peki tipimi nereden biliyorsun?"

"Birincisi, seni Desiree ile gördüm."

Siktir. Tuş.

"O bir şey değildi."

Yere baktı ve sonra içini çekti. "Bak, Nina Tarah'a sana karşı bir şeyler hissettiğini söyledi. Arkama yaslanıp onun çapkın bir pislik tarafından mahvedilmesini izlemeyeceğim."

Onun bu itirafı içimdeki öfkeyi eritmiş gibiydi.

Bana karşı hisleri mi vardı?

Lanet olsun. Gerçekten bana karşı bir şeyler hissediyordu. Hepsi kafamda değildi.

"Benim hakkımda bir bok bilmiyorsun Ryan, ya da o kız hakkında gerçekten ne hissettiğimi," diye çıkıştım.

Tarah içeri girdi. "Hey, burada neler oluyor?"

"Oyuncağına söyle, kışına tekmeyi yemeden önce varsayımlarda bulunmayı bıraksın."

Ryan'a baktı. "Beni ve Jake'i bir dakika yalnız bırakabilir misin lütfen?"

Kadın başıyla kapıya doğru işaret edene kadar kıpırdamadı. Sonra sessizce oflayıp pufladı ve odadan çıktı.

Bir sigaraya çok ihtiyacım vardı. Bir tane çıkardım ve içmek için pencereye doğru yürüdüm.

"Biliyor musun, Nina'ya onun hakkında ne hissettiğini göstermek için gerçekten komik bir yolun var. Neden ona söylemiyorsun?"

Gece yarısı mavisı gökyüzüne bakmaya devam ederken duman yavaşça burun deliklerimden dışarı akıyordu. Sesim zar zor duyuluyordu. "Yapamam."

"Ona nasıl baktığını görüyorum. Seni neyin engellediğini bilmiyorum ama bunun küçük bir şey olmadığından şüpheleniyorum."

Yılın küçümsemesi.

Bu konuşma tehlikenin sınırındaydı. Çevremde Tarah'ın kısa siyah saçlarını yatırmış ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde bir şey söylememi beklediğini görebiliyordum. Sigara izmaritini dışarı attım.

Sonunda ona döndüm. "Gerçekten bana karşı bir şeyler hissediyor mu?"

Tarah sanki biri dinliyormuş paranoyasıyla omzunun arkasına baktı. "Seninle bu konu hakkında konuştuğumu bilse beni öldürürdü Jake. Ama evet... biliyor. Sana karşı gerçekten güçlü hisleri var ama eminim ki vazgeçiyor, tamam mı? Bir kız yoluna devam etmeden önce ancak bu kadar reddedilmeyi kaldırabilir."

Ret mi? Direnişti.

Derin bir iç geçirdim ve şakaklarımı ovuşturdum. "Teşekkür ederim. Yalnız kalmak istiyorum, tamam mı?"

Ben elimde telefonumla yatağımın kenarına otururken Tarah sessizce odadan çıktı. Nina'ya onun hakkında ne hissettiğimi söyleme dürtüsü dayanılmazdı. Ona mesaj atmak istiyordum ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

Parmaklarım yazarken kendi akıllarını geliştirmiş gibi görünüyorlardı.

Benden vazgeçme, Nina.

Sil.

Eve gel. Konuşmamız lazım.

Sil.

Pislik gibi davrandığım için özür dilerim.

Sil.

Nina, sana ve küçük arkadaşına pislik gibi davrandım.

Gönder.

Özür dilerim.

Gönder.

Barney şakası da aptalcaydı.

Gönder.

Aslında, o elbisenin içinde o kadar seksi görünüyordun ki, aklımı başımdan aldın.

Sil.

Aslında, harika görünüyordun.

Gönder.

Yatağa uzandım ve daha fazla bir şey söyleyemedim telefonumu kapattım. Şu anki ruh halimle bu gece burada kalmak iyi olmazdı. Kendimi çok kontrolsüz hissediyordum ve eve geldiğinde ona tam olarak nasıl hissettiğimi *göstermeye* karşı koyamayacağımdan endişeleniyordum. Konuşmak için odama geldiğini kolayca görebiliyordum. Daha kelimeler ağzından çıkmadan onu duvara yapıştırdığımı daha kolay görebiliyordum.

Sonraki birkaç dakika boyunca, ne zaman yatak odamın duvarına baksam, görebildiğim tek şey, içimdeki tüm öfke onun bedeninde patlayana kadar onu duvara karşı becerme hayaliydi.

Lanet olsun. Gerçekten gitmem gerekiyordu.

Eğer şimdi gitseydim, Boston'a giden geç trene yetişirdim.

Ona bir şey bırakmak istedim, böylece en azından onu düşündüğümü bilecekti.

Yapı kâğıdımı çıkardım ve bir parçasını origami sopası şeklinde katladım. Ne zaman bir mesaj yazmaya başlasam, fikrimi değiştiriyor ve buruşturup sıfırdan bir tane daha yapmak zorunda kalıyordum. Bunu birkaç kez yaptım ama ne yazacağıma bir türlü karar veremiyordum.

Zaman geçtikçe ayrılmayı daha çok düşünmeye başladım. Ya benimle konuşmaya gelirse? Asla bilemezdim. Nedense eve döndüğünde odama gelip gelmeyeceğini bilmek zorundaydım.

Sonra aklıma parlak bir fikir geldi. Başka bir sopa yaptım ve içine yazdım: ***Birini mi arıyorsun?***

Birkaç battaniyeyi bir araya getirerek yatağımın içinde bir ceset varmış gibi görünmesini sağlamaya çalıştım. Sopayı yığının ortasına koydum, üzerini bir yorganla kapattım ve stratejik olarak üstten dışarı bakan bir Red Sox şapkası yerleştirdim.

Geri adım attığımda kendimi gülmekten alamadım çünkü gerçekten de içeride biri uyuyormuş gibi görünüyordu. Her şeyin tam olarak nasıl yapılandırıldığını not ettim. Eğer bir santim bile karıştırırsa, beni görmeye geldiği belli olacaktı. En azından onu korkutma düşüncesi eğlenceliydi. Yüzündeki ifadeyi görmek paha biçilemezdi.

Artık hava tamamen kararmıştı ve tren istasyonuna zamanında varmak için sadece küçük bir pencere vardı. Ben dışarı çıktığımda Desiree restorandan çıkıyordu. Onu görmemiş gibi davranmaya çalıştım.

"Jake! Bekle."

Arkamı döndüm. "Hey, Desiree."

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Evet. Biliyorum. Oldukça meşguldüm."

Gömleğimi tuttu ve uzun boyalı tırnaklarıyla çekiştirdi. "İşten yeni çıktım. Takılmak ister misin?"

Takılalım. Tamam.

"Aslında acelem var. Boston'a giden son treni yakalamak zorundayım. Yani..."

Eğildi ve kulağıma fısıldadı, "O tangayı giyiyorum... kırmızı dantel...hani şu sevdiğini söylediğin."

Bunu söylemesinin benim üzerimde hiçbir etkisi olmadı. Eğer bu aylar önce olsaydı, muhtemelen yukarı çıkar ve o tangayı hemen üzerinden alırdım. Şimdi bunu düşünmek bile bana itici geliyordu. Nina'nın beni ne kadar derinden etkilediğini, hem fiziksel hem de duygusal olarak ona olan çekimimin ne kadar güçlü olduğunu gerçekten fark etmemi sağladı.

"Pas geçmek zorundayım. Özür dilerim. Umarım iyi bir hafta sonu geçirirsiniz."

Şaşkın görünüyordu. Trenime yetişmek için caddeyi koşarak geçerken onu kaldırımında bıraktım.

Ertesi gün, güneş ışığı kız kardeşimin evindeki misafir odasının penceresinden içeri süzülüyordu. Telefonuma uzandım ve Nina'dan o sabah erken saatlerde bir mesaj geldiğini fark ettim.

Battaniye bedenini geçen gece oldukça yalnızdı, ben de eski püskü bornozumu onunla birlikte oraya tıktırdım. Umarım sakıncası yoktur. Sanırım

Onlar 4ettin4 alon4. Henüz ortaya çıkmadılar.

Çok güldüğüm için kaburgalarım ağrıyordu. Cevap yazdım.

Odama gizlice girdiğin için bunu aldın. Beni unuttun.

***Boston'a geç gelmiş olmalısın, ha?
Bugün için planın nedir?***

Midem bulandı. Gerçeğin kulağa nasıl geleceğini hayal edebiliyor musun?
Ne gibi?

*Günü şizofren eşim Ivy ile geçireceğim.
onun için yeni bir deneme ilacını imzalamak ve bazı sigorta formlarını
doldurmak üzere bir doktorla görüşüyorum. Belki şansım yaver giderse Ivy
paranoyak bir nöbet geçirmez ya da beni dövmeye kalkmaz. Günü onunla
geçireceğim, sonra gece geç saatte eve gelip yatağa gireceğim ve
mastürbasyon yaparken seni yemeyi hayal edeceğim.*

Bunu kendime saklamanın en iyisi olduğunu düşündüm.

***Jake: Kız kardeşimde, aile işleri, bazı ayak işleri. Kulağa
heyecan verici geliyor.***

Bilgi arıyordu ve ondan bir şey sakladığımdan şüphelenmemesi için
deli olması gerekirdi. Yaptığından daha fazlasını yapmaması beni hep
şaşırtmıştır.

Ona randevunun nasıl geçtiğini sorma fikriyle oynadım ama iyi
vakit geçirip geçirmediğini gerçekten duymak istemedim. Bu yüzden
konuyu açmamayı tercih ettim.

Jake: Khat bugün ne yapıyorsun?

***Çalışıyorum ve yeni bir tarif deniyorum, sanırım beğeneceksin.
Beni gerçekten muza aşık ettin.***

Benimle dalga geçme.

Nina: LOL. Eve ne zaman geliyorsun?

Her zamanki gibi. Pazar gecesi geç

saatlerde.

Nina: Eğer onları mahvetmezsem, buraya geldiğinde bunlar seni bekliyor olacak.

Bir resim yüklenmeye başladı. Bitter Ghirardelli çikolatasıyla kaplanmış, Antep fıstığıyla süslenmiş donmuş muzların fotoğrafıydı. *Oh, adamım.*

Bunlar çok güzel görünüyor. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?

Nina: Belki de geçen gece için senden öç alma yöntemimdir.

Randevusuna nasıl davrandığımı mı yoksa battaniye numaramı mı kastettiği belli değildi.

Kell, işe yarıyor. Şu anda eve gelmek istememe neden oluyorsun.

Muzdan çok daha fazlası için.

Eve gittiğinde görüşürüz.

Evim. Orası gerçekten de eskisinden çok daha fazla evim gibi hissettiriyordu.

Yakında görüşürüz, Nina.

Kız kardeşimin sesi belli belirsiz duyuldu. "Jake..."

Hâlâ telefonuma bakarken, "Ha?" diye mırıldandım.

"Az önce kime mesaj atıyordun? Burada durmuş, bizimle kahvaltıya gelmek isteyip istemediğini öğrenmek için dikkatini çekmeye çalışıyordum. Beni fark etmedin bile çünkü uzun süre aptal gibi sırtlamakla meşguldün."

"Kimse değildi."

Allison yatağımın kenarına oturdu. "Kendine bir bak. Yüzüne bak. Yalan söylüyorsun! Kimdi o?" Uzun siyah saçlarını topuz yaptı ve

yukarı ve aşağı alaycı bir şekilde. Yeşil gözleri benimkilerle aynıydı; bu biraz ürkütücüydü.

"Al, bunu bana yapma. Sana yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Jake Amca 'bok' dedi!" Yedi yaşındaki yeğenim Hannah geldi. koşarak odaya girdi ve beni yakalamak için yatağın üzerine atladı. "Oof, kızım. Gittikçe büyüyorsun!"

"Hannah, o kelimeyi bir daha tekrarlama," dedi Allison.

Diğer yeğenim, Hannah'nın ikizi Holly, birkaç saniye sonra bana doğru koştu ve ben onları gıdıklarken her iki kız da kıkırdıyor ve üzerimde sürünüyordu.

"Kızlar, amcanızın üstünden kalkın ve spor ayakkabılarınızı giyin. Beş dakika içinde krep almaya gidiyoruz."

Kızlar hep birlikte üzerimden atladılar ve geldikleri gibi hızla odadan çıktılar. Tek yapmanız gereken yemekten bahsetmekti ve genellikle tepkileri bu olurdu. Kayınbiraderim Cedric'in merdivenlerden aşağı atladıkları için onlara bağırdığını duyabiliyordum.

Tavana bakarken kollarımı başımın arkasında kavuşturarak yatakta uzanmaya devam ettim.

Paçamı kurtarmama izin vermeyecekti. "Soruma cevap ver." "Adı Nina."

"Nina... çok güzel. Kim o?" "Oda arkadaşım."

"Tatlı mı?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Soruya cevap ver."

"Evet, çok güzel." Yüzünü hayal ederek gözlerimi kısa süreliğine kapattım. "O... güzel."

"Ondan hoşlanıyorsun..."

"Al..."

"Bunda kötü olan ne?"

"Cevabını bildiğin soruları sorma."

"Seni en son ne zaman böyle gülümserken gördüm biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Ben de öyle, çünkü seni *hiç* böyle gülerken görmemiştim."

Bu."

Ivy'nin

."

Sorgudan
kaçınmak için
aniden doğruldum.
"Gitmem gereken
bir yer var.

"Hızlı bir kahvaltı için bize katılamaz mısınız?"

"Hayır, uyuyakalmışım ve saat on birde doktorla buluşmam gerekiyor," dedim, etrafta kıyafetlerimi ararken.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun, Jake. Bunu biliyorsun, değil mi?" Onu görmezden gelerek üzerime bir tişört geçirdim ve saatimi taktım.

"Bu kız... senden hoşlanıyor mu?" diye devam etti.

Ses tonum sertti. "Bunun bir önemi yok. Ivy'den haberi yok. Bilseydi çıldırırdı."

"Bunu kesin olarak bilmiyorsun. O anlayabilir."

"Ya da benimle hiçbir şey yapmak istemeyebilir ki bu çok daha olası bir senaryo." Niyetim bağırarak değildi. "Ayrıca, uzun süredir Ivy'den bahsetmeyerek ona zaten yalan söyledim. Bu bile durumu daha da kötüleştiriyor."

"Neden her hafta sonu izne çıktığını düşünüyor?"

Öfkeli bir kahkaha attım. "Gerçekten mi? Aklından geçen senaryoları hayal bile edemiyorum. Ya bir şeyler döndüğünü biliyor ya da benim kız kardeşini görmeden bir hafta geçiremeyen tuhaf bir adam olduğumu düşünüyor."

Dilini dışarı çıkardı ve bana bir yastık fırlattı. "Bu dünyadaki en kötü şey olabilir mi?"

Dışarıdaki rüzgâr uğulduyor, ben odasına girdiğimde Ivy'nin baktığı pencereyi sallıyordu. Arkasını dönmeye zahmet etmedi. "Geç kaldın."

"Özür dilerim. Bu sabah sizi aradım ve buraya gelmeden önce doktorunuzla ofisinde görüşeceğimi söyledim. Cumartesi günü sadece benimle görüşmek için geldi ve seni daha iyi hissettirebilecek yeni bir deneme ilacı olduğunu düşünüyor. Bu konuda benimle konuşması gerekiyormuş, tamam mı?"

"Ne anlamı var ki?" "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey beni daha iyi hissettirmiyor." "Bunu değiştirmeye çalışıyoruz."

"Beni daha iyi hissettiren tek şey sensin Jake, ve sen Geç kaldın!"

Ivy'nin bir düzine farklı ruh hali vardı. tamamen kendinden geçmişti. Şu anda içinde bulunduğu ruh hali

Başı çıkması en zor şeydi çünkü tedirginken her şeyin çok farkındaydı ve bu da onu depresif ve öfkeli yapıyordu.

Ivy yatağı okşadı. "Yanıma uzan."

Bir kenara çekildi ve ben de ayaklarımı uzatıp televizyon kumandasına uzanarak içeri girdim. Yaklaşık yarım saattir History Channel'da *Modern Marvels*'ı izliyorduk ki elinin kalçam boyunca kaydığını ve kasıklarına yaklaştığını hissettim. Vücudum gerildi. Ivy çok nadiren bana bu şekilde dokunmaya çalışırdı, bu yüzden onunla yatağa girerken iki kez düşünmedim. Çoğu zaman kimseyle temas kurmaktan ya da genel olarak dokunulmaktan hoşlanmazdı çünkü her zaman insanların ona zarar vermeye çalıştığına inanırdı.

Ama kırk yılda bir, seks yapmak istediği bir ruh haline giriyor ve bana asılıyordu.

Onunla ilgili tüm senaryolar arasında beni en çok bu öldürdü. Ivy'yi artık o şekilde görmüyordum, bu kadar basit. Geçici olarak berraklaşan zihninde bunu ona yıkıcı olmayacak bir şekilde açıklamak benim için zordu. Ona fiziksel olarak ilgi duyuyor olsam bile, çoğu zaman akli başında olmayan biriyle yatmak sorumsuzluk olurdu.

İlk günlerde, semptomları ilk ortaya çıkmaya başladığında, bazen cinsel ilişkinin ortasında bir nöbet geçirir ve onu bırakmam için çılglık atmaya başlardı. Şimdi bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.

Elini tutup aletimden çektiğimde, "Lütfen" dedi.

"Hayır."

"Sadece seni tekrar içimde hissetmek istiyorum, Jake."

Hemen ayağa kalktım ve şakaklarımı ovuşturdum, ardından düşüncelerimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "Bunu artık yapmadığınızı biliyorsunuz, Ivy."

"Neden olmasın?"

"Çünkü uzun zaman önce, sen hastalandığında, bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdik. Hatırladın mı? Bunu daha önce konuşmuştuk." Konuşmuştuk... sayısız kez.

"Beni sevmeyi bıraktın."

Başım çatlayacak gibiydi. "Bu doğru değil. Sadece seni artık çok farklı bir şekilde seviyorum."

"Eğer beni seviyorsan, neden benimle sevişmiyorsun?"

"Ivy, lütfen..."

Ağlamaya başladı. Bu konuşmayı kaç kez yaptığımızın ya da benim önümde kaç kez ağladığının hiçbir önemi yoktu, hiçbir zaman kolaylaşmadı ve kolaylaşmayacaktı da. Ve doğal olarak, teknik olarak onun kocası olduğum için bir parçam suçlu hissediyordu. Tüm bu durumun en kötü düşmanımın başına gelmesini istemezdim.

Yarım saatlik bir sessizlikten sonra Ivy benden dışarı çıkıp kendisine paket servis almamı istedi. Çinlilerle birlikte grup evine döndüğümde, sigara içiyor, bana Sam diyor ve yemeğe siyanür kattığım için bu kadar uzun sürdüğünü söyleyerek beni suçluyordu.

En azından sanrısız durumunda artık ağlamıyordu. Bazen, o farkında değilken olaylarla başa çıkmak daha kolay oluyordu. Bu düşüncenin verdiği rahatlama beni suçlu hissettirdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, mutfaktaki strafor yemek kaplarını atarken telefonum çaldı. Nina'dan benim için yaptığı çikolataya batırılmış muzları gösteren resimli bir mesajdı.

İki dünyanın çarpışmasından bahsediyorum.

BÖLÜM 8

Mevcut

"Vay be dostum. Bu çok boktan bir şey."

Bira şişemi selamlamak için havaya kaldırdım. "Hayatıma hoş geldin Mitch." Skylar ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Dur tahmin edeyim. O gece eve gittin."

Pazar gecesi Nina'nın fındıklı muzlarını yiyip hançerle ona teşekkür mü ettiniz?" "Tam olarak değil. Bekle... Ne dedin sen? Hançer mi?"

Gülmekten yüzünü kapattı. "Özür dilerim... Nina senin adını

-Bilirsin, yıllar önce. Eskiden böyle derdi." "*Hançer* mi?

Gerçekten mi?"

"Bunu bir iltifat olarak kabul etmelisin."

Mitch sehpanın üzerindeki fıstığa uzandı. "Bu oldukça etkileyici."

Onu dürttü. "Benim lakabım ne?"

Bebek ağlamaya başladı. "Zil kurtardı." Skylar köşedeki oyun parkına doğru yürüdü. "Bekle... hemen döneceğim. Jake'in hikâyesinin devamını dinlemek istiyorum."

Nina'nın tekrar mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu kontrol ettim, sonra Mitch ve benim için birkaç bira almak üzere mutfağa gittim. Oturma odasına döndüğümde, ona bir tane uzattım ve "Hey, Kaltak, kızların da bir keresinde senin sikinden bahsettiğini duyduğumu sanmıştım. Neydi o Skylar? İnce Azrail mi?"

"İyiymiş," dedi. "Aslında bunun daha çok Kemik Bekçisi'ne benzediğinden eminim."

Skylar, Mitch Jr.'ı kolunun arasına aldı. Tüylü kahverengi saçları her yöne doğru uzanıyordu. Güzel ve sağlıklı bebeklerine bakarken içimi kemiren bir his oluştu. Bu bana Nina ve benim A.J.'ye küçük bir erkek ya da kız kardeş veremediğimizi hatırlattı. Kısırlık stresi son aylarda bizi de etkilemeye başlamıştı.

Skylar düşüncelerimi böldü. "Jake, hikâyeye devam et. İyi kısımlara gelmek istiyorum."

"Tamam, şey... Nina hala derslerine çok sıkı çalışıyordu ve sonunda iki A daha aldı. Buna inanamadım. Onu şehrin üzerinde helikopterle gezdirme planımı tamamen suya düşürdü. Onu oraya götürmek için can atıyordum."

"Bundan *nefret ederdi*."

"Biliyorum." Kıs kıs güldüm. "Harika olurdu." "Başka gezi yok muydu?" diye sordu. "Sonrasına kadar yoktu."

"Yani, işler olduğu gibi devam etti..."

"Bir gece, işler oldukça gerginleşti. Nina sonunda bana Jimmy'den bahsetti."

Skylar Mitch'e baktı ve "Kardeşi öldü" diye fısıldadı. "Evet," dedim nefesimin altında. "Kardeşinin resmini hep görmüştüm. ikisini odasında bulmuş ve onun hayatta olduğunu varsaymıştı. Çalışma seanslarımızdan birinde aniden ağlamaya başlayana kadar onun hakkında hiç konuşmadı. Matematik dersi için zar atmıştım ve bu ona hastayken onunla oynadığı bir oyunu hatırlattı. Hepsi bu kadardı."

"Yine neyi vardı?" Mitch sordu. "Lösemi," dedim.

Skylar ve Mitch birbirlerine baktılar, bu konuşmanın Skylar'ın lenfoma ile olan kendi savaşının anılarını canlandıracağını biliyorlardı.

Devam ettim, "Nina çok fazla suçluluk duygusu taşıyordu çünkü ölmeden hemen önce onu hastanede görmeyi bırakmıştı. Onun daha fazla acı çektiğini görmeye dayanamadı. Öldükten sonra yıllarca bu suçluluk duygusuyla yaşadı." Duvardaki hamile Nina'nın resmine tekrar bakarak o geceyi düşündüm. "Her neyse, ona babamı beş yaşındayken kaybettiğimi ilk o zaman açtım. Ona babamın bazı çizimlerini gösterdim. İkimizin de genç yaşta çok büyük kayıplar yaşadığımızı fark ettik. Bu beni ona bağlayan bir başka şeydi."

Mitch başını salladı. "İlk öpüştüğünüz gece o gece miydi?" "Ne yazık ki hayır. Ama o gece büyük bir aptallık yapmıştım. kendim."

"Ne oldu?"

"Odamdaki o duygusal konuşmadan sonra, dışarı çıkıp kafayı bulmamızın iyi bir fikir olacağına karar verdim."

Şaşırmış görünüyordu. "Onu öpmemeyi bile başardın. *bok suratlı*? Kendini bu şekilde kontrol edebildiğine inanamıyorum."

"Oh, inan bana. Hikayenin o kısmı çok uzun değil, dostum."

BÖLÜM 9

Geçmiş

Kendi kendime kıkırdadım. Nina cidden bir şeyler atabilirdi. Bir Çin tavuğu kanadının son et parçasına kadar yemesini izledim. Her zaman kaçınılmaz olarak sıska bir adam tarafından kazanılan sosisli sandviç yeme yarışmalarından birini izlemek gibiydi.

Bazı iş arkadaşlarımla daha önce bir kez gittiğim bir Çin restoranı ve karaoke barı olan *Kung Pao Karaoke*'deydik. İçinde çeşitli mezeler olan bir Pu Pu Tabağı sipariş etmiştik. İşimiz bittiğinde tek bir lokma bile kalmamıştı.

Ruh halim de daha iyi olamazdı çünkü Nina, Alistair ile randevusunun fiyasko olduğunu itiraf etti.

Aynen öyle.

O gece Nina hakkında birkaç yeni keşif yapıldı. Bir: Yemek yemeyi seviyordu. İki: Konu alkol olduğunda çok hafif biriydi.

Üç: Eski erkek arkadaşının bir adı vardı: *Spencer*.

"Peki... Spencer... son erkek arkadaşın mıydı?"

"Evet. Bir yıldan biraz fazla bir süre önce ayrıldık. Geriye dönüp baktığımda, başıma gelen en iyi şeydi. Beni aldattığını öğrenmemin yanı sıra, beni eleştirmekten başka bir şey yapmadı."

Bu çifte darbe oldu. Aldatıldığını ve adamın ona bok gibi davrandığını duymak, onu avlamak istememe neden oldu. Paylaştığımız devasa akrep kâsesindeki alkol kafama gidiyor ve ağzından çıkan her kelimeye verdiğim tepkiyi yoğunlaştırıyordu. Aynı zamanda ağzının kendisine verdiğim tepkiyi de yoğunlaştırıyordu. Gözlerimi ondan alamıyor gibiydim.

"Ne demek *eleştirmek*?" Kanım kaynamaya başlamıştı. "Sana ne tür şeyler söyledi?"

Bana cevap vermekte tereddüt ederek yere baktı. "Bakalım... ne söylemedi? Birincisi, anksiyete sorunlarıma hiç tahammülü yoktu. O sadece

durumu anlamaya çalışmak yerine benimle dalga geçti. Ve bulduğu her fırsatta bedenimi eleştirdi."

A. Bu kız gerçek hayatta gördüğüm en seksi vücuda sahipti. Herhangi bir günde, bunu ona ifade etmekten ve bu konuda gerçekte nasıl hissettiğimi *göstermekten kaçınmak* benim için bir mücadeleydi. Biri onu nasıl olur da görünüşünde bir sorun olduğuna inandırabilirdi?

"Vücudunu eleştirdi." "Evet..."

her zaman." "Gerçekten..."

"Evet. Bana yeterince atletik görünmediğimi, 10 kilo vermem gerektiğini ve kığımın çok büyük olduğunu söyledi."

Nina görmedi ve duyamayacak kadar gürültülüydü ama masanın altında tahta bir çubuk kırdım. Bu saçmalıkları dinlemek beni çok sinirlendiriyordu. Kıcı çok mu büyüktü? *Kıcı olağanüstüydü*. Ne zaman o göte baksam kafamın içinde binlerce senfoni çalıyordu. Gerçek hislerimi itiraf etmeden ona ne kadar hatalı olduğunu nasıl açıklayabilirdim?

"Nina... Umarım açık sözlü olmama

kızmazsın." "Benim için sakıncası yok."

"Bu... Spencer... gözlerinin kontrol edilmesi ve kığın tekmelenmesi gerekiyor. Vücudunda hiçbir sorun yok... tek bir şey bile. Umarım onu dinlememiştir."

Geçmişte ona inandığını itiraf ettiğinde neredeyse kendimi

kaybediyordum. "Nina..." Kendimi durdurdum ve derin bir nefes

aldım. Sessizce kaptım

son yemek çubuğunu da masanın altına atıp kırdım. (Düşüncelerimi bu şekilde uzakta tutmaya devam edersem yok edecek başka bir şey bulmam gerekecekti). "Boş ver. Sadece hatalı olduğunu bil, tamam mı?"

"Ne söyleyeceksen söyle."

"Söylemem gerektiğinden emin

değilim."

"Ne zamandan beri nazık oldun?"

"Bu konuşma meme ve kığa geldiğinden beri."

Eğlenmiş görünüyordu. Bunu komik bulması çok hoştu, çünkü ben son derece ciddiydim. Ona nasıl hissettiğimi, onun benim için dünyanın en güzel kadını olduğunu söylememek için kendimi zor tutuyordum.

"Cidden, ne söyleyeceksen söyle, alınmayacağım."

Güçendin mi? Kahretsin! Her şeyi yanlış anlamış. Bunu düzeltmem gerekiyordu. O anda içimden her şey kusmuk gibi dökülmeye başladı.

"Tamam... bu durumda Nina, sadece arkadaşın olarak değil, bir erkek olarak da sana açıkça söylüyorum ki harika bir vücudun var. Mükemmel. Ve eski erkek arkadaşın bir konuda haklıydı: Büyük bir kışın var."

Tamam. Bu tam olarak doğru çıkmadı. Kafam iyiydi.

"Affedersiniz?"

Koluna dokunmak için masanın diğer tarafına uzandığımda kalbim küt küt atıyordu. "Bitirmeme izin ver. Büyük bir göte sahipsin... ama bu şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem göt. Kum saati şeklinde bir kalçan var ve nabızı atan her erkek bunun en ateşli kalça olduğunu bilir. Çok güzelsin ve seni daha da çekici kılan şey, gerçekte ne kadar güzel olduğun hakkında hiçbir fikrin olmaması."

Yavaş ve derin bir nefes aldım. Bu ona söylediğim en dürüst şeydi ve her kelimesi gerçektir. Yüzünde hafif mahcup bir gülümsemeyle bana baktı ve gerçekten bir şey söylemek istiyor gibiydi. İçkisinden uzun bir yudum aldı ve sonunda "Teşekkür ederim" dedi.

"Bir şey değil."

Hiçbir fikrin yok.

Birkaç karaoke gösterisini sessizce izledik. Larry adında, saykodelik ilaçlar almış gibi görünen bir adam Rick Springfield'dan *Jessie's Girl*'ü söylemeye başladığında Nina tuvalete gitmek için ayağa kalktı.

Uzaklaşırken her hareketini izledim. Kısa bir süreliğine arkasını döndü ve kendi kendime güldüm, muhtemelen kışını kontrol ettiğim paranoyasına kapıldığını fark ettim, ki tamamen gözden kaybolana kadar kesinlikle öyleydim.

Performanslara ara verildi ve sahne tüm gece boyunca ilk kez boştu. Aklıma bir fikir geldi ve DJ kabinine doğru ilerledim.

Kafamda Wreckx-N-Effect'ten *Rump Shaker* çalmaya başladı ve Nina'nın kalkıp şarkıyı söylersem şakayı anlayıp anlamayacağını merak ettim. Ona eski sevgilisinin ne kadar aptal olduğunu göstermek istiyordum ve koca kışlarla ilgili bir şarkı söylemek şu an için en uygun fikir gibi görünüyordu. En azından sarhoş beynim öyle düşünüyordu.

Yine de *Rump Shaker*'ı çıkarabileceğimi sanmıyordum. "Koca kışlarla ilgili hangi şarkılarınız var?"

"Black Eyed Peas'ten *These Humps*?" diye önerdi.

"Başka ne var?"

"Trace Adkins'ten *Honky Tonk Badonkadonk*?"

"Ugh... başka bir şey var mı?"

"Queen'den *Fat Bottomed Girls*'e ne dersin?"

Evet. Harika. Aslında mükemmel.

"Bununla devam edelim."

"Sıradaki olmak ister misin? Sırada kimse yok."

Kahretsin. Bunu gerçekten yapmak istiyor muydum? Evet, istiyordum. Onu güldürmek kendimi aptal durumuna düşürmekten çok daha önemliydi.

Nina'nın standımıza döndüğünü görene kadar elimde mikrofonla bekledim. Kafası karışmış görünüyordu ve etrafta beni aramaya başladı.

Boğazımı temizledim.

"Adın ne?" diye sordu DJ.

Mikrofona konuştum, "Spencer."

Nina beni sahnede fark ettiğinde çenesi düştü ve eliyle ağzını kapattı.

"Ne söylüyorsun, Spencer?"

Ona sesimi biraz kısmasını fısıldadım çünkü iğrenç derecede yüksekti.

"Bu Nina için özel bir şarkı. Lütfen böyle bir gulyabani olduğum için beni affet."

Utañ içinde etrafına bakındı. Ağzı sonunda kocaman bir gülümsemeye dönüşürken yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

Müzik başladığında gerçekten kendimi kaptırdım, başımı ritme göre hareket ettirdim ve ayaklarımı vurdum. Gözlerim teleprompter'daki sözlerle Nina'nın yüzü arasında gidip geliyordu. Gözlerinden akan yaşları siliyordu. *Mutlu gözyaşlarıydı bunlar.* Planım işe yarıyordu.

Kalçalarım sallanırken ön sıradaki bir grup kadının bana ısılık çaldığını ve kaba saba şeyler bağırdığını hayal meyal fark ettim. Zihnim Nina'nın güzel gülümsemesine o kadar odaklanmıştı ki umursamadım. Sahnede olduğunuzda, parlak ışıklar seyircilerin dışındaki her şeyi karanlık gösterir. Nedense Nina tüm bunların ortasında parlıyordu. Saçları, gözleri, gülümsemesi görebildiğim ve görmek istediğim tek şeydi.

Kalabalıktaki insanlar benim *Fat Bottomed Girls* yorumuma kendilerini kaptırmışlardı ve şimdi hep bir ağızdan alkışlıyorlardı. Bazı hanımlar ayağa kalkıp kışkılarını sallıyorlardı. Tam bir karmaşaydı.

Sıcak sahne ışıklarının bir sonucu olarak tişörtümün arkasından ter sızıyordu. Şarkı bittiğinde elime bir peçete aldım ve alnıma sürdüm. Nina gözlerini silerken beni ayakta alkışladı.

Standımıza geri dönerken birkaç kız beni durdurdu. Kaba olmamaya çalışıyordum ama gerçekten sadece Nina'ya ulaşmak istiyordum. Onları başından savmaktan önce kızlardan biri bana telefon numarasını verdi ki bu oldukça umutsuz bir hareketti. Nina'nın bunu gördüğünü biliyordum çünkü gözlerim hep onun üzerindeydi. İstedigimi düşünmemesini umuyordum. Daha sonra bu rakamları ne kadar az önemsedigimi ona göstermek için Pu Pu Tabağımızdan arta kalan alevlerin içine attım. Yine de hareketlerimi sorgulamak zorundaydım. Gözümün sadece onda olduğunu belli etmek yerine onu kendimden uzaklaştırmam gerekirken neyi kanıtlamaya çalışıyordum?

Karaoke restoranında geçirdiğimiz zaman sona ererken, ona karşı olan hislerimi savuşturmak söz konusu olduğunda gece daha yeni başlıyordu.

Tanrılar bile benim adıma bu konuda şaka yapıyordu.

"Falını açmayacak mısın? Sana dönük olanı al.

Bu senin için olan. Ben önden gideyim," dedi Nina. Bir tanesini açtı ve kurabiyeyi attı. "Bir kapı kapandığında, diğeri açılır."

Bunun ne anlama geldiğini düşünüyor gibiydi. Benim düşüncem... bu lanet bir kurabiye. Ciddiye alma.

Ta ki...

"Sıra sende," dedi.

Kurabiyemi aldım ve açtım. Daha okumadan, "Koca popolu kız erkeği gülümsetir." diye şaka yaptım.

Nina kıkırdadı. "Hayır

efendim!" "Şaka yapıyorum.

Şaka yapıyorum."

"Gerçekte ne yazıyor?"

Yüzümdeki gülümseme, kâğıttaki sözcükler dikkatimi çekince hemen kayboldu.

Şimdi harekete geçme zamanı.

Daha iyi bilmesem, bu kurabiyenin benimle dalga geçtiğini düşünebilirdim. Bu şartlar altında, bu mesajın benim için yazılmış gibi görüldüğüne şüphe yoktu. Sadece bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Nina masumca bana bakmaya devam etti ve bir cevap

bekledi. Öksürdüm. "Şimdi harekete geçme zamanı."

"İlginç" demeden önce uzun bir süre yavaşça başını salladı. "Bu... çok ilginç."

Endişelendiğimde sıkça yaptığım bir şey olan dil halkamı dişlerime sürttüğümde gözleri ağzıma sabitlenmişti. Akrep kasesini cıladıktan sonra ikimiz de kesinlikle oldukça *mutlu* hissediyorduk. Gözlerimi ondan alamıyordum ve muhtemelen sarhoş halimden dolayı çekiciliğimi normalden çok daha fazla belli ediyordum.

Dışarıdaki hava akşamın erken saatlerine göre on kat daha soğuktu. Nina'nın üzerinde sadece hafif bir ceket vardı. Görünürde taksi yoktu, bu yüzden bir taksiye rastlayana kadar yürümeye karar verdik.

Nefesimi görebiliyordum. "Ee, eğlendin mi?"

"Uzun zamandır sahip olmadığım kadar." Konuşurken dişleri takırdıyordu. "Güzel. Küçük performansımı olduğu gibi kabul etmene sevindim ve

Umarım bu gece söylediğim her şeyde ciddi olduğumu biliyorsundur."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Daha önce kardeşim için çok üzülmüştüm ve bir kez daha benim için mutsuz bir anı çılgınca iyi bir şeye dönüştürmeyi başardın."

Gözlerindeki güven dolu bakış beni delip geçti.

Sonunda seni mahvedeceğim.

Alkol çekingenliğini azaltmıştı, bu yüzden titremeye başladığında, yürürken onu ısıtmak için ellerimi kollarının üst kısımlarına kuvvetlice sürtmek konusunda iki kez düşünmedim. Tamamen sarhoş olmasak da ikimiz de kesinlikle etki altındaydık ve bu beni eve gittiğimizde neler olabileceği konusunda temkinli olmaya itti. Her ne kadar aramızda bir şey geçmeyeceğine yemin etmiş olsam da, onun yanında kendime asla tam olarak güvenemiyordum. Birlikte neredeyse hiç harcanmamış olmamızdan bahsetmiyorum bile.

Soğuk bir gece olmasına rağmen yıldızlar gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu. Biz yürürken yukarı baktı. "Bak gökyüzü ne kadar berrak, yıldızlar bu gece ne kadar güzel. İnsanın uzanıp onlara dokunması geliyor," dedi.

"En güzel şeylerden bazıları sadece uzaktan tadını çıkarabildiklerimizdir. Ulaşılamazlık, çekiciliği daha yoğun hale getirir."

Evet, senden bahsediyorum.

"Yani yıldızlar kolayca dokunabileceğimiz bir şey olsaydı, bu kadar büyüleyici olmazlar mıydı?" diye sordu.

"Bundan emin değilim. Bildiğim Şey, güzel olan ama aynı zamanda çok yaklaşırsanız size zarar verebilecek bazı muhteşem Şeyler olduğu. Güneş buna bir örnektir. Yakabilir."

Sarhoşken şifreli konuşmak gibisi yok.

"Ateş gibi..." dedi.

Ateş.

Ben.

Ne demek istediğimi anladı.

Yürümeyi bıraktığımızı zar zor fark ettim. Doğrudan gözlerinin içine baktım ve "Ateş gibi" diye fısıldadım.

Biz kaldırımın ortasında karşılıklı dururken şehir etrafımızda hareket ediyordu.

"Bazen, hayatta biraz acıya katlanmaya istekli olursanız, başka türlü varlığından asla haberdar olamayacağınız bir zevki keşfedebilirsiniz. Bu sözü hatırlıyor musun, Jake? Bunu bana sen öğrettin," dedi yavaşça bana yaklaşırken, nefeslerimiz soğuk havada birbirine karışıyordu. "Bazı Şeyler için yanmaya değebilir."

Kesinlikle güneşten ya da ateşten de bahsetmiyordu. O da bana bir mesaj göndermeye çalışıyordu ve ben bunu net bir şekilde duydum. Bir Şeyler sakladığımı biliyordu ama şansını denemek istiyordu. Ne yazık ki Nina'nın gerçeğin ne kadar kötü olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve ben de bunu açıklayıp onu tamamen kaybetme riskini almaya henüz hazır değildim.

Sonunda bir taksi bize yaklaştı. O arabaya binmenin işleri daha az gergin hale getireceğini dşndysem, daha fazla yanılamazdım.

Arka koltuğa geçtik ve bacağını benimkine dayadı. Taksi ani bir dönüş yaptığında, bana doğru düştü. Tüm vücudum dondu kaldı çünkü orada, başı göğsümde kaldı. Acı çeken kalbim öfkeyle çarpıyordu. Pencereden dışarı boş boş bakarak, içimde oluşan tüm hisleri görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Onun kokusu ve vücudunun sıcaklığıyla, uyarılmamla savaşmak imkansızdı. Aletim taş gibi sertleşmişti ve eğer hareket ederse bunu hissedecekti. Keşke onu kuağıma ekebilseydim de onu ne kadar çok istediğimi gösterebilseydim. Bir ara elini göğsüme, dakikada bir mil hızla atan kalbimin tam üzerine koydu.

Nina bana ne yaptığını biliyordu. Eğer bilmeseydi, gecenin ilerleyen saatlerinde yatak odamda öğrenirdi.

BÖLÜM 10

Geçmiş

Uyuyamıyordum. Nina'yla o takside olanları aklımdan bir türlü çıkaramıyordum.

Topla kendini.

Sanki daha önce hiçbir kadın sana böyle dokunmamış gibi? Gerçek şu ki, hiçbir kadın bana o takside hissettirdiği gibi hissettirmemişti.

Onu arkadaş bölgesinde tutmak beni yıpratmaya başlamıştı. Bu gece bu duyguların kontrolüm dışında olduğunu kanıtladı. Kendimi tutmak için tüm gücümü harcadım ve eğer yolculuk biraz daha uzun sürseydi, kendimi kaybedebilirdim.

Ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Yumuşak parmak uçları göğsümü okşuyordu ve üzerimde nefes alışını hissedebiliyordum... tatlı, yumuşak, küçük nefesler. Kalbim kızışan bir tavşandan daha hızlı atıyordu ve o da bunu hissediyordu. Acaba sikimin zonkladığını da hissediyor muydu?

O bana yaslanırken ben orada bir mumya gibi donmuş bir şekilde otururken onun neler düşünmüş olabileceğini hayal edebiliyordum. Vücudumun gevşemesine ve istediğini yapmasına izin verseydim, geri dönüşü olmazdı. Ve bunu ona yapamazdım. Benimle gerçekten neye bulaştığını öğrenene kadar olmazdı. O daha iyisini hak ediyordu.

Daha önce, taksiden indiğimizde ondan önümden yürümesini istemiş, aletimi indirmesi için biraz zaman kazanmaya çalışmışım. Ona iyi geceler dileyip odama geri döndüğümde neredeyse onu selamlıyordu.

Sadece biraz uyumam ve bunu geride bırakmam gerekiyordu. Ama bir o yana bir bu yana dönüp dururken tek düşünebildiğim "siktir et" deyip yatak odasının kapısını kırmaktı.

Ne giydiğini merak ettim.

Uyu hadi.

Gerçekten tuvaleti kullanmam gerekiyordu ama bunu erteliyordum çünkü onun odasına uğramadan doğruca oraya gidebileceğime bile güvenemiyordum.

Sonunda kendimi daha fazla tutamayarak koridora çıktım ve kapısının altından ışık gelmediğini fark ettim. İçime bir rahatlama hissi geldi çünkü eğer ışık olsaydı, kapıyı çalmak isteyebilirdim.

Botlarına vur.

Aklını çukurdan çıkar!

Uzun bir çiş yaptıktan sonra banyodan çıkıyordum ki yumuşak göğüsleri göğsüme çarptı.

"Oha! İyi misin?" Başparmağımı alnının derisine sürterek sordum.

Aşağıya bakma hatasını yaptım ve o kadar küçük bir dantel atlet giydiğini fark ettim ki, büyükannemin sehpasında şamdanların altında duran şeylerden birine benziyordu. *Dantel mi?* Gözlerimi yukarı kaldırmam gerekti.

"Evet... Ben iyiyim. Üzgünüm, burada olup olmadığını kontrol etmek aklıma gelmedi. Odanın ışığı yanıyordu, ben de orada olduğunu varsaydım" dedi.

Lavaboya yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Hâlâ ayakta ne yapıyorsun?"

"Uyuyamadığım için buraya işemeye geldim."

Bana çok tatlı bir gülümseme attı. Gülümsemesine bayıldım. Tanrım, çok güzeldi. Onu öpmek istedim.

Bekle. İşemesi gerekiyordu. Bu gitmen için bir işaretti. Yürü, sarhoş. Göt.

"Oh...şey, muhtemelen bunu yapmana izin vermeliyim," dedim, geri çekilerek lavabodan.

Güldü. "Evet, muhtemelen."

"Doğru..." Dışarı çıkıp kapıyı kapatmadan önce söyledim.

Elimi başıma götürdüm ve odama geri dönerken beynime hayali bir tabanca ile ateş ettim.

Kapımı bilerek açık bıraktım. Kötü bir fikirdi ama bir yanımda onun odama gelmesini istiyordu. Belki şu kaşıklılaşma olayını tekrar deneyebilirdik.

Kimi kandırıyordum ben?

Dizüstü bilgisayarımı kaptım, böylece o üstteki güzel göğüslerine bir kez daha bakmak için sabırsızlıkla beklemekten başka bir şey yapıyormuş gibi görünecektim. Ona gerçekten sahip olamayacakken neden kendime işkence etmek istediğimi anlayamıyordum.

Kapıda belirttiğinde dizüstü bilgisayarımı kapattım. Nina'nın bana doğru attığı her adımda kalbim daha hızlı çarpıyordu. Durup yatağımın en ucuna oturduğunda rahat bir nefes aldım.

Güzel. Benden uzak dur, Nina.

Daha dik oturdum. "Çişin nasıldı?"

"Harikaydı."

Ne dediğimi bile hatırlayamıyordum... Gözlerim beynimin daha iyi kararına ihanet edip göğsüne doğru inerken "duyduğuma sevindim" gibi bir şey. Göğüs uçlarının her saniye sertleştiğine yemin edebilirdim ve şimdi benim aletim de sertleşmişti. Ağzım sulanıyordu. Tek yapması gereken aşağıya bakmaktı ve onu ne kadar çok istediğimi görecekti.

"Neye bakıyordun?" diye sordu.

Kahret

sin.

Yakala

ndın.

Konuş!

Başımı salladım. "Ha?"

"Dizüstü bilgisayarında."

Phew.

"Oh... dizüstü bilgisayarımda. Doğru ya. Sadece işe yaramaz sörf." Sırıttı. "Anlıyorum."

Orada öylece otururken gözlerimiz birbirimize kilitlenmişti ve bu sefer boynunun *üzerinde* yatan şey beni büyülemişti. Onun mavi gözlerine bakmak sakın bir okyanusa bakmak gibiydi. Yandaki yatak gıcırdamaya başlayana kadar bakışım kesilmedi.

Lanet Ryan ve Tarah seks yapıyor.

Bu çok garipti. Buzları kırmak için bir şeyler söyle, Jake. Hazır başlamışken bir parça koparıp aletine sür de soğusun.

Boğazımı temizledim ve alaycı bir tavırla "Sence seks mi yapıyorlar?" diye sordum.

Nina'nın yanakları aşağı bakarken pembeleşmişti. O kadar sevimliydi ki. "Hiç olmamış gibi mi davranalım?"

"Evet. Matematik dersi yapmak ister misin?" "Tabii."

"Bakalım... altmış dokuz olasılığı hakkında konuşabiliriz," diye şaka yaptım. Daha da kızardı. "Bu sese dayanarak söyleyebilirim ki yüksek."

İkimiz de gülmeye başladık ama benim odaklanabildiğim tek şey onun altmış dokuzun ne demek olduğunu bildiği gerçeğiydi. Tatlı, masum kız... kirli bir zihne sahip. Ve onu daha fazla isteyemeyeceğimi düşündüm.

Yandaki kapıdan gelen sesler kesildi ama ardından gelen sessizlik daha da dayanılmazdı.

Ona baktım ve o da bana kirpiklerini kırpıştırdı. O da beni istiyordu. Bu çok açıktı ve bu işi çok daha zorlaştırıyordu.

İçimde biriken ihtiyaçtan uzaklaşmak için yorganımın üzerindeki tüyleri karıştırmaya başladım. Gerçekten işe yaramıyordu çünkü zihnim farklı bir yöne gitmeye başladı. Tek düşünebildiğim onun bakire olup olmadığıydı. Muhtemelen seks yapmamış olmak için çok yaşlı olmasına rağmen, saflık ve cinsel naiflik havası yayıyordu. Belki de bakire olması, benim kendimi tutmamdan bağımsız olarak, *küçük Jake'i* işlerin daha fazla ilerleyemeyeceğine ikna etmeme yardımcı olabilirdi.

Aklıma yatmamıştı ama yine de söyledim. "Bahse girerim o eski erkek arkadaşın yatakta berbattır."

İddiam karşısında şok olmuş görünüyordu. Birkaç saniye sonra, "Aslında yaptı... hem de çok." dedi.

Tamam. Soru cevaplandı.

Daha dik otururken vücudum kaskatı kesildi. "Demek seks yaptınız." "Bu da ne demek şimdi?" Sinirli bir şekilde güldü.

"Bak, şimdi seni kızarttım. Özür dilerim. Bana belli bir tür kız gibi geliyorsun."

"Bu nasıl bir kız böyle?"

"Kötü bir şey değil. Sadece... masum... belki bakire." Başımı kaldırıp tavana baktım. Bu konuşmayla kendimi neye bulaştırmıştım? Ona sadece gerçeği söyle. "Benim gibi erkeklerin bozmak için can attığı türden bir kız."

Hiçbir şey söylemiyordu. Ruh hali tekrar değişti ve daha da gerginleşti. Mesafemi korumak için yatak başlığına doğru geri çekildim çünkü iradem hızla azalıyordu.

Sonra boğazını temizledi. "şey, sorunuza cevap olarak... evet, seks yaptım, ama sadece onunla."

"O senin tek erkeğindi ve yatakta berbat mıydı? Bu çok talihsiz bir durum." "Evet. Talihsizlikti. Aslında hiç... bilirsin işte... onu."

"Sen asla ne?" diye sordum. Yüzündeki ifadeye baktığımda aniden kafama dank etti. Gülümsemem soldu. Vay anasını. *Hayır*. Sesim

inançsızlıkla alçaldı. "Hiç boşalmadın mı? Hiç orgazm bile olmadın mı?"

Başını iki yana salladı. "Başka birinden değil."

Nina'nın kendine dokunduğu görüntüler beynimi sular altında bırakırken, biriktirdiğim rezerv ne olursa olsun o anda yok oldu. Vücudumdaki tüm kan doğrudan sikime aktı.

Sanki işe yarayacakmış gibi tekrar yorganımın üzerindeki tüylere saldırmaya başladım. Aletim artık tamamen sertleşmişti ve kaçacak hiçbir yerim ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ya onun güzel, arzulu gözlerine, sertleşmiş meme uçlarına bakıyordum ya da onun kendini boşaltmasını düşünüyordum. Tam bir taşak üçlemesiydi.

Gözleri kapalı, kartal gibi açılmış, klitorisi parıldayan, kendini tatmin ederken hayal ettiğimde sikim seğirdi. Bunu yaparken o güzel küçük kafasının içinde ne düşünüyordu? Ben olmak istiyordum. Ona bu soruları sorarak neden kendime işkence ediyordum? Yine de daha fazlasını duymak istiyordum. Eğer ona dokunamayacaksam, daha sonrası için malzeme istiyordum. Daha fazlasını duymam gerekiyordu. Bu yüzden devam ettim.

"Yani kendine dokunduğunda boşalıyorsun..."

"Evet," dedi basitçe.

Sikeyim.

Bir an için gözlerimi kapattım. Şimdiye kadar hiçbir erkeğin onu boşaltmamış olmasına inanmak imkânsızdı. Umarım bunun normal olmadığını biliyordur. "Seni boşaltmadıysa seks sayılmaz Nina. Aslında hâlâ bakırsın." Hayal kırıklığı içinde dudak halkamı ısırdım. "O seks yaptı. Sen yapmadın."

Kimsenin onu tatmin etmemiş olması ne kadar da utanç vericiydi. Bu beni kızdırdı, ama çarpık bir şekilde beni canlandırdı. Onu boşaltan ilk erkek olmaktan başka bir şey istemiyordum... ağızla, ellerimle, içine gömdüğüm sikimle.

Bu kadar basit olsaydı sana ne yapardım bilemezsin Nina. Buradan bir an önce siktir olup gitmezsen sana neler yapabileceğimi.

Ona bakmaya devam ettim, eğer yapabilseydim onu nasıl boşaltabileceğimi hayal ettim. Yanakları sadece bu konuşma yüzünden bile kızarmıştı ve uzanıp onu anlamsızca öpersem nasıl görüneceklerini merak ediyordum.

Vücudum bana tamamen yabancı olan bir fiziksel ihtiyaç düzeyi yaşıyordu. Hiç kimseyi bu kadar çok becermek istememiştim.

Yine meme uçlarına baktığımı fark ettim ve bir şeyler yapmak zorunda kaldım. Ve Tanrım, bir sigaraya ihtiyacım vardı. Bırakmaya çalışıyordum, haftalardır sigara içmemiştim ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektiriyordu. Öfkeden kudurmuş bir halde kaçacak bir yerimin olmaması benim için olabildiğince çaresiz bir durumdu. Ya bu noktadan hareket edecektim ya da onu kucağıma çekecektim. Pozisyon değişikliğine çok ihtiyaç vardı.

Yataktan kalkarken irkildiğinde gülmekten kendimi alamadım. Az önce yüzünü tutup onu öpmeye ne kadar yaklaştığım hakkında hiçbir fikri yoktu, ama bunun yerine, anlık bir kararla neredeyse pencereye koştum. Pencereyi açtığımda odanın içinde esen soğuk hava beni bir milisaniye kadar sakinleştirdi. Sonra çekmeceye doğru yürüdüm, el yordamıyla bir sigara buldum ve yakıp derin derin içime çektim. Kendimi kontrol etmeme yardımcı olacağını umarak tekrar içime çektiğimde duman boğazımı yaktı.

"Neden sigara içiyorsun? Bıraktığını sanıyordum."

Başımı salladım. "Evet. Ama gerçekten ihtiyacım vardı ve şu anda mesafemi korumam gerekiyor."

"Neden?" diye sordu.

Peşini bırakmayacaktı. Bırakmaya çalıştığımı biliyordu. Birdenbire sigara içmeye başladıysam, kendimi kaybettığım çok açıktı. Tekrar nefes aldım ve dönüp onun tatlı yüzüne baktım. Ona açılmak isterken kalbim sıkıştı.

"Neden sigara içtiğimi gerçekten bilmek istiyor musun?" Başını salladı. "Evet."

"Çünkü ağzımı meşgul ediyor ve şu anda yapmamam gereken bir şeyi yapmamı engelliyor." Uzun bir nefes daha çektim. "Odana dönsen iyi olur."

Söylenecek doğru şey buydu, yapılacak doğru şey buydu. Gitmesi gerekiyordu çünkü buna daha fazla katlanamazdım. Benimle neye bulaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu gece bunu onun üzerine yıkmak adil olmazdı. Saat geç olmuştu ve ikimiz de hâlâ biraz sarhoştuk. Bu tartışmayı yapmanın zamanı değildi.

"Sigara içiyorsun ve bana gitmemi söylüyorsun çünkü öpüşmek istiyorsun. Ben mi?"

Gülmekten kendimi alamadım. Sanki onu sadece "öpmek" istiyormuşum gibi.

Evet,

Bu bir başlangıç olabilirdi ama ona yapmak, onunla birlikte olmak, ona ilk kez göstermek istediğim şeylerin sonu yoktu. Bunun nasıl olacağını hayal ettim.

Geceleri yatağında uzanırken sık sık yaptığım gibi. Bu kıza karşı hissettiklerimle sadece öpmek asla bir seçenek olamazdı.

Tekrar derin bir nefes aldım ve ona baktım. Bu kez göğsü bir şey söylememi, bir şey yapmamı bekler gibi kabarıyordu. Hatta biraz korkmuş görünüyordu.

Siktir et. Nina, gerçeği mi istiyorsun? Sana istediğimi veremem ama gerçeği verebilirim.

"Seni sadece öpmek isteseydim gitmeni söylemezdim Nina. Sana gitmeni söylüyorum çünkü seni tatmak ve hayal edebileceğin her şekilde çılgık atana kadar boşalmanı sağlamak istiyorum. Bütün gece boyunca tek düşünebildiğim buydu. Bu yüzden uyuyamadım. Ama şimdi bana bunu hiçbir erkeğin yapmadığını söyledin... Siktir. Gerçekten bilmek istiyorsan, işte bu yüzden sigara içiyorum."

Kalbim hızla çarpıyordu.

Az önce ne dedim ben?

Orada öylece dururken yüzü kıpkırmızı oldu. Bunu ağzımdan kaçırdığım için kendime ne kadar kızsam da, üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. Uzun zamandır onu ne kadar çok istediğimi söylemek için can atıyordum.

Sözlerimi özümseyerek yatağın kenarında donup kaldı. Sigaramı söndürdüm ve mesafemi korumak için pencereden dışarı bakmaya devam ettim.

Boğazımı temizledim ve "Bence gerçekten odana dönmelisin" diye tekrarladım.

Hava Antarktika gibi gelmeye başladığında pencereyi kapattım. Sigaranın dikkat dağıtıcı etkisi olmadan ona dönmekten başka çarem yoktu ve göğüs uçlarının eskisinden daha sert olduğunu fark ettim. Artık çıplak göğüslerinin neye benzediğini neredeyse tam olarak anlayabiliyordum. Gözlerim yapıştı ve umutsuzca gömleğinin ince kumaşı arasından onları tatmak isteyerek dudaklarımı yaladım.

Bakışları kasıklarına indiğinde kıpırdamaya cesaret edemedim. Ona olan ihtiyacımla ilgili kalan tüm şüpheler artık geçersizdi çünkü tamamen erekte olmuştum. Gözleri bana bakmaya devam ederken nefes alışverişim hızlandı.

Nina yataktan kalkıp yavaşça durduğum yere doğru yürüdüğünde kalbim neredeyse göğsümden çıkacaktı. Benden birkaç santim ötede durduğunda mis gibi vanilya kokuyordu. Onu yutmak istedim ama bunun yerine kendimi tuttum ve gözlerimi kapatarak uzun, derin bir nefes aldım. Dudaklarım titredi çünkü nefesimi içime çekerken sanki onun tadını alabiliyordum. *O kadar yakındı ki.* Çok yakındı ve bu konuda

yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Gerçeği öğrenene kadar olmaz.

Benimkileri açtığında cam gibi gözleri bana bakıyordu ve göğsüm sıkıştı. O kadar güzeldi ki. Sarı saçları, kabaca kendime doğru çekmek istediğim dağınık bir yan at kuyruğundaydı. Gözlerim yavaşça vücudunun uzunluğunu takip etti, tekrar göğüslerinde durdu, sonra gergin karnına indi ve tekrar yukarı çıktı. Göğsünün üst kısmındaki yumuşak deri ay ışığında parlıyordu ve bir saniyeliğine ona dokunmak, oradaki sıcaklığı hissetmek için can atıyordum.

Hiç düşünmeden uzandım ve belini kavradım. Oluşturduğum tüm kontrol, elim üzerine iner inmez verdiği keskin nefesle anında yok oldu. Bu, onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağının işkence gibi bir göstergesiydi. Sadece yan yana oturduğumuz anlarda bile vücudu bana karşı çok duyarlıydı. Fırsat verilirse onu sadece boşaltmakla kalmayacağımı, aynı zamanda tüm kontrolünü kaybetmesini sağlayacağımı hiç şüphesiz biliyordum. Nina'nın benim için boşaldığında aklını kaybettiğini görmeyi ne kadar çok istiyordum.

Kafamdaki düşünceler beni çılgına çeviriyordu ve parmaklarım nazikçe belini okşamaya başladı. Elim oyalandıkça gerçekliğe olan odağımı kaybediyordum ve tırnaklarımın ona battığını fark ettiğimde geri çekildim ve dişlerimin arasından homurdandım, "Siktir."

Ona dokunurken ne düşünüyordum? Bir saniye daha ve hakkım olmayan bir şeyi almaktan kendimi alıkoyamayacağımı biliyordum.

Ağır ağır nefes alıyordu ve neredeyse korkmuş görünüyordu, sanki bir şey söylemek istiyor ama kendini tutuyordu. Onu suçlayamazdım. O bu durumda Kırmızı Başlıklı Kız'dı ve ben de büyük bir ereksiyonu olan Büyük Kötü Kurt'tum.

Tanrı aşkına, bir şey söyle, Jake.

Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan Nina ağzından kaçırdı: "Her hafta sonu Boston'a gittiğinde ne yaptığını bilmek istiyorum."

Kah

retsi

n.

Lan

et

olsu

n.

Lan

et

olsu

n.

Ona gerçeği söylemeli miyim?

Düşün!

Kendime biraz zaman kazandırmak için defalarca göz kırptım. Gerçeği. Evet, doğru.

Hayal edebiliyor musun? *"Nina, ben aslında evliyim ama sorun değil. Bir tane*

iyi bir açıklama. Bunu sana şu anda sert bir pipiyle söylüyorum çünkü..."

Olamaz! Ona şimdi söyleyemezdim. Bu şekilde olmaz.

Ben de onun yerine ağzımdan kaçırdım, "Bu biraz karışık Nina."

Kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Onu yönlendirmem, dışarı atmaya çalışmam, ona dokunmam ve şimdi de bu boğayı ona yedirmem hakkında ne düşündüğünü hayal edin.

Nina orada öylece durup bana baktı, sonra pencereden dışarı baktı, kaybolmuş ve yenilmiş görünüyor. Benden vazgeçecekti ve onu suçlayamazdım.

Tamamen hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle başını salladı ve sinirli bir iç çekti. "İyi geceler, Jake."

Oyun bitti. İyi oynadın, sik kafalı.

O geri çekilirken yutkundum. Çaresiz hissederek gitmesine izin verdim, bu gece hiç uyuyamayacağımı biliyordum. Zihnim "*Sanırım sana aşık oluyorum*" diye bağırıyordu. Ama o uzaklaşırken ve kapıyı çarparken hiçbir şey söylemedim.

Hiçbir kağıt sopa bu boku düzeltemez.

BÖLÜM 11

Mevcut

Skylar gerinmek için koltuktan kalktı. "Biraz ara vermem lazım. Bu hikâye beni deli ediyor."

"Ciddiyim! *Benim* bile taşaklarım morarmaya başladı," diye şaka yaptı Mitch ayağa kalkıp onun omuzlarını ovarken. "Bebeğe göz kulak olmak ister misin Jake, böylece Skylar ve ben birkaç dakika yalnız kalıp bu işi halledebiliriz?"

"Benim için nasıl olduğunu hayal et, dostum... bunu yaşayarak."

Kapı gürültüyle çalınca yerimden fırladım. Kapıya doğru uçtum, ancak gelenlerin kız kardeşim ve eniştem olduğunu ve ellerinde bir sürü poşetle orada durduklarını görünce yıkıldım.

"Lanet olsun. Nina olduğunu sanıyordum. Mesajımı almadın mı?"

İkisi de yanımdan geçerken havada marinara sosu kokusu yayılıyordu.

"Ne mesajı?"

"Partinin iptal olduğunu sana mesaj attım."

"Ne? Allison telefonuna baktı. "Hiç almadım." Cedric gözlerini devirdi. "Ben yemeği mutfağa koyayım."

Mesajlarımı kontrol ederken aşağıya indim ve iş yerinden Allison yerine yanlışlıkla Albert'a mesaj attığımı fark ettim. Ona ekranı göstererek, "Bu neden cevap vermediğini açıklıyor" dedim.

Allison ceketini çıkarıp astı. Kendisini karşılamaya gelen Skylar ve Mitch'e sarılmak için yanlarına gitti. Ablam bebeği kucağına aldı ve bana doğru yürümeden önce onlarla bir süre sohbet etti.

Beni kenara çekti. "Ne haltlar dönüyor?"

Sonraki birkaç dakika boyunca, Ivy ziyaretinden Nina'nın bu sabah dışarı çıkmasına kadar dün gece olan her şeyi yeniden anlattım.

"Tanrım... Üzgünüm. Bu gerçekten berbat. Umarım yakında eve gelir... akıl sağlığın için." Kolumu ovaladı. "Cedric'e neler olduğunu anlatabilirim. Hemen dönerim."

Allison mutfaka gitti, sonra geri döndü ve yine kanepede bebeğini emziren Skylar'ın yanına oturdu.

Cedric oturma odasına yeniden girdiğinde elinde bir şişe Cabernet ve iki bardak vardı. Bize katılmak için yemek odasındaki sandalyelerden birini kaptı. "Bütün yiyecekler yerleştirildi. Bir orduyu doyuracak kadar yemeğimiz var, yani acıkan olursa yeniden ısıtmak gerekecek."

Şarabı açtı, iki bardak doldurdu ve birini kız kardeşime uzattı. "Başka bardak isteyen var mı?"

Mitch Heineken'ini kaldırdı. "Birayla aram iyidir."

Cedric bir yudum aldı ve Allison'a baktı. "Skylar'ın bebeği beslediğini görmek bana eski güzel günleri hatırlatıyor."

Skylar Allison'a döndü. "Bu küçük adam göğüslerime yapışmış."

Mitch göz kırptı. "Şimdi iki tane Mitch'i var. memeler."

Herkes güldü ve Skylar kız kardeşime baktı. "Ben İkizlerle nasıl başardığını biliyorum. İkisini de aynı anda mı emzirdiniz?"

"Evet. O günler çılgın ama harikaydı. Bütün gün memelerini emen iki küçük hindistan cevizine sahip olmak gibiydi. Şimdi ergen oldular. Buna inanabiliyor musun?"

Cedric başının ön tarafındaki gri saç şeridini işaret etti. "Bunu kanıtlayacak gri saçlarım var."

Allison ona sevgiyle baktı. "Bence senin çizgin seksi."

"Sevindim, tatlım."

Kız kardeşim sehpanın üzerindeki mumlardan birkaçını yaktı. Bakışlarım pencereye doğru gitti. Dışarıdaki kar artık daha düzenli yağıyordu. Hava kararmıştı ve bu durum Nina'nın eve dönmesi konusunda beni gerçekten sabırsızlandırıyordu.

Herkes konuşurken ona sessizce mesaj attım.

Lütfen eve gel, bebeğim.

Birkaç saniye sonra bana geri mesaj attı.

Seni yakında arayacağım.

Bugün verdiği kısa yanıtlar biraz tedirgin ediciydi ama en azından iyi olduğunu teyit ediyordu. *Bizim* iyi olup olmadığımız ise başka bir konuydu.

Skylar bebeğin gazını çıkarmak için onu omzuna yasladı. "Siz gelmeden önce Jake bize Nina'yla nasıl tanıştığını ve Nina'nın Ivy'yi öğrenmesinden önceki günleri anlatıyordu."

"Allison bu hikâyeleri daha önce de duymuştu," diye mırıldanırken Nina'dan daha fazlasını duymayı umarak hâlâ telefonuma bakıyordum.

"Az önce bize onu neredeyse evinden kovduğu geceyi anlattı. oda."

Kız kardeşim başını salladı ve bilmiş bir gülümseme takındı. "*Şişman Dipli Kızlar...* o geceyi mi kastediyorsun? Oh, şimdi iyi kısımlara yaklaşıyorsun."

Mitch güldü. "O felaketten sonra nasıl toparlanabildin?"

Derin bir nefes aldım ve mum ışığına baktım. "O geceden sonra garip bir şey oldu. Onu korkutup kaçırdığımı düşünebilirdin, değil mi? Belki ilk birkaç gün garipti ama kısa süre sonra sanki yeniden başlamış gibiydik ve bu süreçte gerçekten daha da iyi arkadaş olduk. Sanırım içten içe beni engelleyen büyük bir şey olduğunu ve bunu çözebilmek için zamana ihtiyacım olduğunu biliyordu. Cevaplar için bana asla baskı yapmadı ve kendimizi alkolle tehlikeli durumlara sokmayı bıraktık. Sadece yanımdaydı ve o anda yapabileceğim tek şekilde ona sahip olmama izin verdi, bu da vücuduna sahip olamasam bile kalbini bana vermektir. Dürüst olmak gerekirse, o haftalar gerçekten aşık olduğumuz haftalardı."

BÖLÜM 12

Geçmiş

"Saksocu!"

Bu yeniydi.

Görünüşe göre Bayan Ballsworthy o Pazar gecesi beni Boston'dan dönerken karşılarlarken yeni bir selamlama deniyordu.

El salladım ve penceresine doğru bağırdım. "Kendimi becermekten sık yalamaya mı geçtim şimdi? İyiydi, Balls."

Gözlerini kısarak bana baktı ve sonra camı kapattı. Yemin ederim, hayatım bazen bir komedi şovu gibiydi.

Brooklyn'e genellikle oldukça geç döndüğümünden, Nina normalde ben eve geldiğimde uyuyordu çünkü Pazartesi günleri erken saatte dersi vardı. Bu özel gecede kapıyı açtığımda onu uyanık, oturma odasında çayını yudumlarlarken ve kanallar arasında gezinirken bulmak beni şaşırttı.

Kahverengi polar bir battaniyeye kıvrılmıştı.

Paltomu çıkardım. "Hey, sen. Ne yapıyorsun?"

"Uyumakta zorlanıyordum."

"Her şey yolunda mı?"

Nina televizyonun sesini kıstı ve doğrulup oturdu. "Hayır, hayır. gerçekten."

Ayakkabılarımı çıkardım ve yanına oturdum. "Konuş benimle. Ne oldu? yanlış mı?"

"Bugün benim için zor bir gündü. Her zaman öyledir. Kardeşimin ölüm yıldönümü. Jimmy şimdi yirmi beş yaşında olacaktı."

"Üzgünüm, Nina."

"Hiç kolaylaşmıyor."

"Hayır, muhtemelen de

kolaylaşmayacak."

Çaresizce onu daha iyi hissettirmek istedim ama bu durumda hiçbir şeyin gerçekten yardımcı olamayacağını biliyordum. Kupayı elinden aldım ve mutfığa götürüp hala sıcak olan çaydanlıktaki suyla doldurdum.

Soba. Birazını kendim için başka bir bardağa doldurdum, ikisine de taze poşet çay ve bal ekledim.

Oturduğu yere döndüm ve çayı ona uzattım. "Al bakalım. Sen uyuyacak kadar yorulana kadar bir süre daha uyanık kalacağız."

"Benimle kalmak zorunda değilsin, Jake."

Onu görmezden geldim ve rahatlamak için tekrar battaniyeye sokulurken ayaklarımı sehpaye dayadım. Keşke onun yerine beni kullansaydı demekten kendimi alamadım.

Çayından bir yudum aldı ve gülümsedi. "Yine de teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Birkaç dakika sessiz kaldık, ta ki o "Noel yaklaşıyor. Artık dört gözle beklemiyorum çünkü evimiz artık onsuz çok farklı. Ailemizin yarısı gitmiş gibi hissediyorum, anlıyor musun? Evden uzakta olunca her şeyle başa çıkmak çok daha kolay oluyor. Keşke burada kalabilseydim."

Buraya taşındığından beri ilk kez birkaç günden daha uzun süre ayrı kalacaktık. İçimi huzursuz bir his kapladı.

"Bunu atlatacaksın ve eğer atlatamazsan beni her zaman, gece ya da gündüz arayabilirsin."

"Teşekkür ederim. Minnettarım." Gözlerini kupasına dikti. "Bu kadar üzgün olmamı istemeyeceğini biliyorum."

"Bana Jimmy'den ilk bahsettiğinde sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Mutlu anılara odaklanman gerektiğini?"

"Evet."

"Bil diye söylüyorum, bunu söylemek yapmaktan çok daha kolay. Bunu yapmanın imkansız olduğunu düşündüğünüz zamanlar olacaktır. Ve bu sorun değil."

"Anlayabileceğini biliyorum."

"Bugün yine kendini suçluluk psikolojisine sokuyordun, değil mi? Sonunda onu görmeye gitmekten nasıl vazgeçtiğini düşünüyordun?"

"Evet, öyleydin."

"Tahmin etmiştim." Kanepenin onun tarafına biraz daha yaklaştım. "Kaç kez orada oturup babamdan o son gece gitmeden önce bana bir masal anlatmasını isteseydim her şeyin nasıl farklı olacağını düşündüm biliyor musun? Beş dakika bile onun kaderini değiştirebilirdi. Yani, mutlu şeyler düşünmemiz gerekirken, bazen

İncitici şeylere odaklanarak kendimize işkence ediyoruz. Sanırım insan olarak yaptığımız şey bu."

"Sana bunu daha önce de sordum ve sen soruyu duymazdan geldin. Bana çocukluğunu anlatacak mısın?"

Kupayı sehpanın üzerine koyduktan sonra sırtımı koltuğa yasladım ve tavana baktım. "Başlarda gerçekten güzel bir çocukluktu Nina. Annemle babam birbirlerine deli gibi aşıklardı. Babam annemi hayatının zor bir döneminden sonra kurtarmıştı. Babamla tanışmadan önce uyuşturucuya bulaşmış ve başı büyük belaya girmişti. Her neyse, babam onu kanatları altına aldı ve annem de kendini toparladı. Hayatımın ilk beş yılı, hatırlayabildiğim kadarıyla, mükemmeldi. Çok paramız yoktu ama evimizde çok fazla sevgi vardı. Babam öldürüldüğünde dünyam başıma yıkıldı. Annem başımızı sokacak bir çatı sağlamak için sürekli çalışmak zorundaydı. Çok yalnız kaldım. Hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Hemen hemen hep öyle kaldı. Yine de çok güçlüydü ve elinden gelenin en iyisini yaptı. Sonra, on altı yaşımdayken kız kardeşimi buldum. Annem onu ben doğmadan önce evlatlık vermiş. Aslında o benim üvey kardeşim. Bu başka bir günün hikayesi ama hayatımın en parlak noktalarından biriydi çünkü birdenbire bir ailem oldu. O ve yeğenlerim artık benim her şeyim."

"Etrafın kadınlarla çevrili, ha?"

Yarısını bile bilmiyordu.

Güldüm. "Evet."

"O zaman bir gün bir oğlun olsa iyi olur."

Bu yorum beni neredeyse hasta etti, çocukların benim için muhtemelen kartlarda olmadığını hatırlattı.

Hemen konuyu değiştirdim. "Sen ve Jimmy büyürken ne yapmaktan hoşlanırdınız?"

"Kardeşlerin sık sık yaptığı gibi çok kavga ederdik ama birbirimizi severdik. Sadece ikimiz vardık. Basit bir hayatımız vardı. Babamın bir çiftliği vardı, bu yüzden traktörle çok gezerdik. Her pazar sabahı yerel çiftçi pazarına gider ve ürün satardık. O zamanlar bana biraz sıkıcı geliyordu ama tabii ki o günleri geri getirmek için her şeyimi verirdim."

"Vay canına, sen gerçekten *de* taşralı bir hödüksün."

"Denenmiş ve doğru. Her şey her zaman ev yapımı ve organikti. Size bir şeyler pişirmeyi neden sevdiğimi ve neden her zaman taze malzemeler kullandığımı anlayabilirsiniz."

"Organik... orgazmik demek istemiyor musun? Cidden, daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

"Orgazm mı oldun?"

Hay sikeyim. Seni istememeye çalışırken böyle şeyler söyleme.

"Nina Kennedy, aklını çukurdan çıkar. Hiç kimse benim için yemek *yapmadı*. Annemin hiç vakti olmadı, olsa bile, Tanrı onu sevsin, bir bok pişiremezdi."

"Biliyor musun, Jimmy aslında benim tatlılarımı hiç sevmezdi. Her zaman bakkaldan aldığı paketlenmiş Hostess keklerini tercih eder ve onları odasında biriktirirdi. Onların daha iyi olduğu konusunda ısrar ederdi."

"Bu çok komik."

"Elbette, zaten her zaman yemek yapardım. Senin için resim yapmak neyse benim için de fırıncılık odur. Terapötik bir şey."

"Evet. Ama benim terapim çok daha az şişmanlatıcı." "Gerçekten inanılmaz yeteneklisin, bunu biliyor muydun?" "Teşekkür ederim. Bir süredir pratik yapıyorum."

Nina ve ben o kanepede oturup sabahın birine kadar samimi bir şekilde konuştuk. Dakikalar geçtikçe, başını omzuma yaslayana kadar yavaş yavaş birbirimize yaklaştık. Sonunda ona kız kardeşimi nasıl bulduğuma dair tüm hikayeyi anlattım. Ayrıca ona çok az kişinin bildiği bir şeyi, annemin evlilik dışı doğan ve genç yaşta ölen ikinci bir kızı olduğunu da söyledim. Nina, Amanda'yı hiç tanıma şansım olmamasına rağmen benim de bir kardeşimi kaybettiğimi öğrenince çok şaşırdı.

Ayrıca bana ezik eski sevgilisiyle olan durumu ve ayrılma koşullarını daha fazla açtı. Spencer onu birlikte çalıştığı bir kızla aldatmıştı. Onu ne kadar kötü incittiğini duymak, onu avlamak istememe neden oldu.

"Yorgun değil misin?" diye sorduğunda Nina hâlâ uyanıktı. "Uyku abartılıyor. Uyanık olup seninle konuşmayı tercih ederim."

Aklıma bir fikir geldi ve ceketimi almak için ayağa kalktım. "Nereye gidiyorsun?"

"Hemen döneceğim. Yaklaşık on dakika sonra gideceğim. Sakın uyuma." Neredeyse donmak üzereydim, kelimenin tam anlamıyla caddeden aşağı koştum. Sanki

Onun sayesinde uçmuştum ve onun yanında olmanın sıcaklığına geri dönmek için sabırsızlanıyordum.

Yaklaşık iki blok ötede 24 saat açık küçük bir bakkal vardı. Girişten geçerken kapıdaki çanlar çaldı.

Koridorlarda dolaşırken aradığım şeyi bulmak için marketi taradım. Beş dolarlık banknotumun üstünü alma zahmetine girmeden kasiyere ödeme yaptım.

Daireye tekrar girdiğimde nefes nefese kalmıştım. Nina hâlâ aynı yerde oturuyordu.

"Hangi cehenneme gittin?"

"Bekle. Bir dakika içinde geliyorum." Kese kâğıdını mutfağa götürdüm ve iki tabak çıkardım. Hostess keklerini ambalajlarından çıkarıp her birinin içine tek bir mum yerleştirdim.

Tabakları sehpanın üzerine koyduğumda Nina şaşkınlıkla ağzını kapattı. Çakmağıma bir fiske vurarak iki mumu da yaktım.

"Bu gece Jimmy'yi kutlayalım. Bu gurme şekerlemelerden daha azı onu hayal kırıklığına uğratacaktır."

Gözleri sulandı. Bir an için tavana baktı ve sanki ona sessiz bir mesaj gönderiyor gibiydi. İzlemesi çok güzeldi.

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Teşekkür ederim," dedi mumu söndürürken.

Ben de benimkini üfledim ve kekleri sessizce içimize çektik. Buzlanma kalıntıları dudaklarını kaplamıştı ve ben onları yalamak için can atıyordum.

Birkaç dakika sonra Ryan gece yarısı bir bardak su içmek için mutfağa girdi ve havayı bozdu. Bizi kabul etmedi ama odasına dönmeden önce bana kötü kötü baktı.

"Onun sorunu ne?" Nina sordu.

"Benimle takılmandan hoşlanmıyor."

"Siktir et onu. Ne düşündüğü umurumda değil. Seni benim gibi tanımıyor. yap."

Beni sandığın gibi tanımıyorsun bebeğim.

Çenem gerildi. "Sana benim hakkımda bir şeyler mi söyledi?"

Tabağını yere bıraktı ve tereddüt etti. "O sadece senin benim için iyi ve bunun için gerçek bir temeli yok. Seni görünüşünle yargılıyor." Gömleğimi dürtükledi ve tüylerim diken diken oldu. "Ben senin görünüşünü ve içindekini daha da çok seviyorum."

Ondan uzaklaştım, kalbim güm güm atıyordu çünkü ona her şeyi anlatmaya çok yaklaştım. Sesim fısıltıya kadar alçaldı. "Ryan'ın haklı olup olmadığını hiç merak ettin mi?"

"Hayır," dedi savunmacı bir tavırla. "Senin hakkında her şeyi bilmiyor olabilirim ama beni nasıl hissettirdiğini biliyorum. Ne olursa olsun... Seninle tanıştığıma gerçekten çok memnunum Jake."

Ben de hissediyorum, Nina.

İfadesinin uğursuz bir tonu vardı. *Ne olursa olsun.* Bir şeyler sakladığımdan şüphelendiğini bir süredir biliyordum. Şu anki fark, ilişkimizin ona söylemeden daha fazla devam etmenin imkânsız olacağı bir seviyede olmasıydı. Yine de ne zaman ve nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyordu.

Başını omzuma yasladı. Uzun bir süre ona bu şekilde yakın olmak bana zarar veriyordu. Bir ara daha da yaklaştım ve saçlarının temiz kokusunu içime çektim. Sonra yüzünü bana doğru çevirdi. Ağzlarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı, ama onu arzuladığım gibi öpersem duramayacağımı biliyordum, bu yüzden başımı başka yöne çevirdim. Nina'yla fiziksel ilişkiye girmek şu an için bir seçenek değildi.

Ortam yorgun zihinlerimizin kaldıramayacağı kadar gerginleştğinde, birdenbire "Hiç buz pateni yaptınız mı?" diye sordu.

"Bu rastgele bir soru."

"Her zaman filmlerde gördüğüm gibi Noel zamanı Rockefeller Center'a gitmek istemişimdir. Yalnız gitmek istemiyorum ve metro yolculuğunun ve kalabalığın beni endişelendireceğini biliyorum. Benimle gelir misin?"

Şaka mı yapıyordu?

"Hayatımda hiç buz patenine binmedim. Saniyeler içinde kışımın üstüne düşeceğime eminim."

"Aslında oldukça iyiyimdir. Çocukken evimin yakınında bir buz pateni pisti vardı ve oraya çok giderdim. Sana öğretebilirim."

"Üzerine düşer ve seni ezerdim."

"Hayır, ezemezsin."

"Nina, senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun... ama bu... ben sadece..."

"Bak sana ne diyeceğim... Dönem bitmeden önce iki sınavım daha var. Bunlar en zor olanları. Bunu biliyorsun. Yani, A alma şansım çok az. Eğer alamazsam, o zaman anlaşılmayı biliyorsun. Beni bir geziye götürmene izin vermeliyim. Eğer yaparsam, seni buz patenine götürmeme izin vereceksin. Hadi ama, adil olan bu."

O haklıydı. Bu son iki sınav öldürücü olacaktı. İhtimaller benden yanaydı.

Çenemi ovuşturdum ve isteksizce "Tamam, anlaştık." dedim.

"Bunları giy."

Nina paten kiralama standından döndü ve bana 12 bedenimi uzattı.

Kendimi bu işe bulaştırdığıma hâlâ inanamıyordum. En son sınavından A eksi almıştı. Haberi ilk verdiğinde, teknik olarak A eksinin A olmadığını savunarak buz pateninden kurtulmaya çalıştım, ancak yüzündeki büyük hayal kırıklığı ifadesi sonunda pes etmeme neden oldu.

Ertesi Salı günü kendimizi Rockefeller Center'daki buz pateni pistinde bulduk. Hafta sonu olması gerektiği kadar kalabalık değildi, bu da bir artıydı. Hasta numarası yaparak o gün işten erken çıktım, böylece Nina ve ben Ice Capades'in ilk gösterimi için şehre gidebilecektik.

Hava açık, soğuk ve güneşliydi. Hayallerimin kızının önünde kendimi tamamen aptal durumuna düşürmek üzere olduğum gerçeği dışında mükemmel bir gündü.

Patenlerin üzerinde ayağa kalkınca kendimi bir metre boyunda hissettim. Ben dengemi sağlamaya çalışırken Nina elimi tuttu.

"Şimdi, ilk yapmanız gereken şey bıçakların buz üzerindeki hissine alışmak. Ayaklarını yavaşça bu şekilde ileri geri hareket ettir." Nina önümde patenle kaydı ve hareketi gösterdi. "İleri geri. İleri geri. İleri geri."

Hareketleri taklit ettim, ancak gözlerim görünüşe göre güzel kış yanaklarının *ileri geri* hareket etmesini izlemenin ayak tekniğine dikkat etmekten çok daha eğlenceli olduğuna karar verdi. Nina vücuduna yapışan polar bir tayt giyiyordu ve çok sıcaktı. Söylemeye gerek yok, sonuç olarak *kendi* kışımın üzerine düştüm.

Yürümeye başlayan çocuk yaşından biraz daha büyük iki çocuk yanımdan vızıldayarak geçti ve gülüşüler.

Harika.

Daha da kötüsü, şimdi Nina kalkmama yardım ediyordu. "Buzun içine girmelisin, Jake. Tutuşunu kaybettiğin anda düşeceksin."

"Biliyorum. Sadece biraz dikkatim dağıldı."

O güzel kışından.

Yavaş yavaş kendimi toparladım ve buz üzerinde hareket edebilene kadar birkaç dakika boyunca ileri geri tekniğini uyguladık.

"Şimdi size göstereceğim bir sonraki şey, swizzle adı verilen temel bir hareket."

"Bir whatchamacallit?"

Kıkırdadı. "Bir swizzle. İzle." Nina'nın bacakları yavaş, kayar hareketlerle açılıp kapanıyordu. "Patenlerini birbirinden ayırıyorsun ve yavaşça bir araya gelmelerine izin veriyorsun. Tıpkı bunun gibi."

Daha önce diğer şeylerin beni çıldırttığını düşünüyorsam, bacaklarını bu şekilde açıp kapattığını görmek hayal gücümü çılgına çevirdi.

Ben gözlerimi vücudundan ayırmazken o göstermeye devam etti. "Aç ve kapat. Aç ve tekrar birlikte kay, gördün mü? Buna swizzle denir."

Swizzle.

Ben swizzle severim.

Bu, iri yarı bir adam bana çarpıp beni tekrar yere sermeden önce aklıma gelen son düşünceydi.

"Aman Tanrım. Jake!" Nina etrafında dönerken bağırdı.

"Kusura bakma dostum. İyi misin?" diye sordu adam elini uzatıp kalkmama yardım ederken.

Nina'nın gözünde biriktirdiğim tüm havalılığı tamamen kaybetmeden önce bu buz patenlerinden kurtulmam gerekiyordu.

"Evet... evet, ben iyiyim," dedim.

"Sana doğru geldiğini görmedin mi?" "Ben senin swizzle'ına odaklanmıştım."

Artık böyle mi diyorlar?

"Tamam, elimi tut. Pratik yapman gerek. Birlikte kayacağız. Sen öne doğru geleceksin, ben de geriye doğru gideceğim. Bana tutun." Ayaklarımı onun gösterdiği şekilde hareket ettirmeye başladım. "İşte böyle," dedi. "Ayrı ve birlikte. Ayrı ve birlikte."

Buzun üzerinde yavaşça ilerliyorduk. "Sana bu şekilde tutunmamın iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"İyi gidiyorsun."

Mucizevi bir şekilde, sonunda benim için işe yarayan bir ritim bulmuştum. O kadar yavaş gidiyordum ki düşmek neredeyse imkânsızdı. El ele tutuştüğümüzda Nina gözlerimin içine bakarken muhteşem görünüyordu. Beyaz bir elbise giymişti.

Dağınık dalgalar halinde beyaz paltosunun üzerine düşen altın sarısı saçlarının üzerinde kulaklıklar vardı. Yanakları soğuk hava yüzünden pembeleşmişti. Bana seksi bir buz prensesini hatırlattı.

"Çok iyi gidiyorsun." diye tekrarladı.

Bir noktada bana o kadar acı verici güzellikte tatlı bir gülümseme verdi ki odağımı kaybettim ve buzunu tekrar kazmayı unuttum. Düştim ama bu sefer o da benimle birlikte düştü. Nina geri düşerken, ben de onun üstüne düştüm.

"Nina! Kahretsin. İyi misin?"

Gözlerini kapattı ve bir an için ağlıyormuş gibi göründü, bu da paniklememe neden oldu. Kısa süre sonra aslında histerik bir şekilde güldüğü anlaşıldı. Bu öyle bir kahrkaydı ki hiç ses çıkmıyordu.

Kollarım onun her iki yanındaydı. "Hiç komik değil. Seni ezebilirdim."

Hâlâ gülüyordu. "Ama gülmedin. Hâlâ tek parçayım."

Göğüsleri göğsüme yapışmıştı ve vücudumun verdiği tepkiyle savaşmak zorunda kaldım; sertleştiğimi hissedebiliyordum. Ama doğrusu, onun üzerinden kalkmak istemiyordum. Görünüşe göre vücudum onun yerine onunla *boşalmayı* tercih ediyordu.

"Kalkardım ama yine kırımın üstüne düşmeden nasıl yapacağım'dan emin değilim" dediğimde yüzlerimiz birbirine yakındı.

Bu itirafıma daha da çok gülmeye başladı ve şimdi ben de kendime gülüyordum. Yüzümde onun tatlı nefesini hissedebiliyordum. Onunla birlikte yerde kalmak ve hiç kalkmamak istediğim için hasta mıydım?

"Biliyor musunuz? Bu iyi bir şey. Düşmen gerekiyordu. Çünkü düşmezsen, kendini nasıl toparlayacağını asla öğrenemezsin."

Üzerinden yuvarlandım ve buzun üzerine oturdum.

Ayağa kalktı ve diz çöktü. "Pekala, benim yaptığımı yap. Bir ayağını önüne koy, tamam mı?" Dediyini yaptım. "Şimdi tüm ağırlığını sol ayağına ver ve sağ ayağıyla buzunu kaz. Anladın mı?"

Dikkatlice ayağa kalkmayı başardım. Bir şekilde istenmeyen bir ivme kazanarak bir bariyere çarptığımda birbirimizin yanında kaymaya başladık.

Bana doğru kayarken gülüyordu. "Bu bana şunu hatırlattı. Sana nasıl duracağını öğretmem gerek!"

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Alaycı bir şekilde kulaklığını kafasından çıkarıp kendiminkine taktım. "Hey, kukumu bırak!" Yüzü kızarmasına rağmen ima açıkça kasıtlıydı.

Tanrım, kirli Nina'yı severdim.

Kendime engel olamadım. "Kukunu yüzüme daha yakın tutmayı tercih ederim." Yanakları daha da kızardı. "Kaldıramıyorsan bulaşık verme, Kennedy."

Konuyu uygun bir şekilde değiştirdi. "Sana nasıl duracağını ciddi ciddi öğretmem gerek."

"Ağzımı mı bozuyorum?"

"Hayır... buzun üzerinde durmak." Ayak parmaklarını birleştirdi. "Bunu yap ve sonra topuklarını dışarı it. İşte böyle durursun." Birkaç kez başlayıp durarak etrafımda patenle kaydı. Hareketi kopyaladım ve sonunda alıştım.

Elimi tuttu ve birkaç dakika boyunca yavaşça yan yana kaydık. Bu sefer gerçekten alışmıştım. Nina'yla o ana kendimi o kadar kaptırmıştım ki, güneşin battığını bile fark etmemiştim. Etrafımızdaki Noel ışıkları karanlıkta aniden muhteşem görünüyordu.

"Hava soğuyor. Gitsek iyi olacak," dedi.

Randevumuzun bitmesine hazır değildim. Resmi bir randevu değildi ama bir şekilde ilk gerçek randevummuş gibi hissettirdi.

Patenlerimizi geri verdikten sonra ceketini çekti. "Hadi gidip biraz sıcak çikolata alalım."

"Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Köşedeki bir kafeye doğru yürüdük ve meydandaki dev Noel ağacına bakan rahat bir kabin bulduk. Pencereden dışarı bakarken ve içkisini yudumlarken onu izledim. Bu öğleden sonrayı onunla geçirmek benim için son zamanların en iyi deneyimlerinden biri olmuştu. Tek düşünebildiğim ona açılma ihtiyacını ne kadar kötü hissettiğimdi. Yapabileceğim her şekilde kendimi onunla paylaşmak istiyordum. O anda, bir sonraki sınavından A alamazsa helikopter fikrini iptal etmeye karar verdim. Daha büyük ve daha iyi bir şey olmalıydı. Bunun yerine bir uçak yolculuğuna çıkacaktık ve onu Chicago'ya götürecek, büyüdüğüm yeri gösterecektim. Gençliğimden beri oraya gitmemiştim ve bu deneyimi onunla paylaşmak istiyordum.

"Nina, A almana bayılıyorum ama son notunun berbat olmasını ummam yanlış mı?"

"Nedenmiş o?"

"Seni gerçekten götürmek istediğim bir yer var."

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Şimdi korkuyorum."

"Korkma. Her şey harika olacak."

İçten içe, gerçeği saklamamın sonunun yaklaştığını hissediyordum. Noel'den sonra olacaktı, bu da Nina'yla yaşadığımız bu cahil mutluluk döneminin yakında sona ereceği anlamına geliyordu.

Aklımı kaybetmiş olmalıyım.

"Derin düşüncelere daldığında hep böyle yapıyorsun."

"Ne?"

"Dil halkanızı dişlerinize sürün." "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, hiç de değil."

Keşke öyle kalsaydı.

Onun yerine, "Bence seksi" diye ekledi.

Sözleri doğrudan aletime gitti, zevk ve acının tatlı bir ağrısını tetikledi. Yavaşça başımı sallarken gözlerim onunkilere kaydı. Beynime pek çok olası yanıt hücum etti ama hiçbir şey söylememeyi tercih ettim. Dilimle ona ne yapmak istediğimi hayal bile edemezdi.

Hayal kırıklığıyla kâğıt bardağı ezdim. "Gitmeliyiz."

O gece Nina odasından mesaj attığında yatakta oturuyordum.

Brian Boitano'm nasıl?

Bekle. Kimdi o? Düşünmem gerekti ve sonra onun Olimpik bir artistik patinajcı olduğunu hatırladım.

Daha çok Brian Boita-HAYIR gibi. Hayır, hayır, hayır! Bunu asla yapma. ;-)

Nina: Aslında ilk seferin için oldukça iyiydın.

Evet... Bi4 Goons on Ice. Bana mayo sipariş etme. Bunun ilk ve son seferim olduğuna eminim.

Kahretsin! Bir dahaki sefere sana tavşan zıplaması ve yarım lutz öğretecektim.

Yarım KLUTZ mu demek istiyorsun?

LOL. Beni güldürüyorsun. Geldiğin için teşekkürler a4ain Ben.

Beni çok mutlu ediyorsun.

Bir şey değil.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Nina akşam duşunu almak için koridorda yürüyordu. Kağıt sopayı elimde tutuyor, odasına sokmak için bekliyordum.

Neredeyse yazacağım şeyi:

Sırf seni izlemek için yine giderim.

Keşke yazabilseydim dediğim şey:

Bir dahaki sefere milyon tane olmasını istiyorum.

Asla yazamayacağım bir şey:

*Ne var biliyor
musun? Sol
taşağımı verirdim,
Benim yoluma
sahip olmak için
O güzel kalçayla.*

Aslında yazdığım şey:

***Bay Yarasa patenlerimi kaldırmamı söyledi.
Çünkü ben Birleşik Devletler'deki en kötü patenciyim.***

BÖLÜM 1C

Geçmiş

Nina'nın final sınavı yaklaşmadan önceki son çalışma seansımızdı. Artık onunla sürekli olarak yalnız vakit geçirmek için resmi bir bahanem olmayacaktı ve bu beni ciddi şekilde rahatsız ediyordu.

Nina bir elinde kitapları, diğerinde bir tabak kekle kapıda belirdi. Kısa yün eteği ve deri çizmeleriyle inanılmaz seksi görünüyordu.

"Son seferimiz için muzlu kek yaptım."

"Ah! Mutfakta pişen bir şeyin kokusunu aldığımı sandım. Öğretmene yağ çekmeye mi çalışıyorsun?" Bir tane aldım ve bir ısırık aldım. "Mmm...çok güzel."

"Görünüşe göre fazla bir şey gerekmiyor."

Sırıtarak başımı salladım. "Hayır, öyle değil." "Bu arada çok teşekkürler."

Ağzım doluydu. "Ne için?"

Tabağın tamamını bana uzattı ve yatağa oturdu. Ben her zamanki gibi masamda kaldım ve ayaklarımı uzattım.

"Biliyor musun!" dedi.

"Aslında bilmiyorum."

"Gerçekten mi? *Baby Got Back*? Bir şey çağrıştırdı mı?" *Oh, şak. Aslında bunu unutmuştum. Heh heh.*

Birkaç gün önce Nina'nın telefonuna Sir Mix-A-Lot'un *Baby Got Back* şarkısını çalan bir zil sesi programladım.

"Üç gün boyunca tek bir telefon bile almadın mı? Bunu nasıl şimdi fark ediyorsun?"

"Bana sürekli mesaj atıyorsun ama cep telefonumu gerçekten arayan tek kişi babam. Beni sınıfın ortasında aradı. Artık herkes benim bir ucube olduğumu düşünüyor."

"Büyük kıçları seven bir ucube."

"Size göre, evet. Teşekkür ederim."

"Hey." Göz kırdım. "Birini tanımak için biri gerekir."

Şakam onu kızdırmış gibi davranmaya çalışsa da kahkahalarına engel olamıyordu. Nina'da sevdiğim şeylerden biri, kendi aleyhine olsa bile benim tuhaf esprilerimi gerçekten anlamasıydı. Ona yaptığım her şeyi sineye çekerti.

Bir muffin daha aldım ve dizüstü bilgisayarımı açtım. "Şimdi finişe doğru koşuyoruz, Kennedy. Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım."

"Bence bunu geç bir saate almalıyız, fazla mesai yapmalıyız. Ne dersiniz?"

Bana bazı çalışma kâğıtları uzattı. "Yine olasılıkla başlayabilir miyiz? Benim için en kolayı bu. Isınmamı sağlar."

Her zaman olduğu gibi, bana verdiği örneği inceledim ve değişkenleri Nina'nın ilişki kurabileceği şeylerin isimleriyle değiştirdim.

"200 kişilik bir grupta 36 kişinin eşek poposu, 52 kişinin krep kadar düz poposu ve 126 kişinin de ortalama büyüklükte poposu vardır. Tüm insanların yarısı çörek poposuna sahip. Bu 200 kişiden biri rastgele seçilecekse, bu kişinin eşek popolu ve muffin topuzlu olma olasılığı nedir?"

"Ne kadar uygun," dedi.

Yaklaşık bir saat sonra, Ryan içeri girdiğinde farklı bir kelime problemi için bir denklem çözmeye dalmıştık.

"Bu kutu senin için geldi, Jake." Paketi beceriksizce yatağın üzerine fırlattı ve yere düştü. Sonra dışarı çıkmadan önce Nina'ya hiç hoşuma gitmeyen bir bakış attı.

"Bu gece ne kadar da çekici, değil mi?" dedi.

Kutuyu yerden kaldırdığımda içinde sipariş ettiğim sanat malzemelerinin olduğunu fark ettim. "Sefil herifin teki. Kardeşin onunla nasıl geçiniyor anlamıyorum."

"Her zaman iyi geçinemediler."

"En iyi arkadaş olduklarını söylediğini sanıyordum."

"Jimmy'nin hayatının sonlarına doğru, birbirlerine hiç olmadıkları kadar yakındılar. Aslında Jimmy öldüğünde Ryan onun yanındaydı." Düşüncelerini toparlamak için derin bir nefes aldı. "Çocukluğumuzdan beri ailelerimiz yakındı. O ve Jimmy'nin yıllar boyunca iniş çıkışları oldu. Kardeşimle konuşmadıkları zamanlar bile oldu."

"Gerçekten... bazen nasıl bir pislik olabildiğini düşünürsek, bunun beni şaşırttığını söyleyemem. Jimmy'nin onunla konuşmayı kesmesi için ne yaptı?"

Nina dudaklarını büzdü ve cevap vermekte isteksiz görünüyordu. Sonunda, "Ryan kız kardeşiyle çıkıyordu," dedi.

İlk başta fark etmedim.

Kız kardeşi.

Muzlu keklerin üzerime geldiğini hissettim.

Nina, Jimmy'nin tek kız kardeşiydi.

Ryan Nina'yla mı çıktı?

Sikeyim.

Nina ve Ryan.

Sanırım sonunda "kıskançlıktan gözü dönmüş" teriminin nereden geldiğini anladım çünkü beynim bu kelimeleri duymanın şokunu işlerken görüşümün bulanıklaştığına yemin edebilirim.

"Ne? Sen ve Ryan mı?"

"Evet. Ryan ve ben on altı yaşındayken kısa bir süre çıkmıştık."

Bunu doğruladığında midem bulandı. "Ve bundan daha önce bahsetmeyi hiç düşünmedin mi?"

"Gerçekten mi? Hayır. Çok uzun zaman önceydi. Artık onu o şekilde görmüyorum, Jake. Ona bir kardeş gibi bakıyorum. Gerçekten hep öyle gördüm. Onunla hiç başka türlü hissetmedim. Hayatım boyunca hep yanımdaydı ve birbirimizin etrafında yeterince zaman geçirdik, belli bir yaşa geldiğimizde çıkmaya başladık. Sanırım küçük kasabalarda işler böyle yürüyor."

"Ama sen dedin ki... diğer adam... Spencer... o senin ilk..." "Bu doğru. Ryan'la hiç seks yapmadım. Çok gençtim."

"Onu öptün..."

"Evet."

Haddimi aştığımı biliyordum ama yine de sordum. "Tüm yaptığın bu muydu?" "Jake..."

"Cevap ver bana," dedim. "Ne söylememi istiyorsun?" "Sana dokundu mu?"

"Evet."

Gözlerimi kapattım. "Artık bilmek istemiyorum."

"Hiçbir şey söylememeliydim."

"Hayır, aslında bu çok şeyi açıklıyor, neden seninle ilgili beni rahat bırakmadığını. Tarah biliyor mu?"

"Sanmıyorum, tabii benim haberim olmadan ona söylemediyse. Tekrar söylüyorum, çok uzun zaman önceydi. Neredeyse önemsiz. Onu hiç de öyle görmüyorum."

Yüzüm yanıyormuş gibi hissediyordum. Bir şeyleri kırma ihtiyacı hissediyordum ve bunu sindirmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. "Yeterince makul." Ayağa kalktım ve boş kek tabağını ona uzattım. "Biliyor musun Nina? Sanırım bu gece için yeterince şey yaptık. Geç oluyor. Aslında duş almam gerekiyor. Yarın erken bir toplantım olduğunu unutmuşum."

Başka bir şey söylemeden odadan çıktım ve koridora yöneldim. Kan kulaklarıma doğru pompalanıyordu ve koridor sallanıyormuş gibi hissediyordum.

Duşa girdim ve suyun üzerime yağmasına izin verdim. Bu haberi duymanın etkisini azaltmaya yardımcı olmuyordu. Zihnim üzücü düşüncelerle dolup taşmaya başladı.

Onun vücuduna dokunması, güzel göğüslerini emmesi, ona oral seks yapması fikri bile kusmama neden oluyordu. Hayatımda sadece ikinci kez bu seviyede bir kıskançlığa maruz kalıyordum, ilki Alistair'le olan randevusuydu. Bu çok daha kötüydü.

Sakinleşene kadar duşta kalacağıma yemin ettim. Yaklaşık otuz dakika sonra, durumla ilgili sinirim geçmeye başlamıştı. Ona karşı bu kadar sahiplenici hissetmeye hakkım yoktu ama bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ayrıca benimki muazzamken onu ihmal yalanı için suçlamaya da hakkım yoktu. Gerçekten de beni rahatsız eden en büyük şey, onunla başkalarının yaşadıklarını yaşama şansını asla elde edemeyecek olmamdı.

Kıskançlığıma engel olamasam da verdiğim tepki çocukçaydı. Çabucak üstümü başımı silip pantolonumu giydim. Odasına gidip özür dilemeyi planlamıştım ama onu yatağında, bıraktığım yerde otururken buldum.

Ayağa kalktı ve bana doğru yürürken topukları tıkırdadı. "Seni üzdüğüm için özür dilerim."

"O şekilde tepki verdiğim için özür dilerim."

Cildim tamamen kuru değildi ve göğsümden aşağı bir su damlası aktı. Parmağının ucunu üzerine koydu ve sildi. Bu hassas dokunuş kısa sürdü ama kalıcı bir etki yarattı. Vücudumun tepkisini kontrol etmek için karın kaslarım gerildi.

"Bir şey bilmek ister misin?" diye fısıldadı.

Sesim boğuk çıkıyordu. "Ne?" Zar zor konuşabiliyordum. Tek istediğim bana dokunmaya devam etmesiydi. Onu yatağa itmek, eteğini kaldırmak ve ona kendi adını unutturmak istiyordum.

"Kıskançlığın. İyi hissettiriyor."

Gözlerim yolu takip ederken o parmağıyla sağ ön kolumdaki dövmelemin izini sürdü.

"Bu benim için iyi hissettirmiyor."

Durup kollarını göğsünün önünde kavuşturduktan sonra vücudum onun dokunuşunun geri dönüşü için acı çekti.

"Bana ne düşündüğünü söylemiyorsun. Bana açılmıyorsun, bu yüzden bana nasıl hissettiğini gösteren tek şey bu."

"Sanırım her şeyi saklayamam."

"Açıklamak istiyorum," dedi.

"Neyi açıklamak?"

"Ryan ve benim aramda olanlar, çünkü hayal gücünüzün çılgınca çalıştığını biliyorum ve muhtemelen bunu olduğundan daha fazla bir şey haline getiriyorsunuz."

"Lanet olsun Nina, bana hiçbir açıklama borçlu değilsin. Tepkim yersizdi. Bu beni ilgilendirmez ve gerçekten bilmek de istemiyorum. I- "

"Öpüştük ve bana dokundu. Hepsi bu kadardı. Belden aşağısı yoktu. O kadar ileri gitmesine asla izin vermedim."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. Çok daha kötü olabilirdi. "Bunu bana söylemene gerçekten gerek yoktu."

"Bana az önce duştayken bunu kafandan geçirmediğini söyle."

"Evet, öyleydim."

"Sana bir açıklama borçlu olmadığımı biliyorum ama seni önemsiyorum ve belli ki bu durum seni üzmüş. Ne demek istediğimi düşünerek zamanını boşa harcamaman için dürüst olmak istedim."

Suçluluk duygusu hızla yayılıyordu. Kendi korkularım yüzünden ona çok az dürüstlük göstermişim. Ona korkularıyla yüzleşmeyi ben öğretmişim ve onu kaybetmemek için kendi korkularımdan kaçıyordum.

"Dürüstlüğün hak ettiğimden çok daha fazla

Nina." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Seni incitmekten çok korkuyorum."

"Beni korkutuyorsun. Anlamıyorum. Lütfen konuş benimle."

"Lütfen" diye yalvardı.

Elimi yüzüne koydum ve yanağını kavradım. "Yapacağım. Söz veriyorum."
Noel'den sonra.

BÖLÜM 14

Geçmiş

Altmış dokuz.

Evrenin sapkınlıkla kafiye olmasının bir sebebi var. Yıldızlar aynı hizaya geldi ve Nina final sınavından eve tam olarak bu notu getirdiğinde bu sayı sadece bir bonus oldu. Berbat nota rağmen, ayrılmadan önce birlikte bir gezi daha yapabilmemiz için çok dua etmişim, özellikle de Noel'den sonra ona Ivy hakkında her şeyi anlattığımda hiçbir şey eskisi gibi olmayacağı için.

Sınav haberini vermek için odama geldiğinde hiç vakit kaybetmeden internete girip biletlerimizi satın aldım.

Saat sabahın 4:30'uydu. Nina'nın çıldıracağını ve uyuyamayacağını biliyordum. Dün gece ona bilerek origami bir sopa bırakmış ve onu Chicago'ya götüreceğimi haber veren bir mesaj bırakmışım.

İçimde tutamayacağım kadar heyecan vericiydi ama ona söylemeye karar vermemin asıl nedeni bu değildi. Bu egzersizler, onun algıladığı kıyamet anına kadar gizli tutulacaktı. Ancak, bu onun ilk uçak yolculuğu olacağı için, bu sefer ona bir uyarıda bulunma ihtiyacı hissettim.

Yatak odasının kapısını çaldım. "Nina, taksi geldi. Gitmemiz gerekiyor. Gidin."

Yüzü bir hayalet kadar beyaz görünüyordu ve gözlerinin altında torbalar vardı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Söz veriyorum her şey yoluna girecek. Her adımında yanında olacağım." "Çocukluğumdan beri uçmakla ilgili kabuslar görüyorum." "Uçak yolculuğunun ne kadar güvenli olduğunun farkında mısın? Daha büyük tehlikedeyiz havaalanına gidiyoruz."

"O zaman, o uçağa binmek zorunda kalmamak için ciddi bir kaza geçirmeyi dileyeceğim."

"Nina, taksi bekliyor. Gel. Tuttum seni. Her şey çok güzel olacak. Sana büyüdüğüm yeri göstermek için sabırsızlanıyorum."

Soğuk elini tutmama izin verirken nefes alış veriş titriyordu.

Trafik hafifti ve hava hâlâ karanlıktı. Havaalanına giderken Nina'yla son kez birlikte taksiye bindiğimizden çok daha farklıydı. Benden uzakta otururken vücudu kaskatı kesilmişti ve gözlerini sürücü koltuğunun arkasındaki küçük televizyon ekranında sabahın erken saatlerinde yayınlanan haberlere dikmişti. Vücut dili, kafasına silah dayamış olmamdan farklı değildi. Yine de gelmeyi reddetmediği için onunla gurur duyuyordum. Seçim her zaman onundu. Bu bana güvendiğini ve korkularının üstesinden gelmek istediğini kanıtlıyordu. Kendi korkularıyla yüzleşme konusunda benden çok daha cesurdu.

Şoföre parasını ödedim ve isteksiz Nina'yı taksiden indirdim. İçinde atıştırmalıklar, müzik ve diğer numaralar olan sırt çantamı getirmiştım ama gece kalmayacağımız için Nina'nın sadece bir çantası vardı.

Bilet gişesinde sırada beklerken vücudu titriyordu. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak benim rahatlığımaya ihtiyacı olacaktı. Sadece bugün için, ona dokunmamakla ilgili kurallarımı bir kenara bırakmam gerekiyordu. Onu sakinleştirmek için omuzlarını ovduğumda, dokunuşum üzerine derin bir iç çekti. Her zamanki gibi bana karşı çok duyarlıydı, bunu sevdim.

Onun bu kadar rahatsız olmasından nefret ediyordum ve kapımıza vardığımızda onu daha iyi hissettirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim. Erkenciydik, bu yüzden öldürecek çok zamanımız olacaktı.

Güvenlikte, Nina dedektörden geçerken bir alarm çaldı, bu yüzden kenara çekildi. Başka koşullar altında, başka bir kadın tarafından üstünün aranmasını izlemek ateşli olurdu, ama bu beni kızdırdı çünkü onu daha da gerginleştiriyordu.

Uçuşa bir saat kala nihayet oturma alanına ulaştık. Yolun karşısındaki dükkândan bir şeyler alırken onu istemeyerek de olsa yalnız bıraktım.

Döndüğümde çantayı ona uzattım. "Al." "Nedir bu?"

"Sizin için bazı hayatta kalma malzemeleri."

Önce şekeri çıkardı. "Pop Rocks?"

"Kulak patlamasına karşı koymak için. Bunlar onu yok eder.

Ağzınıza atın biraz. Farkına bile varmayacaksınız."

"*I heart New York* iç çamaşırı?"

Sırıttım. "Tekrar altına işersen diye."

Gülmüyordu, belki de altına işemesi ikimizin de kabul etmek istediğinden daha olası bir senaryo olduğu için.

Sonra, satın aldığım küçük bir ciltsiz kitabı çıkardı. Kapağında iki erkek ve bir kız vardı. "*Midnight Ménage*?"

"Sadece kafanı dağıtmak için biraz sapıkça şeyler." Kaşlarımı oynattım. "İstersen sana okuyabilirim." Sabahtan beri ilk kez gülümsedi. "Nina Kennedy, bu bir gülümseme mi? Seni pis küçük sürtük."

Son parçayı çıkardı. "Oyuncak ayı mı?"

"Tuvalete gitmek için kalkmak zorunda kalırsam sana eşlik eder."

Dudaklarında bir gülümseme daha belirdi. "Jake..."

Eşyaları aldım. "Senin için her şeyi çantama koyacağım."

Çıldırmanın verdiği kısa süreli dikkat dağınıklığına rağmen, Nina kısa süre sonra kendi zihnine geri döndü. Uçağımızın kapıda olduğunu gösteren dijital ekrana bakıyordu. Hoparlörden bir biniş anonsu duyuldu.

Kolumu kavradı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ben ciddiyim." "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Bunu nasıl söylersin? Bu davada hiçbir kontrolünüz yok!"

Ellerimi yanaklarına koydum ve gözlerinin içine baktım. "Hayatta hiçbir zaman yüzde yüz kontrol sahibi değiliz Nina. Sadece öyle olduğumuzu düşünüyoruz.

Bizden daha büyük bir şey her zaman sürücü koltuğundadır. Kontrol edebileceğimiz şey algımız ve olaylara verdiğimiz tepkilerdir. Hayatı yaşamayı mı yoksa korku içinde yaşamayı mı seçeceğimizi de kontrol edebiliriz." Avuçlarımı yüzünden çektim, ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Şimdi bana elini ver. Tuttum seni."

Nina titriyordu ama buna mecburdu. Onu koltuktan kaldırdım, narin kolu tutuşumun gücü altında büküldü. Onu kendime çekerken yumuşak göğüsleri göğsüme sürtündü. Ona güven verici bir gülümseme gönderdim. "Hadi uçalım."

Gülümsemem karşılıksız kalsa da işbirliği yapmaya devam etti ve ben omuzlarını ovarken ayaklarını uçağa kadar sürükledi.

Yerimize oturduktan sonra aklıma bir fikir geldi. "Hemen döneceğim."

Koridorda yürümeye başladığımda "Beni bırakma!" dedi.

"Sadece bir dakikalığına gideceğim."

Bir uçuş görevlisine yaklaştım ve Nina'nın açık olan kokpiti ziyaret edip edemeyeceğini sordum. Pilotlar uçuş planlarının üzerinden geçiyorlardı.

"Üzgünüm efendim, ama bu gerçekten çok dolu bir uçak. Bunun mümkün olacağını sanmıyorum."

"Arkadaşım daha önce hiç uçmadı. Aşırı derecede korkuyor ve sanırım kontroldeki adamlarla tanışması ona yardımcı olacaktır."

"Ben öyle düşünmüyorum."

Endişeyle Nina'ya baktım. Solgun görünüyordu, ağır ağır nefes alıyor ve durmadan dudaklarını yalıyordu. "Dokuzuncu sıradaki o. Baksana nasıl da taş kesilmiş. İnsanlar hâlâ uçağa biniyor. Lütfen. Sadece bir dakika sürecek."

Nina'nın gözlerindeki dehşeti fark etmiş olmalı ki pes etti. "Koltuğuna geri dön. Pilotla konuşacağım ve izin verirlerse seni çağıracağım."

"Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Birkaç dakika sonra elini bize doğru salladı.

"Hadi Nina. Hemen pilotlarla tanışmaya gidiyoruz." Elimi tuttu ve gelen yolcuların arasından geçerken koridorda beni takip etti. Omuzlarımın arkasından ona baktım ve şöyle dedim: "Bu yüz­süz bir gemi değil. Dümende nitelikli insanların olduğunu görmeniz gerekiyor."

Onunla birlikte içeri girmeme izin vermediler, ben de kokpit kapısının hemen dışında bekledim. Pilot ve yardımcı pilot çok arkadaş canlısı görünüyordlardı, Nina'ya tüm kontrolleri gösteriyorlar ve ikisi arasında yıllarca uçuş saati olduğunu söylüyorlardı. İkisinin de saçları beyazdı, yani bu iyiye işaretti. Hâlâ çok korktuğu belliydi ama sanırım bu onu biraz olsun rahatlatmıştı.

Uçuş görevlisine döndüm. "Yardı­mınız için tekrar teşekkürler."

Lacivert eteğini düzeltti ve dudaklarını yaladı. "Sorun değil. İstersen indiğimizde bunu telafi edebilirsin." Gülümsedi. "Çok tatlısın."

Ben cevap vermeden Nina yanımda belirdi. Görevliye bir kez başımı salladım, teklifini açıkça görmezden geldim ve Nina'yı koltuklarımıza geri götürdüm.

Nefes alış veriş­i düzensizleşiyordu. Bana bakmıyordu. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Nefesleri arasında zar zor "Hayır" diyebil­di.

"Elimi tut, Nina. İhtiyacın olduğu kadar sık. Nefes al."

Motorlar çalıştığında elimi sıkıca kavradı. Hayatını kurtarmak için bana tutunuyordu, korkusu bu kez asansör egzersizimiz sırasında olduğundan daha somuttu. Bunu daha önce hiç yaşamamış olması tepkisini daha da yoğunlaştırmış olmalıydı. Ne zaman

Uçak hareket etmeye başladığında nefes alıp vermesi daha da kontrolsüzleşti ve sesi hırıltılı gibi çıkmaya başladı. Nefes nefese kalma ihtimaline karşı küçük kahverengi kâğıt torbalar hazırlamıştım. Bir tanesini çıkarıp ona uzattım. "Bunun içine nefes al, bebeğim."

Kendimi o ana o kadar kaptırmıştım ki, ona böyle seslenmek istememiştim. Birden ağzımdan çıkıverdi, ama doğrusu onun bunu duyduğundan bile şüpheliydim.

Çanta nefes almasına yardımcı oluyor gibi görünmüyordu ve aslında bu beni biraz korkutuyordu çünkü eğer gerçekten fiziksel bir tehlike içindeyse, ona tıbbi yardım ulaştırmanın hiçbir yolu yoktu. Aklını bir şekilde yaklaşan kalkıştan uzaklaştırmak için hızlı düşünmek zorundaydım. Aklıma iki fikir geldi: onu anlamsızca öpmek ya da ayaklarını gıdıklamak.

İlk öpüşmemiz sırasında bayılması ya da ağzının köpürmesi berbat bir anı olacağından, ikinci seçenek olmak zorundaydı. Nina bana bir keresinde ağabeyinin ayaklarını gıdıklayarak ona işkence ettiğini söylemişti. Eğer bunu kalkışta yaparsam, kahkahalara boğulmaktan başka çaresi kalmazdı. Bu da paniğini besleyen ve nefesinin kesilmesine neden olan korkutucu düşüncelere odaklanmasını imkânsız hale getirecekti.

Uçak hızlanmaya başladı ve kükreyen motorların sesi arasında eğildim ve ayakkabılarını hızla çözdüm. Bana ne halt ettiğimi sormadan ayaklarının altını gıdıklamaya başladım. Kıpırdanıyor, tekmeliyor ve en önemlisi gülüyordu. Uçak kalkış için yukarı doğru eğildiğinde kulaklarım patlamaya başladı ama bu beni yavaşlatmadı.

"Jake... dur!"

Ona baktım ama sürekli yalvarmasına rağmen gıdıklamayı bırakmayı reddettim. Gözlerinden kahkaha yaşları dökülüyordu. Benim histerik kahkahalarım dar alanda yankılanıyordu. Sonunda hava almaya çıktığımda, seyir halindeydik. Koridorun karşısındaki yaşlı kadın tespih çekiyor ve onu böldüğüm için bana pis pis bakıyordu. Huzuru bozmuştu ama buna değmişti. Şükürler olsun.

Nina hâlâ gülme krizinden çıkamamıştı. Daha önce beni almaya çalışan uçuş görevlisi sinirli bir ifadeyle yanımıza geldi. "Burada her şey yolunda mı?"

"Evet. Her şey mükemmel."

Öyleydi.

Uçuşa iyice yaklaşmıştık ve Nina onun için indirdiğim müzikleri dinledikten sonra biraz sakinleşmişti.

Bir an için kulaklıklarını çıkardı. "Daha ne kadar sürecek?"

"Yaklaşık yarım saat."

"Bana bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Artık insanlar kalkıştan nasıl geçtiğini sorduğunda, onlara senin üzerine indiğimi söyleyebilirsin."

Koluma hafifçe vurdu ve kulaklıkları kulaklarına geri taktı.

Nina uçuş için hazırladığım özel çalma listesini dinliyordu. Tipik ukala tarzımla listenin adını *Crash and Burn* koymuştum. Başlangıçtaki şarkılar onu güldürmek içindi, ama benim için ifade edilmesi imkânsız duygular taşıdığı için araya sıkıştırdığım birkaç şarkı vardı. Bir noktada bana baktı ve *o* şarkılardan birinin açıldığını anladım.

Dinlemek için kulaklıklarından birini aldım ve Norah Jones'tan *Come Away with Me*'yi dinlediğini fark ettiğimde gülümsedim. Bu şarkı her şeyi diğerlerinden daha iyi anlatıyordu. Nina'yı bir günden çok daha uzun bir süre için başka bir yere götürebilmeyi ve Noel'den sonra kaçınılmaz olarak kalbini kırmakla uğraşmak zorunda kalmamayı diledim. Tek istediğim onunla birlikte olmaktı. Şimdilik Chicago'ya yapacağım bu kısa gezinti yeterli olacaktı. Bu sadece onun uçak korkusunu yenmesiyle ilgili değildi. Bu yolculuk aynı zamanda benim içindi, böylece onu bir kez olsun yanımdan uzaklaştırmanın nasıl bir şey olduğunu hissedebilecektim.

"Bu çok güzel bir şarkı," dedi. "Her zaman sevmişimdir. Şimdi daha da çok seviyorum."

Ben de öyle. Çünkü bana hep seni hatırlatacak.

Ona dokunmak için can atıyordum, bu yüzden türbülansa girdiğimde elini tekrar tutmak için bir bahanem oldu. Bir noktada uçak sert bir şekilde sarsıldı ve o da beni daha sıkı kavradı. Onu tutmak istedim ama bunun yerine sessiz bir uzlaşmayla iki elini de kendi ellerimin içine aldım ve birlikte tuttum. "Neredeyse bitti Nina. İyi iş çıkardın."

Önümüzdeki haftaların habercisi olmadığını umduğum kendi sözlerimi özümserken midem bulandı.

Neredeyse bitti.

Birkaç sürpriz olmadan tam bir gezi olmazdı. Aksiyon dolu sabahımız şehrin muhteşem manzarasıyla başladı.

Nina, Willis Kulesi'ndeki ünlü Skydeck'te durmamızdan pek heyecan duymadı. Onu benimle birlikte havada bin fitten fazla uzanan cam çıkıntının üzerinde durmaya zorladım. Fotoğraf çektirdik ve yüzündeki dehşet ifadesine rağmen o fotoğrafı her zaman hatırlayacağım. Benim geniş gülümsememle tezat oluşturan bu bakış, onu sonsuza dek hatıra olarak kalacak klasik bir fotoğraf haline getirdi.

İkinci durağımız Güney Yakası'nda büyüdüğüm evi ziyaret etmekte. Evde kimse yoktu, bu yüzden içeri giremedik. Bunun yerine, Nina'ya çocukluğumla ilgili hikayeler anlatırken neredeyse bir saat dışarıda oturduk. Bu yolculukta onu defalarca öpme isteği duymuştum ama hiçbirisi eski evimin arka bahçesinde oturduğumuz zamanki kadar şiddetli olmamıştı. Elimi tutmuştu ve rüzgâr saçlarını savururken beni dikkatle dinliyordu. Elimi uzatıp o güzel saçlarını avuçlarımın arasına almamak ve onu kendime doğru çekmemek için kendimi zor tuttum.

Oradan ayrıldıktan sonra bir sonraki durağımız, çocukluğumun en sevdiğim uğrak yerlerinden biri olan retro bir lokanta olan Bernie's'de öğle yemeği olacaktı. Ancak oraya giderken, içimden atamadığım bir his geldi. Asıl planın bir parçası değildi ama Chicago'dan belli bir yere uğramadan ayrılamazdım.

"Ne kadar açsın?"

"İster kabul ederim ister etmem," dedi.

"Neden?" "Dolambaçlı bir yoldan gitmemizin sakıncası var mı?"

"Hiç de değil."

"Belki yolda bir şeyler alırsız, sonra da öğle yemeği yerine akşam yemeği için Bernie's'e gideriz."

Yaklaşan bir taksiyi durdurdum ve içine atladık. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Bunu düşünmek bile göğsümü ağrıttı. "Naperville."

Nina ve ben kız kardeşimin mezarına giden ölü, karla kaplı çim patikada yürürken taksi rölantide çalışıyordu. Adı, *Amanda Thompson*, granit mezar taşına kazınmıştı. Üniversite için Boston'a taşındığımdan beri buraya hiç gelmediğim için suçluluk duyuyordum. Sonra hayat değişti, Ivy

oldu ve bir zamanlar burada benim için çok önemli olan şeyler istemedi arka planda kaldı. Yarısı karla kaplı kurumuş çiçekler rüzgârda savruluyordu. Bu beni inanılmaz derecede üzdü ama Nina'nın yanımda olması bununla yüzleşmemi biraz daha kolaylaştırdı.

Mezar taşının dibinde diz çöktüm. "Bana Jimmy'nin son günlerinde onu ziyaret etmediğin için kendini suçlu hissettiğini ilk söylediğinde, bu bana taşındıktan ve artık buraya gelemedikten sonra hissettiklerimi hatırlattı. Gençken onu burada çok ziyaret ederdim. Yaşadığımız yerden çok uzaktaydı. Sırf ona eşlik etmek istediğimde buraya gelebilmek için dandik bir araba almıştım. Onu sadece ölümünden tanıyordum, bu yüzden bu ziyaretler sahip olduğumuz tek şeydi, biliyor musun? Bizi birbirimize bağlayan şey onlardı."

"Diğer kız kardeşinle de böyle tanışmıştın, değil mi? Burada, mezarlıkta?"

Başımı salladım, hâlâ taşa bakıyordum. Kardeşinin ölüm yıldönümünde Nina'yla bütün gece uyumayıp konuşurken ona Amanda'yla ilgili her şeyi anlatmıştım. Kız kardeşim genç bir kızken bir araba kazasında ölmüştü ve annemin ben doğmadan ve babamla tanışmadan önce evlatlık verdiği iki kızdan biriydi. Amanda'yı ancak on altı yaşındayken, ölümünden yıllar sonra öğrendim, bu yüzden onunla hiç tanışma şansım olmadı. Diğer kız kardeşim Allison'la, bir gün ironik bir şekilde aynı anda mezarlığa gittiğimizde tanıştım.

"Hiç tanışmamış olmamıza rağmen, bir şekilde Amanda'ya ailemdeki herkesten daha yakın hissediyordum. Mezarlık ziyaretlerim sırasında onunla konuşur, gençlik sorunlarımı anlatır, ondan tavsiye isterdim. Neredeyse benim için ruhani bir rehber gibiydi. Ve o gün Allison'la beni bir araya getiren kişinin o olduğunu gerçekten hissettim."

"Bu gerçekten çok güçlü. Seninle gurur duyacağımı biliyorsun, Jake." "Onca zaman uzak kaldıktan sonra buraya gelmek zor.

Biliyorum, burası

Sen de kardeşinle birlikte büyüdüğün için aynı türden bir kayıp yaşadın."

"Ama bu da bir o kadar önemli. Benim sahip olduğum anılara sahip değilsiniz, bu da durumu daha da zorlaştırabilir çünkü tutunacak mutlu anlarınız yok."

"Her seferinde çiçek getirirdim. O zamanlar içine işeyecek bir saksım yoktu ama her zaman çiçek alacak kadar para biriktirirdim. Etrafının güzel şeylerle çevrili olmasını isterdim, baktığı zaman sevildiğini hissetmesini isterdim.

aşağı in ve beni burada gör. Aslında bugün yolda bir yerde durup biraz almalıydım."

"Kendini kötü hissetme. Hava çok soğuk. Uzun süre dayanmazlar." Nina diz çöktü ve elini omzuma koydu. "Bir bakıma, etrafta olmasa da, eminim sana çok şey öğretmiştir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl olduğuna bir bak. Sen yaşlı bir ruhsun, çok bilgesin. Yaşadığın kayıplar sayesinde bu hale geldin. Benim gibi başkaları stresin başka şeylere dönüşmesine izin verirken, sen bunları hayat hakkında olumlu bir tutuma dönüştürdün. Kız kardeşin... onun ölümü... sana anı yaşamayı ve hiçbir şeyi hafife almamayı öğretti."

"Hayat mutlu olmamak için çok kısa. Bunu daha yeni öğrendim." Ona döndüm ve yüksek sesle söylenmesini istemediğim sözler ağzımdan kaçtı: "Yeniden mutlu olmak istiyorum."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Beni mutlu ediyorsun," dedi.

Parmağımın ucunu yanağına sürttüm. Sanki kız kardeşimin ruhu bana güç veriyormuş gibi hissettim. Amanda mutlu olmamı, hayatı dolu dolu yaşamamı isterdi çünkü o bunu yapamıyordu. Bu farkındalık bana pişman olmayacağımı umduğum bir şey söyleme cesareti verdi. "Beni de mutlu ediyorsun Nina. Hiçbir şey değilse bile, lütfen bunu her zaman bil."

Bana sadece hafif bir gülümseme verdi, itirafımın son kısmındaki şifreli tonu anlamış gibi görünüyordu. "Beni buraya getirdiğin, bana bunu ve hayatının diğer önemli kısımlarını gösterdiğin için teşekkür ederim. Her seferinde bir adım."

"Her seferinde bir adım," diye tekrarladım. Noel boyunca mantram bu olacaktı.

Nina kolyesini çıkardı. "Ne yapıyorsun?"

"İşte getirmediğin çiçek." Kolyedeki tılsım bir kalbin içinde bir güldü. "Bu sonsuza dek sürecek." Çiçeği toprağa sapladı, kısmen toprağa gömdü. "Bu benden Amanda'ya bir hediye olsun, seni olduğun kişi haline getirmeye yardım ettiği için ona teşekkür etmek için. O olmasaydı şu anda burada olamazdım."

Onunla tartışmayacaktım bile çünkü bu jest inanılmaz derecede tatlıydı. "Teşekkür ederim, Nina."

Yaklaşık on dakika daha kaldık. Bu süre içinde ona cüzdanımda sakladığım Amanda'nın bir fotoğrafını gösterdim. İnanamadı.

Kız kardeşimle birbirimize ne kadar benzediğimizi.

Elimi Amanda'nın taşının üzerine koymadan önce öptüm ve fısıldadım, "Yakında tekrar geleceğim. Söz veriyorum. Seni seviyorum kardeşim."

Taksiye geri döndüğümüzde Nina bana döndü. "Bir gün seninle birlikte onu tekrar ziyaret etmek isterim."

Gülümsedim. "Yani benimle buraya gelmek için başka bir uçağa mı bineceksin?"

Sırıttı. "Muhtemelen bana tekrar oral seks yapmak zorunda kalacaksın."

Yolculuğun geri kalan saatlerini Bernie's Diner'da bir kabinin içinde güneş batana kadar konuşarak ve yemek yiyerek geçirdik. Babamın mini müzik kutusunda çalan en sevdiği şarkıdan (*Crimson and Clover*, aynı zamanda ironik bir şekilde kardeşinin de en sevdiği şarkıdır), milkshake'lere ve hamburgerlere kadar nostaljiyle çevriliydik.

Havaalanına doğru yola çıktığımızda midem doluydu ama göğsümdeki dolulukla kıyaslanamazdı bile. Nina'nın yarın Noel tatili için New York'a gideceğini ve döndükten sonra ona her şeyi anlatmayı planladığımı bilmek, keşke hayatta ağır çekim düğmesi diye bir şey olsaydı dedirtti. Ya da belki bir duraklatma düğmesi.

Hiç aynı anda hem bu kadar mutlu hem de korkmuş olmamıştım. Bu duygular uçakla eve dönerken zirveye ulaştı. Nina ve ben Boeing 777'nin orta sırasının tamamını kendimize ayırmıştık. Karanlıktı, çok az ışık vardı ve ürkütücü derecede sessizdi. Daha önceki uçağımızın tamamen dolu olmasının aksine, bu uçak neredeyse boştu.

Nina'nın sinirleri gerilmeye başlamıştı ama eskisi gibi değildi. Bencilce, kalkış için sabırsızlanıyordum çünkü bütün öğleden sonra ona dokunmak için can atmıştım ve elini tekrar tutmak için bir bahane bekliyordum. Bu gece onu bırakmak gibi bir planım yoktu.

Uçak pistte taksi yaparken ellerimiz birbirine sıkıca kenetlenmişti. Ağır ağır nefes alıyor ve biraz titriyordu ama bu sefer aşırı nefes almıyordu, muhtemelen bu deneyim artık ona tamamen yabancı olmadığı için. Uçak yükseldiğinde gözlerini kapattı ve kendi kendine bir şeyler fısıldadı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Onu rahatlatma ihtiyacımı kontrol edemeyerek ona doğru eğildim.

Kalkış sırasında çenemi omzuna yasladım çünkü bunun onun için uçuşun en korkutucu kısmı olduğunu biliyordum.

Uçak tekrar düzlüğe çıktığında biraz sakinleşti ama elleri hala titriyordu. Bir süre yol aldıktan sonra uçuş görevlisi elinde bir içecek arabasıyla geldi. Nina konuşmaya fırsat bulamadan ikimiz için de sipariş verdim. "İki kırmızı şarap lütfen." Kulağına fısıldadım, "Rahatlamana yardımcı olur."

Görevli her birimize birer bardak Merlot uzatırken sessizce başını salladı. Ben kendiminkini aldığımda, "Ben tutarım ama sen de benimkini içeceksin" dedim.

Nina uzun bir yudum aldı. "Sarhoş olmak istemiyorum, Jake. Bir şey olması ihtimaline karşı tetikte olmam gerek."

"Hayır. Hâlâ titriyorsun. Gerçekten ihtiyacın olan şey sakinleşmene yardımcı olacak bir şey. Bir şey olursa gözün kulağın ben olacağım. Elimi tutmaya devam et ve iç."

Nina her iki bardağı da bitirdikten birkaç dakika sonra (ki bu çok fazla zorlama gerektirmedi), pilot ileride ağır bir türbülans yaşayabileceğimizi duyurdu. Tabii ki kısa bir süre sonra uçak neredeyse şiddetle sarsılmaya başladı. Kalkıştan beri onun elini bırakmamıştım. Bunu atlatması için onu tutmak yeterli olmayacaktı. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyaç vardı.

"Kafanı dağıtmak için bir şeyler yapacağız." Nefes nefese cevap verdi, "Tamam."

Tamamen benim uydurduğum bir oyun oynamaya başladık, sırayla bir kelime söyleyip sonra aklımıza gelen ilk şeyi söylememiz gerekiyordu.

Bir süre sonra türbülans azaldı ve oyunumuz sona erdi, yerini bana bir sürü soru sormasına bıraktı. Nina hakkında öğrendiğim bir şey de alkolün onu konuşkan ve meraklı yaptığıydı.

Vücudunu bana doğru çevirdi. "Dünyada herhangi bir yere seyahat edebilseydiniz, nereye giderdiniz?"

Düşünceli bir şekilde çenemi ovuşturdum. "Muhtemelen İtalya. Annemin Venedik'te yaşayan ikinci dereceden kuzenleri var. Eminim çok güzeldir."

"Orası çok romantik olmalı. Gondol gezintileri? Yemekler! İtalya kesinlikle listemde. Bir gün gitmeyi çok isterim."

Belki bir gün olur.

"Belki bir gün yaparsın," dedim.

"Bundan bir hafta önce olsaydı, uçmayı reddettiğim için Avrupa'ya bir seyahatin asla mümkün olamayacağını söyledim. Ama sanırım şu anda uçağa binebileceğimi, kendime verdiğim değerden daha fazlasını *yapabileceğimi* kanıtlıyorum. Eğer bunu tekrar yapacak kadar cesur olursam, pek çok hayalim gerçeğe dönüşebilir. Elbette, sen elimi tutmasaydın, bu cesareti gösterebileceğimden emin değilim."

Bir gün onun elini tutmak için yanında olamayacağımı düşününce içimi bir korku kapladı. "Ben olsam da olmasam da iyi olacaksın."

Gözlerimiz birkaç saniye boyunca kilitlendi. "Umarım seninle birlikte," dedi.

Başımı salladım ama cevap verecek gücü kendimde bulamadım, bir duygu seli içinde boğulduğumu hissettim. Ben bir şey söylemeyince, yüz ifademde gerçeğe benzer bir şeyler aradı. Davranışlarımın onun kafasını karıştırdığına hiç şüphe yoktu.

Konuyu değiştirdi. "Sana hiç sormadım. Ruhani biri olduğunu biliyorum ama Katolik misin? Hangi dindensin?"

"Sarhoşken soru üstüne soru soruyorsun Nina." "Özür dilerim."

"Üzülme. Dikkatini dağıtacaksa tüm gün boyunca sorularını yanıtlarım." Vücudumu ona doğru çevirdim ve onun vücudunun hala benimkine dönük olduğu pozisyona uydu. "Annem Katolik ama biz hiç ibadet etmedik. Ben herhangi bir dine inanmıyorum. Ama bazılarının Tanrı dediği yüce bir güce inanıyorum. Birden fazla olabilir. Sorumlu bir ekip olabilir ama tüm bunların amaçsız bir tesadüf olduğuna inanmıyorum."

"Her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorsunuz. Bunu daha önce de söylemiştin. Ben de buna inanıyorum. Jimmy öldükten sonra inancım ile ilgili zor zamanlar geçirdim."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. İyi bir Tanrı'nın nasıl olup da bazı şeylerin olmasına izin verebildiği bir muamma."

"Yine de inancımın bir kısmını geri kazanmaya başlıyorum." Gözleri benimkilere dikildi. "Seninle tanıştığımdan beri."

Bu sözler beni aynı anda hem coşkulu hem de karnıma yumruk yemiş gibi hissettirdi.

"Böyle hissetmene sevindim" dedim, keşke ona sadece inancımın değil, hayata bakış açımın da o günden beri değiştiğini söyleyebilseydim.

benim dünyama girdi.

Tam da hayata olan inancını geri kazanmaya başlamışken, ilişkimizin bir daha asla toparlanamayacağı, muhtemelen kalbini kıracak ve inancını yeniden paramparça edecek bir bomba patlatacaktım.

Nina kendi kendine güldü. "Belki Jimmy cennette Amanda'yla tanıştı ve ona, 'Kardeşin benim çılgın kız kardeşimle tanışmalı,' dedi. Belki de bizi tanıştırmak için komplo kurdular."

"Bu güzel bir düşünce." Gülümsedim. "Bu düşünceyi gerçekten sevdim ama Amanda ona şöyle derdi: 'Dostum, inan bana, kardeşimle tanışmadan deliyle tanışmış sayılmazsın.'"

Ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü ve elini şefkatle sıktım.

Daha sonra dikkatimiz yavaşça uçağın tuvaletine doğru ilerleyen ve birlikte tuvalete giren yaşlı bir çiftle yöneldi.

Alnımı kırıştırdım. "Sence onlar

Orada

mı?" Kıkırdadı. "Bu biraz iğrenç."

"Çünkü bence bunu destekliyor. Ona yardım etmiyorsa kıcını silsin, yoksa oraya neden birlikte girsinler ki?"

Nina boştaki tek eliyle kahkahalarla ağzını kapattı. "Sanırım haklı olabilirsin."

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedim. "Seksen beş yaşıma geldiğimde bir uçağın tuvaletinde sevişiyor olmak istiyorum. Bundan eminim. Neden olmasın?" Meraklı bakışları içime işledi. "Hiç mil koşusuna katıldın mı-

yüksek kulüp?"

Ürperdim. Ivy ve ben bunu yıllar önce kaçarak evlendikten sonra Vegas'tan dönerken yapmıştık. Ona karşı elimden geldiğince dürüst olmak istiyordum. "Evet. Bir kez."

Sorduğum için utanmış ve cevabımdan dolayı biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Anlıyorum."

"Çok uzun zaman önceydi, Nina. Genç bir kızdım."

"Yargılamıyorum. Daha önce hiç katılmadığımı zaten biliyorsun. Sanırım deneyimlemediğim çok şey var."

"Bunu düzeltmek için bolca zaman var."

"Mil yüksekliğinde mi demek istiyorsun? Ama uçuşa sadece yarım saat kaldı. Bu yeterli bir zaman değil."

Yüzü kıpkırmızı oldu ve bir an için aklımdan kocaman bir "ya olursa" geçti. Ya onu kaldırıp koridordan aşağı indirseydim ve o anda banyoya götürseydim. Ona sahip olmama izin verir miydi? Bu sorunun cevabı benim için tam bir muammaydı. Bir yanım beni tokatlayabileceğini düşündü, ama diğer yanım buna razı olup olmayacağını, onu becermeme izin verip vermeyeceğini merak etti. Bu düşünceyle aletim sertleşti. Asla bilemeyecektim.

Koluma dokunarak, "Jake, kendinden geçmişsin. Tamamen şaka yapıyordum. Yarım saatin yeterli bir zaman olmadığını söylerken gerçekten ciddi değildim... bilirsin işte."

"Tabii ki yapmadın."

"Yarım saat aslında *çok uzun* bir süre."

Nina'nın güzel çıplak kıcının o daracık alanda tezgâhın üzerine eğildiği ve ben ona arkadan çakarkenki görüntüsü aklıma geldi. Bu düşünceden kurtulmak için kelimenin tam anlamıyla başımı sallamak zorunda kaldım çünkü sikim kot pantolonuma karşı zorlanıyordu. Hayal etmek acı verici bir şekilde tahrik ediciydi. Yine dalmış olmalıyım.

"Jake... ciddi olduğumu düşünmüyorsun değil mi? Yine şaka yapıyorum." "Bunu biliyordum."

Biliyordum, ama aletim saf bir piçtir.

"Bana iki kadeh şarap içirirsen böyle olur. Ben taze alıyorum," dedi.

Bu alışverişten kaynaklanan cinsel gerilim dakikalarca süren sessizlik boyunca devam etti. Kalkıştan beri bir kez bile birbirimizin ellerini bırakmamıştık.

Buzları eritmeye karar vererek, "Ailene nasıl ulaşacaksın?" diye sordum.

Alt dudağını ısırıldı. "Üzülme."

"Tamam..."

"Ryan zaten bir araba kiraliyordu, bu yüzden beni götürmeyi teklif etti. Mantıklı geldi çünkü o da aynı yere gidiyor. Otobüs biletleri çok pahalı."

Boştaki elim gerildi ve yumruk haline geldi. "Uh-huh." "Delirdin mi sen?"

Delicesine kıskanmak daha doğru bir ifadeydi ve onun bunu anlamasını istemiyordum. Ona her şeyi anlatmadan önce mümkün olduğunca saygısını kazanmam ve ayrıca onunla bu şekilde ilgilenmediğine dair güvencesine güvenmem gerekiyordu.

"Hayır, sorun değil. Eminim yaşlı bir adam gibi araba kullanıyordur, bu yüzden oraya güvenli bir şekilde gidebileceğinize sevindim." Dişlerimi sıktım.

onunla arabada birkaç saat geçirebildim.

"Noel'de ne yapacaksın?"

"Kız kardeşimde olacağım. Annem ve üvey babam da orada olacak. Boston'un hemen dışında yaşıyorlar."

Annem Vanessa, birkaç yıl önce yeniden evlenmişti. Kocasını Max, kız kardeşimin eskiden çalıştığı lokantanın sahibiydi. Onları Allison tanıştırmıştı.

"Üvey babanla iyi geçiniyor musun?"

"Evet, aslında çok iyi biri ve anneme altın gibi davranıyor." "Güzel.

Yani senin tarafındaki herkes Noel'de birlikte olacak." "Evet. Noel arifesinde tüm aile akşam yemeğinde bir araya gelecek.

Sonra şöminenin yanında oturup hediyeleri değiş tokuş ediyoruz.

Yeğenlerimin, genellikle benim bir araya getirip pillerini taktığım hediyelerle şımartılmasını izliyoruz."

Tabii ki, o akşamın erken saatlerini Ivy ile geçirdiğim kısmı atlamak zorunda kaldım.

"Sana bir şey almak istiyordum ama fırsat bulamadım," dedi Nina.

"Sana bir şey postalamam gerekebilir. Ne istersin?"

Seni istiyorum.

Öğrendiğinde beni terk etmemeni istiyorum.

Tek istediğim buydu. Bu ve sonunda kendimi tutmak zorunda kalmadan ona karşı hissettiklerimi bedenimle gösterebilmek.

"Bana bir şey almak zorunda değilsin."

"Şaka mı yapıyorsun? Benim için yaptığın onca şeyden sonra mı? Sana kesinlikle bir şey alacağım. Ve eğer bana ne istediğini söylemezsen, tahmin etmek zorunda kalacağım ve bu tehlikeli olabilir. Sonunda nefret edeceğin bir şey alabilirsin."

"Benim için seçtiğin her şeyi seveceğime eminim." "Özel buz pateni dersleri o zaman?"

"Hmm. Buz *dansı* belki... payetli bir gömlek ve taytla. İşte şimdi konuşmaya başladık."

"Ne dilediğine dikkat et, Green."

Bana bakması her zaman acı veren, sadece yüzünü değil gözlerini de aydınlatan o tatlı gülümsemesini gösterdi. Dikkatimi dağıtmak için saatime baktım ve bu uçuşta fazla zaman kalmadığını gördüm. Sadece uçak yolculuğunun değil, yaşadığım huzur duygusunun da bitmesini hiç istemiyordum. Onunla bulutların arasında böyle birlikte olmak

Yerde karşılaştığım sorunlar olmadan uçmak bir daha asla sahip olamayacağım bir şeydi. Sonsuza kadar uçmaya devam etseydik, bu benim için sorun olmazdı.

Nina gözlerini kapattığında, bedenim ona doğru dönük kaldı. Her geçen dakika, korku çirkin yüzünü daha da ortaya çıkarıyordu.

Zihnim bir endişe denizine sürüklendi ve bu tam da Nina'ya karşı tavsiye ettiğim şeydi: yaklaşan itirafımdan kaynaklanabilecek farklı olası senaryoları hayal ederken gelecek korkusunun şu anın önüne geçmesine izin vermek.

Lütfen anla, Nina.

Noel'den sonra neler olabileceğine dair düşüncelerim beni o kadar tüketmişti ki başparmağımla onun elini okşadığımı fark etmemiştim bile. Görünüşe göre beynim beni uyaracak kadar dikkat etmezken bedenim bundan faydalanmıştı. Doğal hissettiren şeyi yapıyordu. Bu ona karşı yaptığım ilk uzun süreli fiziksel jestti. Birkaç kez el ele tutuşmuş, masumca kaşıklaşmış ve cinsel şeyler hakkında şakalaşmıştık. Hatta onu boşaltmak istediğimi bile söylemiştim. Ama o sarhoş gecede odamda kısa bir süre belini tutmam dışında, ona gerçekten *şehvetli bir* şekilde uzun süre dokunmamıştım.

Başparmağımla onun eline sürtmek masum bir şey gibi görünse de, benim dairesel hareketlerime kendi başparmağıyla karşılık vermeye başladığı anda, bu tamamen farklı bir şeye dönüştü. Karşılık vermeyi onayladığımı ona bildirmek için vuruşlarım sertleşti. Sadece vücudumun tepki verme şeklinden ve her zaman benden kısa bir temasa bile tepki verme şeklinden, Nina ile seksin dünyamı sallayacağını biliyordum. Şu anda, sadece bir kez onun içinde olmayı deneyimlemek için neredeyse her şeyi yapacağımdan emindim.

Gözleri kapalı kalırken nefes alışını izlemeye devam ettim.

Birlikte çok iyi olabiliriz. Her yönden.

Yumuşak, minik başparmağı nasırlı büyük parmağımın etrafında dolanırken bu şans için dua ettim. Aniden gözlerini açıp bana döndüğünde beni hazırlıksız yakaladı ve ona baktığımı görünce şaşırmış gibiydi. O gözlerini kapattığından beri gözlerim ondan ayrılmamıştı. İş üstünde yakalanmıştım.

Uçak inişe hazırlanmak için irtifa kaybediyordu ve ben duygularıma yenik düştüm. Yavaş iniş, ilişkimizin yeni bir aşamasının başlangıcını temsil ediyordu; bu aşama fanteziye değil, sert gerçekliğe dayanacaktı.

Kendimi onu kaybetme ihtimaline hazırlamalıydım ve eğer böyle bir durum olursa evden taşınmanın tek seçenek olacağına karar verdim. Onunla birlikte yaşamak ve onun hayatına devam etmesini uzaktan izlemek zorunda kalmak... flört etmek... işkence olurdu. Madalyonun diğer yüzü, eğer hayatımı olduğu gibi kabul ederse, bana şimdiye kadar istediğim her şeyi, mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim şeyleri getirecekti. Beni en çok rahatsız eden şey, bunun hangi şekilde sonuçlanacağı konusunda gerçekten hiçbir fikrim olmamasıydı.

Sonunda saçlarının bir kısmını kulağının arkasına itecek kadar uzun bir süre elini bıraktım. "Emniyet kemerini taksan iyi olur. Az önce ışıık yandı."

Yaklaşan inişi düşündükçe gözlerine yeniden korku doldu. Başını omzuma yasladı ve gözlerini kapattı. Ben de benimkileri kapattım. O bunu kendini sakinleştirmek için yapmıştı ama ben uçuşumuzun son anlarının tadını çıkarmak için yapmıştım. Nefes verirken ondan kaçan her tatlı nefesi içime çekerek kokusunu hafızama kazımaya çalıştım, tadının nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştım.

Sert ve sarsıntılı bir inişten sonra uçak kayarak durdu. Uçaktan inerken ellerimiz birbirine bağlı kaldı. JFK'deki kalabalığın arasından geçerken el ele tutuşmaya devam ettik ve eve dönüş yolculuğumuz boyunca da parmaklarımızı birbirine geçirdik. Taksinin radyosunda Noel müziği çalarken dışarıda kar yağmaya başladı.

"Keşke yarın ayrılmak zorunda olmasaydım," dedi, sesi neredeyse acı doluydu. "Burada oradan çok daha mutluyum."

Sen buradayken ben de daha mutluyum.

Josh Groban'ın *O, Holy Night* yorumu çalarken elini daha sıkı tuttum. Noel'den korkuyor olması beni üzüyordu. Onunla Ivy hakkında konuşmak için beklememin ana nedeni buydu çünkü tatillerin onun için yeterince zor olacağını biliyordum. "Keşke sen de gitmek zorunda olmasaydın."

Taksi bizi apartmanın önünde indirdiğinde ne ben ne de o içeri girmek için hiçbir çaba göstermedik. Nina binamızın önündeki verandada oturup gökyüzüne bakarken kar üzerimize yağdı ve saçlarının üzerinde tozlu bir beyaz tabaka oluşturdu. Kar yağıyor olmasına rağmen hava sıcaklığı ılımandı.

Kar tanelerini yakalamak için ellerini havaya kaldırdı. "Bu çok güzel."

Sen de öylesin.

"Öyle," dedim.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Saat neredeyse sabahın ikisi."

Alt dudağını ısırdı. "Muhtemelen içeri girmeliyiz."

"İçeri girmek *ister misin?*"

"Pek sayılmaz."

"Yapmayalım o zaman." Bu günün bitmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Hadi gel."

"Nereye gidiyoruz?"

"Birkaç şey almaya."

Bütün gece açık olan markete doğru birkaç blok yürüdük. Marketin parlak ışıklarına girdiğimizde merakla bana baktı. "Ne alacağız?"

"Pazar günü Noel'de birlikte olamayacağımıza göre, bu gece küçük bir parti vermeliyiz."

Nina bir kulaktan diğerine sıırıyordu. "Bence bu harika bir fikir."

Bir kutu eggnog, küçük bir salkım aşırı olgun muz ve birkaç bayram şekerli kurabiyesi aldım. Bir elimle kese kâğıdını tutarken, diğer elimle de dairemize doğru yürürken onun elini tuttum.

"Karda dışarıda kalalım," dedim. "Ben içeri gireceğim. Hemen dönerim."

Eve girdiğimde Ryan ve Tarah oturma odasında film izliyorlardı. Onları bu kadar geç saatte ayakta görmek beni şaşırttı.

"Hey, Jake," dedi Tarah.

"Selam."

"Nina nerede?"

"Dışarıda."

Ryan bana o bakışlarından birini attı ama ben onu görmezden gelmek için elimden geleni yaparken sessiz kaldı. Blenderi alıp fişe taktım, içine biraz buz, muz ve yumurta likörü attım, sonra da rom almak için likör dolabına gittim. Hepsini karıştırmak için blender'ı çalıştırdım ve içeceği iki büyük bardağa boşalttım.

Nina'ya ön tarafta tekrar katıldığımda, ona bir tane uzattığımda yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Bir yudum aldı. "Mmm... bu çok güzel. Nedir bu?"

"Buzlu muzlu romlu eggnog. Beğendin mi?" "Bayıldım."

"Şeref," dedim içkilerimizi tokuştururken. "Şeref."

Omzumla onu dürttüm. "İşte bu benim Noel'im."

"Benimki de."

Kar yağmaya devam ederken Noel kurabiyelerimizi yedik ve içkilerimizi içtik. Gıcırtyla açılan bir pencerenin sesiyle hep birlikte başımızı kaldırdık ve biraz sonra ne olacağını biliyorduk.

Bayan Ballsworthy bize bakarken hiçbir şey söylemedi. Kupamı kaldırıp "Mutlu Noeller Bayan Ballsworthy!" diye bağırarak şansımı denedim.

Kendimizi hazırladık.

Hiçbir şey.

Nina ve ben cevap vermekten vazgeçmeden önce birbirimize baktık.

Birkaç saniye sonra duyduk.

"Mutlu Noeller, orospu çocukları!"

Kahkahalar içinde karla kaplı merdivenlere geri düştük.

"İşte *bu* bir Noel mucizesi." Nina güldü.

Kupamı gökyüzüne doğru kaldırarak, "Tüm orospu çocuklarına mutlu Noeller ve herkese lanet olası iyi geceler!" diye bağırdım.

Sonunda içeri girdiğimizde neredeyse sabah olmuştu. Nina duşa girdi ve ben de her zamanki gibi gizlice odasına girdim. O gece ona bir sopa bırakmamayı tercih ettim çünkü ilk uçak yolculuğunu başardığı için onu kutlamak amacıyla bir çift plastik altın pilot kanadı tutuyordum. Kanatları komodinin üzerine bıraktım ve odama geri döndüm ama uyuyamadım.

Sabah işe gitmek için ayrılmam gerekecekti ve Ryan'la birlikte öğleden sonra hafta sonu trafiğini atlatmak için yola çıkacakları için o ayrılmadan önce onu bir daha göremeyecektim. Cuma günüydü ve her zamanki gibi işten sonra Boston'a gidecektim.

Ertesi sabah ayrılmadan önce odasına gizlice kağıttan bir sopa soktum. Üstünde bir delik vardı ve içinden geçen bir ilmeğe bağlanmış bir misina vardı. Noel süsü olması gerekiyordu.

Neredeyse yazacağım şeyi:

*Dün için sana ne kadar teşekkür etsem
azdır. Sadece seni götürmeme izin
verdiğin için değil,*

*Ama bunu sonuna kadar
götürdüğün için. Ve gerçek bir dost
olduğun için.*

Keşke yazabilseydim dediğim şey:

*Bu yılki Noel dileğim,
korkularımın üstesinden
gelmek.
Bahse girerim hiç bilmiyordun.
Tek korkum seni kaybetmek.*

Asla yazamayacağım bir şey:

*Seni gökyüzünde sikkemek için ölürüm.
Yani, eğer bir mil yüksekliğini denemek
istersen,
Seni yavaş ve sert bir şekilde boşaltmak
için otuz dakika yeter de artar bile.*

Aslında yazdığım şey:

***Han4 bunu ağacına as.
Ve beni düşün.***

BÖLÜM 15

Mevcut

Kız kardeşim biraz daha şarap doldurmak için uzandı. "O Noel'i asla unutmayacağım."

"Sizin için bu kadar unutulmaz olan tam olarak neydi?" diye sordum. "Çünkü sana ne hatırladığımı söyleyeyim. Tamamen kendimi kaybettiğimi hatırlıyorum."

"Eve değişmiş bir insan olarak döndün. Aklında önemli bir şey olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Yüzünün her yerinde yazıyordu. Bana daha önce bahsettiğin kızla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum ama benimle konuşmadın."

Cedric fazlasıyla eğlenmiş görünerek başını salladı. "Beni biraz araştırma yapmam için gönderdi. Hatırladın mı? Sonunda senden bunu öğrenen bendim. Aşk hastasıydın."

Allison onun dizini tokatladı. "Aşk hastası! Bunu tarif etmenin iyi bir yolu. Benim sert, dövme, çivi gibi sert kardeşim aşk acısı çeken bir köpek yavrusuna dönüşmüştü."

Son derece eğlenmiş görünen Skylar, Mitch'in içine kıvrıldı ve bana baktı. "Demek artık saklayamıyorsun, ha?"

"O iki hafta boyunca ondan uzak kalmak dayanılmaz bir sonsuzluk gibi geldi. Birinden fiziksel olarak ayrı kalmanın ona olan fiziksel ihtiyacı nasıl yoğunlaştırabildiği komik. O günler çok önemliydi çünkü geri döner dönmez ona açılmam gerektiğini doğrulamakla kalmadılar, aynı zamanda onunla birlikte olmanın bir yolunu bulma konusunda beni her zamankinden daha kararlı hale getirdiler. Onu kaybetmek artık bir seçenek değildi çünkü nefes almak için ona ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Kendimi bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağıma ikna ettim. Tatilin sonuna doğru, onu istediğim gerçeğini de saklamayı bırakmaya karar verdim. Bunu açıkça bilmesine izin verdim."

"Ne şekilde?" Mitch sordu.

"Ayrıyken aramızda cinsel bir şeyler olmaya başladı. Belki de ayrılığın ya da mesafenin getirdiği güvenlik bariyerinden kaynaklanıyordu ama o alanda kendimi tutmayı bıraktım."

"TMI," diye bağırdı Allison.

"Hiç de değil," dedi Skylar bacak bacak üstüne atıp eğilirken. "Yap söyle."

BÖLÜM 16

Geçmiş

Bir parça bayat meyveli keki kırmızı ve yeşil Noel peçetesine tükürüp gizlice çöpe attım ve yerine bir kurabiye almayı tercih ettim. Grup evinde düzenlenen yıllık Noel arifesi partisinde açık büfe seçenekleri sınırlıydı. İnsanların ilk on dakika içinde mideye indirdiği bir tepsi battaniye içinde domuz mezesi getirmiştım.

Yaklaşık bir düzine aile üyesi, sakın ve sosyal hizmet görevlisi küçük yemek alanına doluşmuştu. Saat öğleden sonra dört civarıydı ve çoğu ayrılmaya hazırlanıyordu.

Sıcak elma şarabını yudumlarken, Ivy sessiz bir ruh hali içindeydi. Köşeye.

"Bu gece Noel eşyaları için kız kardeşinin evine mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Buradan ayrıldıktan sonra, evet, ama istediğin kadar geç saate kadar seninle kalırım." "Tamam," dedi endişeyle saate bakarak.

"Sen söyleyene kadar gitmeyeceğim, Ivy. Tamam mı?"

Cevap vermedi. Çoğu ziyarette, genellikle ben ayrılmayı planlamadan çok önce beni dışarı atardı.

Ev sakinlerinin yarısı hafta sonu tatili için ailelerinin yanına gitmişti. Allison ve Cedric bana Ivy'nin evde hoş karşılanacağını söyleseler de onu eve getirmekten kaçınıyordum. Noel arifesinde benimle eve geldiği tek yıl, yeğenlerimin ödünü koparan bir nöbet geçirmişti. Tekrar risk almaya değmezdi, özellikle de Ivy zaten orada rahat olmadığından, bu yüzden zorlamanın bir anlamı yoktu.

"Şimdi sana hediyeni verebilir miyim?" Ceketimin iç cebinden bir zarf çıkararak sordum.

Başını iki yana salladı. "Hiç havamda değilim."

Ivy için alışveriş yapmak zordu çünkü ona aldıklarımın hiç hoşlanmazdı. Mücevher gibi manevi değeri olan her şey onu üzüyordu.

ya da kızgın. Seçtiğim kıyafetlerden nefret ederdi. Takdir edeceğini ve gerçekten kullanacağını bildiğim tek şey (ona almayı reddettiğim sigara dışında) bir Dunkin Donuts hediye kartıydı. Ivy her gün orada yürüyüşe çıkardı ve kartta ona bir yıl yetecek kadar kredi olduğundan emin oldum. Kahveleri en sevdiğiydi, kreması ve şekeri boldu ve genellikle her ziyaretimden önce ona sıcak bir tane alırdım.

Sakinlerden birkaçı enstrüman çalıyordu, dolayısıyla bu yıllık eğlencede gelenek olduğu üzere, odanın karşı köşesinde hafif akortsuz Noel müziği çalmaya başladı. Orta yaşlı bir adam olan Joe mızıkça çalarken, yirmili yaşlarında bir kız olan Charleen elektrikli klavye çalıyordu. Otuzlu yaşlarında, biraz işitme engelli bir adam olan Junior ise gitar çalıyordu.

Ivy'nin gözleri Junior'ın tellerle uğraşırken ellerine odaklandı. Bir zamanlar yetenekli bir gitarist olmasına rağmen artık çalmayı reddediyordu ve bu beni onun için son derece üzüyordu. Gibson'ı sanki önceki hayatından kalma bir hayaletmiş gibi yatak odasının köşesinde her zaman kullanılmadan dururdu.

Ne zaman oynamayı denemesini önersem, Ivy sinirleniyordu.

Sessizce ev arkadaşlarının performansını izlemeye devam etti. Yavaş melodiyi dinlerken, gözlerim aşağıya doğru kaymadan önce neredeyse uyuyakalmıştım. Ivy'nin parmakları müziğin ritmine göre hareket etmeye başlamıştı ama o Junior'ın gitarına takılıp kalmıştı. Havada çalıyor ve parmaklarını gerçekten onlarla birlikte çalıyor olsaydı tam olarak gidecekleri yere konumlandırıyordu. İlk kez böyle bir şey yapıyordu.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve bu soğuk ve iç karartıcı gecede kalbimi bir sıcaklık doldurdu. Neredeyse tüm umudumun tükendiği bir anda bu bana onun için biraz umut verdi. Gözlerim yanmaya başladığında, dikkatimi dağıtmak için tabağımı atmak üzere ayağa kalktım.

Ivy'nin sosyal hizmet uzmanı Gina arkamdan geldi. "Mutlu Noeller, Jake."

"Sana da, Gina."

Gina yaşlıydı ve uzun süredir lisanslı bir sosyal hizmet uzmanıydı. yıllar. Siyah saçları sıkıca topuz yapılmıştı ve üzerinde ponponları ve minik çanları olan iğrenç bir Noel kazağı vardı.

Gözlüklerini düzeltti. "Bayan Ivy bu gece iyi görünüyor."

Hâlâ parmaklarını havada tıngırdatmakta olan Ivy'ye baktım. "Evet. Daha kötü Noellerimiz de oldu. Orası kesin."

Midemde bir düğüm oluştu. Uzun zamandır Gina'yla konuşmak istediğim bir konu vardı ama bu gece bu konuyu açmayacaktım. "Aklında bir şey mi var?" diye sorduğunda yüzümdeki ifadeden bunu anlamış olmalıydı.

Tereddüt ettim ve sonra "Aslında üzerimde bir ağırlık var" dedim. Etrafıma bakındım ve sesimi alçalttım. "Konuşmak için... bir saniyen var mı?"

Gina başıyla onayladı ve beni bitişikteki boş mutfağa kadar takip etti.

Nereden başlayacağımı tam olarak bilmiyordum. Gina nazik bir insandı ve sezgileri çok kuvvetliydi, bu yüzden bir kez dökmeye başladığımda neredeyse benim yerime konuştu.

"Niyetimin Ivy'yi asla *terk* etmek olmadığını biliyorsun, değil mi? Onu asla terk etmeyeceğim."

Bilerek bana sempatik bir gülümseme verdi. "Biriyle tanışmışsın."

Yutkundum, bunun tam olarak nereye gittiğini bilmesine şaşırdım.

"Evet.

"Bunun olması kaçınılmazdı, Jake. Anlıyorum."

"Yine de bunun olmasını hiç istemedim. Bunu asla istemedim Ivy'yi asla incitmek istemedim. Yıllar boyunca bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yaptım ama-"

"Olur böyle şeyler, Jake. Açıklamak zorunda değilsin. Bu kadın senin durumunu biliyor mu?"

Derin bir nefes aldım. "Mesele de bu. Yeni yıldan sonra ona Ivy'den bahsetmeyi planlıyorum ve bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum.

Yani, eğer bununla başa çıkamayacağına karar verirse bu bir sorun olmayabilir. Ama kabul ederse..."

"Eğer işler ciddileşirse, Ivy'ye her şeyi anlattığımda benim yardımına ihtiyacın olacak."

"Evet. Yani, hemen değil ama Ivy ve ben bir gün..." Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Gina cümlemi tamamladı. "Boşanma."

"Evet. Ona bakma yetimi kaybetmek anlamına geliyorsa bu istediğim bir şey değil ama yasal olarak seçeneklerimi bilmem gerekiyor. Hâlâ onun için karar verebileceğimden emin olmak istiyorum. Ben onun tek ailesiyim."

Gina elini omzuma koydu ve kazağındaki ziller şingırdadı. "Merak etme. Her seferinde bir adım atalım. Elbette bunu çok hassas bir şekilde halletmemiz gerekecek. Ama ne olursa olsun, seni birkaç yıldır tanıyorum, yaptığın tüm fedakârlıkları gördüm. Sen harika bir insansın ve hayatında sevgiyi hak ediyorsun. Bunun için kendini hırpalama. Bir yolunu bulacağız. Ivy için harikaydın ve o sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Teşekkür ederim, Gina. Anlayışın için teşekkür ederim."

Birisi dikkatini tekrar partiye çekti ve omzunun arkasına baktı. "Tatilden sonra daha çok konuşuruz. Bu arada ben de senin için evrak işlerini araştırmaya başlayayım." Ben ona tekrar teşekkür edemediğimden uzaklaştı.

Kollarımı kavuşturup tezgâha yaslandığımda kendimi bunalmış hissettim. Biriyle yüksek sesle konuştuğum için durumun gerçekliği beni gerçekten etkilemeye başlamıştı. Yan odada Ivy'nin hâlâ kafasının içinde müziğe eşlik ettiğini görebiliyordum. Bu kez, daha önce mücadele ettiğim tek gözyaşı damlası yanağımdan aşağı özgürce düştü.

Ambalaj kâğıtları her yere uçtu. Daha fazlası önüme atılmadan önce yeterince hızlı buruşturup atamıyordum. İkizler Noel Baba hakkındaki gerçeği yeni keşfetmişlerdi, bu yüzden tüm hediyelerini ertesi sabah yerine Noel arifesinde açıyorlardı.

Saat akşam dokuzdu ve ben Ivy'den birkaç saat önce dönmüştüm. Kız kardeşimin oturma odasındaki ağaç neredeyse tavana kadar yükselmişti. Çok renkli parlak ışıklar odayı aydınlatırken şöminenin alevleri çıtırdıyordu. Arka planda Pandora radyo çalıyordu. Annem ve Max bir kanepede birbirlerine sarılmış, Allison ve Cedric ise karşılarındaki kanepede tembelce oturmuş şaraplarını yudumluyorlardı. Kendimi kesinlikle dışarıdaki garip adam gibi hissediyordum, Nina'yı deli gibi özlüyordum.

Nina ve ben bütün gece mesajlaşıp durduk. Noel arifesinin Jimmy yüzünden onun için çok zor geçtiğini biliyordum ve birlikte olamasak bile moralini yüksek tutmak istiyordum. Daha önce ona radyoda Divynyls'in *I Touch Myself* şarkısı çaldığında onu düşünmeden edemediğime dair bir mesaj gönderdiğimde biraz ileri gitmiş olabilirim. Her ne kadar bunu doğrulaması da, acaba o anki şarkıyı ima ettiğimi anladı mı?

Mastürbasyon yaptığını itiraf ettiği gece odamda. Mektubu gönderdikten sonra, onun kendini tatmin ettiğini tekrar düşünerek gelişen azgınlığımı yatıştırmam neredeyse bir saatimi aldı. Sonunda bunu halletmek için banyoya çekilmek zorunda kaldım. (Jingle Bell Jerk Off.)

Onu özlediğimi de söylemiştim. Chicago seyahatimizin üzerinden sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen onu çok özlemiştim. Belki de önümüzde iki haftalık bir ayrılık olduğu için zihinseldi.

Hannah düşüncelerimi böldü. "Jake Amca, bak!" Holly ile aralarında açılan yüzüncü hediye gibi görünen şeyi heyecanla kaldırdı. Bu, devasa gözleri olan ucube görünümlü bir oyuncak bebektir.

"Vay canına! Bu... çok değerli."

Korkutucu demek daha doğru olur.

Nina bir keresinde küçükken bazı bebeklerin onu korkuttuğunu itiraf etmişti, ben de telefonumla bir fotoğrafını çekip ona mesaj olarak gönderdim.

Küçük arkadaşına merhaba deyin. Senin evinde Noel olabilir ama burada Cadılar Bayramı.

Birkaç saniye sonra cevap verdi.

Bu da ne böyle?

Jake: Yeğenimin yeni bebeği. Beğendin mi?

Hayır!

Adını Nina koyalım. Nina:

U4h! LOL.

Jake: ;-)

Birkaç dakika geçtikten sonra ona tekrar mesaj attım.

Hediyeni postalamak için adresine ihtiyacım var. Sen yokken gelecek hafta yapacağım.

Merak ettim. Seninkini de göndermem gerekecek. Hangisini daha çok seviyorsun, 4ivin4 mü yoksa receivin4 mü?

Hala hediyelerden mi bahsediyoruz? Öyle ya da böyle, ikisini de çok severim. Aslında 4ive yapmayı seviyorum. Bayılırım.

Hediyelerden bahsediyordum, evet. Ama şimdi görüyorum ki

bahsetmiyorsun. Jake: Khat sever misin?

Nina: Eğer gerçek 4iftlerden bahsediyorsak, ben 4ive

yapmayı severim. Jake: Peki ya diğer 4iftlerden

bahsediyorsak?

Nina: Duruma göre değişir.

Açık mı?

Nina: eğer onlar 4ivin4'te 4ood'larsa ben de 4ivin4 ile değiş tokuş yapardım 4ift.

Jake: Ben çok 4ifted duyuyorum.

Öyle olduğuna hiç şüphem yok.

Yüzünün fotoğrafını çek.

Nina: khat? khy?

Jake: Çünkü bir Atatürk çiçeğinden daha kırmızı olduğuna bahse girerim. bitki.

Tekrar yazdım.

Ve özlediğim için. Yüzümü

mü?

Evet. Yüzünü özledim. Ben de senin

yüzünü özledim.

Bu gece ona ikinci kez onu özlediğimi söyledim. Kendimi tutma yeteneğim açıkça azalıyordu.

"Jake, bir saniyeliğine telefonu bırakıp buraya gelebilir ve hediyeni açabilir misin?" diye bağırdı annem odanın öbür ucundan.

Telefonu yere bıraktım. "Neyim ben on iki, anne?"

Aslında, bu gece yaptığımız tüm o mesajlaşmalardan sonra, kendimi en iyi şekilde yeniden çocuk gibi hissettim. Nina'nın bana yetişkinlere özgü tüm sorunlarımı unutturmak gibi bir yeteneği vardı. Onunla geçirdiğim her an, fiziksel olarak birlikte olmasak bile, başımı döndürüyordu.

Kendimi yerden kaldırdım ve hediye paketlerini karıştırarak kanepede annemin yanına gittim. Bana küçük bir kutu uzattı.

"Dur tahmin edeyim... kol düğmeleri mi?" Açarken şaka yaptım. Gülümsemem soldu ve elimdeki paslanmaz çelik künye zincirine büyülenmiş gibi bakarak donakaldım. Ağır, erkeksi bir şeydi ve ön yüzüne kazınmış kelime omurgamda bir ürperti yarattı: *Göçebeler*. Bu, babamın Illinois'de üye olduğu yerel motorcu kulübünün adıydı. Ters çevirdim ve diğer yüzüne baş harflerim kazınmıştı: *J.A.G.*

Sesim fısıltıya dönüştü. "Anne... bu..."

Gözlerinde unutulmaz bir yoğunlukla başını salladı. "Bu onundu. Öldüğü gece bunu takıyordu."

Birden metal ellerimde daha ağırlaştı. Parmaklarım, sanki bu keşifle parça canlanmış gibi, sanki babamın gerçek bir parçasıymış gibi karıncalandı. Eskiden hep bunu takardı. Tıpkı onun gibi bu dünyadan sonsuza dek gittiğini sanmıştım. Huşu içinde ona bakarken, başparmağımı pürüzsüz plakanın üzerinde gezdirdim.

"Bunu yeni mi buldun?"

"Bunca yıldır bendeydi, bir gün sana vereceğimi hep biliyordum. Senin almanı isterdi. Onu taktığında zaten arkasına senin baş harflerini kazınmıştı. Bunu ben yapmadım. O yaptı."

Gözlerim sulanmaya başladı. "Bunca zaman sakladın. Neden şimdi bana veriyorsun?"

"Özel bir zamanı bekliyordum, belki otuzuncu yaş gününü, ama gerçek şu ki, son birkaç yıldır yaşadığın her şeyi, hayatın sana sunduğu şeylerle nasıl başa çıktığını görmek beni çok gururlandırdı. Daha fazla beklemek istemedim."

Gururla başımın üzerine ve boynuma yerleştirdim. Elimi göğsümün üzerine bastırarak, "Teşekkür ederim. Şu anda buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsiniz."

Anneme sıkıca sarıldım.

Max sırtımı sıvazladı. "Sağlıcakla giy, evlat."

Nina hakkında ailemden kimseye açılmamıştım. Bunun zamanlaması bana, babamın dışarıda bir yerlerde hayatımın çalkantılı olduğunu bildiğini, buna ihtiyacım olduğunu ve karşılığında ona ihtiyacım olduğunu hissettirdi. Asılsız olsun ya da olmasın, zinciri takmak bana çok ihtiyaç duyduğum gücü verecekti.

Dikkatim Cedric'ten aldığı hediyelerden birini açmakta olan kız kardeşime yöneldi. Üzerinde çeşitli takılar olan gümüş bir bilekliği bu. Onlar için özel olan şeyleri temsil edenleri özenle seçtiğini söyledi: İkizler burcu sembolü, bir dolarlık banknot, bir kelebek ve birkaç tane daha. Allison bileziği öve öve bitiremiyordu ve bu da Nina'nın böyle bir şeyden hoşlanıp hoşlanmayacağını merak etmeme neden oldu.

Kız kardeşim kutuyu attığında, gizlice kaptım ve çevrimiçi olup bir tane özelleştirebileceğiniz web sitesini ezberledim. Bir bileklik resmi olarak kız arkadaşım olmayan biri için fazla kişisel bir hediye gibi görünse de, bir süre saklamak zorunda kalsam ya da daha kötüsü, ona verme şansım hiç olmasa bile, yine de ona bir tane yapma isteği duydum.

Yeğenlerim üst katta yeni oyuncaklarıyla oynamakla meşguldü ve ailenin geri kalanı Allison'ın çikolatalı cevizli turtasından yemek için yemek odasına gitmişti. Çalışma odasına gizlice girme fırsatını değerlendirdim ve Cedric'in dizüstü bilgisayarını açarak bilezik şirketinin web sitesini açtım. İstedığınız takıları sanal gümüş bandın üzerine sürükleyerek bitmiş ürününüzün nasıl görüneceğini görebiliyordunuz. Bana onu hatırlatan birkaç takı seçmiştim: bir uçak, bir çift zar, küçük bir yarasa. Bu gerçekten de yaklaşık yirmi beş yıl boyunca yaptığım en duygusal şeydi.

Cedric'in derin ve kasıtlı öksürük sesi döner koltukta zıplamama neden oldu.

"Vay, vay, vay. Burada neyimiz varmış?"

Kahretsin.

Kolonyasının keskin kokusuyla omzuma doğru eğilirken hiçbir şey söylemedim. Ekranı kapatmak istedim ama lanet olsun, bu tasarıma verdiğim tüm emeği kaybetmeme neden olacaktı.

Sap.

"Şüphelerimizin doğru olup olmadığını anlamak için biraz araştırma yapmak üzere çağrıldım ama sen işimi fazlasıyla kolaylaştırdın kardeşim."

"Kim tarafından çağrıldı?"

"Sevgili kız kardeşin ve annen. Davranışların yüzünden resimde bir kız olduğuna ikna oldular. Eğer kadın takıları takmaktan hoşlanmıyorsan, bu onların haklı olduğunu kanıtlıyor."

Cedric'in etrafımda olması ağabeyim olması gibiydi. Babam öldüğünde, kız kardeşimin açılmaktan çekinmediğim havalı bir adamla evlenmiş olmasına gerçekten minnettardım.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi devirdim ve kabul ettim. "Boku yedim, dostum."

"İsim?"

"Nina."

"Sıcak mı?"

"Kavurucu."

"Güzel

göğüsler?"

"Efsanevi."

"Popo?"

"Ötesinde..."

"Resim mi?"

Telefonumu çıkardım ve Chicago gezimiz sırasında çektiğim tek selfie'ye kaydardım. "Bu o."

"Çok tatlı." Masaya yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bundan çok daha fazlası var, değil mi?"

"Nasıl anladın?"

"Bu gece seni izlemek bana kendi aşk dolu Noel'imi hatırlattı. Allison'la tanıştıktan hemen sonraydı. Bana o yılki halimi hatırlattın, daha önce ateşin başında tek başına oturmuş derin düşüncelere dalmıştın, sürekli telefonunu kontrol ediyordun, kendi kendine gülümsüyordun.

deli. Aşk sisine o kadar kapılmışsın ki, etrafındaki herkesin bunu gün gibi görebildiğini fark etmiyorsun."

"Lanet olsun."

"Evet." Güldü.

Ses tonum ciddileşti. "Bu kız... bana yaşadığımı hissettiriyor. Bu hissi kaybetmek istemiyorum. Çok korkuyorum."

Ne demek istediğimi anladı. "Ivy'den haberi yok.

henüz..."

"Hayır. Ona yeni yıldan sonra söyleyeceğim."

Cedric anlayışla başını salladı. "Biliyorsun, çok güzel bir şey saklıyordum. Kız kardeşinle tanıştığımda çok büyük bir

sırdı." "Bu yetersiz bir ifade."

"Şey...evet. Hikâyemizin kanıtladığı şey, aşkın oldukça boktan şeyleri sürdürebileceğidir. Hissettiğin şeyin aşk olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hissettiklerimi etiketlemedim. Bu daha önce yaşadığım bir şey değil. Tam olarak nereden *biliyorsun*?"

"Bunun aşk olduğunu nereden biliyorsun?" "Evet."

"Bu her şeyden çok içgüdüsel bir his. Ama gerçek olup olmadığını anlamanıza yardımcı olabilecek birkaç şey var. Birincisi, o etrafta yokken nasıl hissediyorsun?"

"Kayıp. Hasta. Ağrıyor. Nefes alamıyormuşum gibi."

"Dünyada herhangi bir zamanda birlikte olmayı tercih edeceğiniz başka biri var mı?"

"Hayır. Tek bir tane bile."

Çenesindeki tüyleri ovuşturdu. "Oh. İşte iyi bir tane. Onu kaybetme düşüncesi seni çok korkutuyor mu?"

"Kesinlikle evet."

"Evet. Boku yedin."

"Teşekkürler."

"Kulağa kesinlikle aşk gibi geliyor."

"Bu son soru gerçekten her şeyi açıklığa kavuşturdu. Bunu unutmamam gerekecek."

Onu kaybetmek beni çok korkuttu. O an beni vurdu.

Onu sevdim.

Nina'ya aşkıttım ve onu kaybedemezdim.

Her nasılsa onun da benim için aynı şeyleri hissettiğini seziyordum. Sakladığım şeyi ona açmam için bana yalvardığı bir seferinde gözlerindeki korku açıkça görülüyordu. Beni kaybetmek onu kesinlikle korkutmuştu. Bu onun da beni sevdiği anlamına geliyor olabilirdi.

"Aşmanız gereken bazı engeller var, ama kısmet olursa her şey yoluna girecek" dedi.

"Konuşma için teşekkürler."

Cedric sırtıma bir şaplak attı. "Bilezik yapan bir amcık olmaya geri dönmene izin vereceğim."

"Bunu bana bu fikri veren am kırbaçlı adam söylüyor."

Odadan geri geri çıkarken kıkırdadı. "İşin bitince gel de bize pasta ye, aptal."

"Pekala, dostum."

Hayatımda ilk kez gerçekten aşık olduğumun farkına varmam ve annemin hediyesinin etkisinden hala kurtulamamış olmam arasında duygularım allak bullak olmuştu. Gece için üst kata çekildim. Bu Noel kesinlikle her zaman aklımda kalacak bir Noel olacaktı.

Babamın zincirinin metalini tutarak kafamı boşaltmak için pencereden dışarı baktım. Ay neredeyse dolunaydı ve o kadar parlaktı ki karanlık olan yatak odamı aydınlatıyordu.

Babamın sesi kafamın içinde gün gibi netti. "*Seni ay kadar seviyorum.*" Çocukken geceleri beni yatağa yatırmadan önce söylediği şey buydu. Bu hikâyeyi Nina'ya Chicago'daki lokantada yaptığımız uzun sohbet sırasında anlatmıştım, ama hiç kimseyle paylaşmamıştım.

Gençken, dünyanın öbür ucunda olup da aynı aya bakıyor olmanız beni hep büyülemiştir.

Bu anı benimle paylaşmasını, ayın ne kadar muhteşem olduğunu görmesini istedim. Telefonumu elime aldım.

Ayı gördün mü Toni4ht?

Bir yanıt bekledim. Belki de erken yatmıştır, geçen Perşembe gecesi tüm gece süren açık hava Noel partimizin etkisinden hâlâ kurtulamamıştır.

Sonra, geldi.

Nina: Noel arifesinde aya bakmayı hiç düşünmezdim ama iyi ki bakmışım. Her zaman gözlerimi ince şeylere açmanın bir yolunu buluyorsun.

Birdenbire görebildiğim tek şey onun o devasa mavi gözleriydi, bir daha asla karardığını görmek istemediğim gözleri, ona haber verdiğimde üzüntü ve şaşkınlıkla dolacağını bildiğim gözleri.

Onu yanımda görmek, ay ışığı üzerimizde parlarken bu yatakta bütün gece onunla sevişmek için her şeyimi verirdim.

Jake: Şu anda bakmayı tercih edeceğim başka bir şey yok aslında.

Ay çok güzel.

Gözlerinden bahsediyordum.

Yazmaya devam ettim.

Hayatımda gördüğüm en güzel gözler. Bazen onların içinde kayboluyorum. Beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde rahatlatıyorlar.

Ben de senin gözlerini seviyorum.

Seni seviyorum.

Kelimeleri yazarken kalbim kontrolden çıkmıştı:

Seni seviyorum.

Sikey

im.

Hayır

.

Hemen sildim. Bunu
gönderemezdim.

Henüz değil.

Kafanı karıştırdığımı biliyorum. Özür dilerim. Eve geldiğinde konuşmamız gerek.

İşte oradaydı. Artık bunu ortaya koyduğuma göre, geri dönüşü yoktu.

Bence bizim de konuşmamız gerek.

Gözlerimi kapattım ve telefonumu kapattım, midem bulanıyordu ve uykusuz bir geceye daha hazırlanıyordum.

Brooklyn'e döndüğümde Nina'nın yokluğunun yarattığı boşluk Boston'da olduğundan daha derindi. Yine de Noel Pazar günü ona başka mesaj göndermedim çünkü sakinleşmem gerektiğini hissediyordum.

Neredeyse onu sevdiğime dair mesaj atacaktım.

Bu birçok nedenden ötürü büyük bir hata olurdu. Birincisi, konuşmamızı yapmadan önce böyle bir şeyi itiraf etmek sorumsuzluk olurdu. Dahası, birine onu sevdiğinizi ilk kez kısa mesajla söylemek çok saçma olurdu. Bu yüzden kafamı toparlamak için birkaç güne kesinlikle ihtiyacım vardı.

Nina'yı şehir dışına götürmüş olmasına rağmen, Ryan sadece Noel hafta sonu için uzakta kalmış ve Pazartesi günü dairemize dönmüştü. Nina iki haftanın sonunda otobüsle şehre dönmeyi planlıyordu. Tarah, Ryan ve benim birbirimizle konuşmamızı sağlamak için her fırsatı kullanıyordu. Salı akşamı beni alt katta onlarla yemeğe davet ettiğinde, sırf onu kızdırmak için gittim ve onu nezaketle öldürmenin çok daha eğlenceli olduğu sonucuna vardım, böylece onun canını sıktım.

Nina ile ara sıra mesajlaşıyorduk, ancak zamanımın çoğunu ona gecikmiş Noel hediyesi olacak bir eskiz üzerinde çalışmaya ayırdım. Resim, Chicago gezimiz sırasında söylediği bir şey üzerine aklıma gelen bir fikirden ortaya çıktı. Hafta ortasına kadar tamamlandı ve çerçevelendi, ardından da Fedex ile ailesinin evine gönderildi.

Cuma öğleden sonra işten çıkmaya hazırlanırken telefonum çaldığında, arayanın o olduğunu hissetmiştim. Ayrıca çoğunlukla mesajlaşırdık.

Telefonda nadiren konuştuk ama içimden bir ses paketimi aldığında beni arayacağını söyledi.

Telefonu ben açtım. "Hey, sen." "Jake..."

Tatlı sesini duyunca gözlerimi kapattım. O gittiğinden beri bu sesi duymamıştım ve bu hafta uzak tutmayı başardığım fiziksel ihtiyacımı yeniden uyandırdı.

"Nina..."

Hemen boş bir konferans odasına girdim ve kapıyı kapattım.

Kapı.

"Aman Tanrım. Hediye geldi," dedi burnunu çekerek.

"Ağlıyor musun?"

"Evet."

"Dostum, seni ağlatmak istememiştim."

"Sorun yok. Her şey yolunda." Boğazını temizledi. "Ne zaman? Ne zaman Bunu nasıl yaptın? *Nasıl* yaptın?"

"Odadaki resmini kullandım. Başlamak için sen gidene kadar bekledim, böylece gittiğini fark etmeyecektin."

Çizim Nina'nın erkek kardeşi Jimmy ve kız kardeşim Amanda'ya aitti. Resimde Amanda Jimmy'nin kulağına bir şeyler fısıldıyor, Jimmy de gülümseyerek ona bakıyor. Nina'nın bizi bir araya getirmek için cennette komplo kurup kurmadıklarını merak ettiği yorumuna dayanıyordu. Benzerliği fark etmemiş olma ihtimaline karşı, resmin başlığını da ben koymuştum: *Cennetin Komplocuları (Jimmy ve Amanda)*. Yine de her ikisini de doğru yorumladığımdan oldukça emindim. Jimmy'nin gözleri özellikle gerçekçi çıkmıştı.

Bunu göndermek, geri tepmemesini umduğum bir riskti. Sadece onun için değil, benim için de son derece kişisel bir hediye idi.

"Bunun için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bunun benim için ne kadar değerli olduğunu kelimelerle ifade edemem. Ben... seviyorum..." diye duraksadı.

Kalbim hızla çarpıyordu. Portreyi sevdiğini mi söyleyecekti... Yoksa ben mi?

"Biliyorum. Biliyorum," dedim, bu sözleri söylemesini istemiyordum çünkü beni tamamen mahvederler.

"Bunu hak edecek ne yaptım ben?" diye sordu.

"Sadece bu soruyu soruyor olmanız bile benim neden..." Şimdi, tereddüt eden bendim. *Neyi neden?* Cümlemi bitirdim. "Neden sana tapıyorum."

Ařktan daha güvenli bir kelime gibi geliyordu, işler yolunda gitmezse onarılamaz bir hasar verme olasılığı daha dūřüktü. Ve bu lanet gerçektir. *Ona tapıyordum.*

"Ben de sana tapıyorum," dedi. "Sadece bunun için değil, beni hayata döndürdüğün için de. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattıktan çok sonra bile o acı-tatlı sözler Boston'a kadar kafamın içinde tekrarlanmaya devam etti.

Tatil arasının ilk kısmı Nina'ya olan hislerimin derinliğini fark etmemi temsil ettiyse, ikinci kısmı cinsel kontrolümün çözölmesini işaret ediyordu.

Cumartesi gecesi idi, yeni yıl arifesi. Her zaman olduğu gibi, Allison'ın evine gitmeden önce günü Ivy ile geçirmiştim.

Ailemin yılbaşı geleneği Çin yemekleriyle tıka basa doymaktı. Cedric her yıl eve iki büyük kutu ile gelir ve paket servis için ne kadar beklemek zorunda kaldığından şikayet ederdi. Çin yemeği ve Yeni Yıl Arifesi arasındaki ilişki beni her zaman şaşırtmıştır, ama Boston'daki herkes aynı fikre sahipmiş gibi görünüyordu. Bu yıl da farklı değildi.

Yeğenlerim gece yarısına kadar uyumamak için yalvarıyorlardı ve her zamanki gibi kız kardeşim de kabul etti. Annem ve Allison televizyonda Times Meydanı şenliklerini izlerken Cedric ve ben bir kart oyununu yeni bitirmiştik.

Akşam yemeğimizden kalan şans kurabiyeleri masanın üzerine saçılmıştı. Özellikle bir tanesi beni çağırıyor gibiydi. Nina'nın Çin karaokesi randevumuz sırasında bana söylediklerini hatırladım. *Sana dönük olanı al.*

Açarken kıkırdadım çünkü fal ona karşı hislerim hakkında çok şey anlatıyordu: *Başta direnmek sonda direnmekten daha kolaydır.*

Gerçek bu değil mi?

Bu mesajı hemen hemen her şeye uygulayabilecek olsanız bile, benim için o anda yaşadığım cinsel hayal kırıklığının yoğunluğuyla ilgiliydi.

Ve istediğim tek kadın yüzlerce mil uzaktaydı.

Ateşe bakıp onun hakkında hayaller kurarken, telefonum gecenin geri kalanının tonunu belirleyen kelimelerle çaldı.

Keşke burada olsaydın.

Kalbim hızla atarken ağzım nemle doldu. Yazdım.

Ben de tam senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum.

Nina: Bu gece dışarıda olmam gerekiyordu, ama gerçekten hissetmiyorum. sevdim.

Neden olmasın?

Birincisi, kıcım donacak.

Bu hiç de iyi olmazdı. Kıcını gerçekten özlerdim. LOL.

Nereye gidiyorsun?

Nina: Okuldan bazı arkadaşlarım şehirde olduğumu öğrendi, facebook'tan benimle iletişime geçti ve beni bir partiye davet etti. Giyinip kuşandım, ama 40 olacağımdan emin değilim.

Bana neye benzediğini göster. Tamam.

Telefonu elime alıp beklerken nabzım hızlandı ve aletim dikkat kesildi. Gerçekten o kadar sertleşmiş miydim ki, sadece onun bir fotoğrafını beklemek bile beni erekte etmişti? Onu tekrar görmek için yanıp tutuşuyordum.

Görüntü ortaya çıktığında pantolonumun durumu da daha iyi değildi. Nina aynada bir selfie çekmişti. Zümrüt yeşili, vücuda oturan bir elbise giymişti. Dekolteli değildi ama bol göğüs dekoltesine dar gelen her şey uygunsuz görünüyordu. Saçları alnına dökülmüştü ve banyo ışığında parlayan gözlerinin açık mavisini vurguluyordu. Yüz ifadesi sanki fotoğraf çekirtmeye isteksizmiş gibi bir utangaçlığı yansıtıyordu.

Ona bakmaya devam ettim. *Ona*. Fotoğrafin üzerine bastım ve film ruloma kaydettim. Telefonum çaldı.

Yorum yok mu?

Hala ona bakıyorum. Nina:

Oh.

İnanılmaz görünüyorsun.

Teşekkür ederim.

Keşke görmek istemeseydim. Khat, toni4ht

mi yapıyorsun?

Konuyu değiştirdi ve onu rahatsız edip etmediğimi merak etmeme neden oldu.

*Evde kalıyorum. Ailem daha önce Çin yemeği yedi.
Topun düşüşünü izlemek için ayakta kalacağım, sonra da yatacağım.*

Dışarı çıkmayacak mısın? Kimse yok mu?

Hayır.

Sorusuna tekrar baktığımda, muhtemelen sadece bu geceyi kastetmediğini fark ederek dehşete kapıldım. Muhtemelen bilmek istediği şey hayatımda başka bir kadın olup olmadığıydı. Aradan geçen bunca zamana rağmen, ona bunu hiçbir zaman net bir şekilde ifade edememiştim. Elbette başka biri *vardı* ama onun merak ettiği şekilde değil.

Nina: Bana söyleyeceğin şey başka birini m i i l g i l e n d i r i y o r ?

Altıma sığıyordum.

Mide bulantısı aniden beni tüketirken Çin yemeği gerçekten kötü bir fikir gibi görünüyordu. Ona telefonda Ivy'den bahsetmeyi reddederek, sorusunu nasıl yanıtlayacağımı bilemeden donup kaldım. Bu konuşmanın nazikçe ve yüz yüze yapılması gerekiyordu, böylece gözlerinin içine bakıp niyetim konusunda onu temin edebilecektim.

Ben yazdım.

Düşündüğünüz gibi değil.

Gözlerimi kapattım, bu durumun bu kadar uzun sürmesine izin verdiğim için kendimde büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Telefon titredi.

Nina: Çocuğunuz var mı?

Cevabım hemen oldu. ***Jake:***

Hayır

Siktir

.

Siktir

.

Siktir

.

Anlaşmamı çözmeye çalışırken kafasında özel dedektifilik oynadığı için muhtemelen aylardır çarklar dönüyordu. Telefonu st kata çıkarırken kalp atışlarım hızlandı, mahremiyet için kapıyı kapattım ve kilitledim.

Onu aradım.

Telefon hemen cevap vermeden önce bir kez çaldı. "Alo?" Sesi sersem gibiydi. Sanki tıkanmış gibiydi.

"Ağlıyor musun?" diye

sordum. "Hayır."

Ses tonum sertti. "Bana yalan söyleme."

"Evet," dedi usulca.

"Beni dinle Nina. Konuşmamız gerekiyor ama bunu seninle yüz yüze konuşmayı umuyordum. Bu kadar uzun süre sana açılmaktan korktuğum için hepsi benim hatam. Ama bir saniye daha bekleyemeyecek olan şey şu: şu anda kesinlikle bilmen gereken tek kişi sensin.

ve size söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"Hasta ya da ölmek üzere olan biri mi var?" diye sorduğunda sanki az önce söylediklerim bir kulağından girip diğerinden çıkmış gibiydi.

"Hayır... hayır, öyle bir şey değil. Bu karmaşık bir durum ve senin nasıl bakacağından emin değilim. Eğer bu gece söylememde ısrar ediyorsan, şimdi konuşuruz ama gelecek hafta eve geldiğinde bunu yüz yüze yapma fırsatı bulursam çok memnun olurum."

"Özür dilerim, Jake. Sadece... çok zor oldu. Hayal gücüm uzun zamandır çılgınca çalışıyor. Seni kaybedeceğimden korkuyorum."

Korkmuştu. Cedric'in sözlerini hatırladım ve korkusunu beni gerçekten sevdiğinin bir işareti olarak kabul ettim.

Ben de seni seviyorum bebeğim. Sadece henüz söyleyemiyorum.

"Korkma. Beni kaybetmeyeceksin. Ben her zaman senin arkadaşın olacağım ve eğer bana sahip olursan daha da fazlası olacağım. Lütfen güven, yanında olmamı istediğin sürece yanında olacağım."

Burnunu çekti. "Tamam, bu konuda sana güveneceğim ve sen haklısın. Telefonda önemli bir şey konuşmamalıyız." "Teşekkür ederim.

Aynı fikirde olmanıza sevindim."

"Eve erken dönecektim ama annem ben gitmeden önceki Cuma akşamı kilisede Jimmy için bir anma töreni ayarladı."

"Sadece bir hafta daha. Uçup gidecek."

Tavana baktım ve buğulu pencerenin dışındaki belli belirsiz sesleri dinledim. Tatilciler Beacon Caddesi'nden geçen tramvaya binip iniyor olmalıydı. Birçoğu muhtemelen şehir merkezindeki İlk Gece kutlamalarına gidiyordu.

Nina ve ben, ilk konuşan ben olana kadar sessiz kaldık. "Gecenizi mahvettiysen özür dilerim."

"Gecem mahvolmadı ama artık kesinlikle dışarı çıkacak havada değilim."

"Güzel. Yapma. Telefonda benimle kal. Ailem alt katta ama buna rağmen bu gece nedense kendimi çok yalnız hissediyordum - ta ki şimdiye kadar. Yeni yıla birlikte girmek istediğim tek kişi sensin."

"Bu hoşuma giderdi."

"Dışarı çıkacak havada olmadığını söylemiştin. Ne için havanda değilsin? Söyle bana."

"Neyin havasındayım? Benimle telefon seksi falan mı yapmaya çalışıyorsun?"

"Değildim." Kıs kıs güldüm. "Ama eğer öyle olsaydım, şimdi bana bunu söylemen her şeyi mahvederdi."

"Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok, çünkü telefon seksi yapmaya çalışmıyordum." "Doğru."

"Bu arada, fikrini değiştirir ve dışarı çıkmaya karar verirsen, söylemen yeterli. Seni suçlamam. O güzel elbiseyi giymişsin ve gidecek hiçbir yerin yok."

"Doğru değil."

"Hâlâ dışarı çıkmayı düşünüyor musun?"

"Hayır... Yani, artık o elbiseyi giymiyorum." Bunu duyunca kasıklarımda donuk bir ağrı oluştu.

"Giymiyor musun?"

"Hayır."

"Çıkardın mı?"

"Evet, rahatsızdım."

Bir sonraki sorum neredeyse acil gibiydi. "Ne giyiyorsun?"

"Yorganın altında sütyenim ve iç çamaşırım var."

Nefesimi tutmak zorunda

kaldım. "Nina?"

"Öyle mi?"

"Benimle telefon seksi yapmaya mı çalışıyorsun?"

"Az önce bana ne giydiğimi sordun. Bu evrensel telefon seks başlangıcı değil mi? Hala *benimle yatmaya* çalıştığını *düşünüyorum*."

"Sen bana neredeyse çıplak olduğunu söyleyene kadar bunu düşünmüyordum. Bir erkek ancak bu kadarını kaldırabilir."

"Yine de tipik olarak sinir bozucu miktarda kısıtlama uyguluyorsunuz." "Kendimi dizginlemek *istediğimi* mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Mesele de bu. Bana beni yiyip bitirmek ister gibi bakıyorsun ama tam tersi davranıyorsun, sanki beni kırmaktan korkuyormuşsun gibi. Düşündüğünden daha güçlüyüm."

"Kısmen haklısın. Sen benim en iyi arkadaşım oldun. Çok korumacıyım. Bunu biliyorsun. Sana karşı nazik davrandım. Ama bu benim sadece bir yanımdır."

"Peki ya diğer taraf?"

"Henüz tecrübe etmedin."

"Ben de senin bu yönünü bilmek istiyorum. Bunun ne olduğunu gerçekten merak gibi." ediyorum.

Çok azmıştım ve bunun olduğu yerde direnecek iradem yoktu. Gidiyordum. Sadece onu istedim. O kadar. Her saniye daha da güçsüzleşiyordum, gitmesine izin vermenin sonuçları artık benim için önemli değildi ya da en azından şu an için.

"Seni temin ederim ki, seni becermek istememin nazık bir yanı yok. Bunu mu merak ediyordun? Sana çok az dokundum çünkü bir kez başladığımda duramayacağım ve sen de durmamı istemeyeceksin."

"Bana ne yapmak istediğini söyle."

"Gerçekten bunu yapmamı istiyor musun?" "Evet."

Bunu sen istedin.

"Seks yapmakla sikişmek arasında fark vardır. Sen hiç boşalmadın. Hiç zevkten çılgılık atmadın çünkü o kadar harika hissettirdi ki aklını kaçırdığını düşündün. Hiç sikilmedin Nina. Bunun nasıl bir şey olduğunu sana her yönden göstermek istiyorum. Amını, götünü, ağzını sikmek ve seni o kadar iyi hissettirmek istiyorum ki, seni doldurmaya devam etmem için bana yalvaracaksın. Ve sonunda, eğer seni diğer herkes için mahvetmediysem, o zaman işimi yapmamışım demektir."

Bu sözler asla geri alınamazdı, ama onları söylemek çok iyi hissettirdi. Artık resmen keşfedilmemiş bir bölgeye girdiğimiz açıktı.

Uzun, titrek bir nefes verdi. "Vay canına..."

tamam." "Bu senin için yeterince açıklayıcı oldu mu?"

"Evet. Aslında bana o gece odanızda bana söylediklerinizi hatırlattı. Bunu kafamda çok tekrar ettim. Ama şimdi kesinlikle daha açık konuştun."

"Bunu saklamaktan bıktım. O zamandan beri irade gücüm açısından çok şey değişti, yani artık pek bir şeyim kalmadı. Bu gece fal kurabiyem ne dedi biliyor musun? "Başta direnmek sonda direnmekten daha kolaydır. Şu anda burada olsaydınız, kendimi tutmayacağımı garanti edebilirim. Bu doğru ya da yanlış olsun, ben sona ulaştım." Sesim fısıltıya dönüştü. "Sana ihtiyacım var."

Kulağıma gelen yumuşak sesiyle bedenim uğuldadı. "Beni görmek istiyor musun?"

"Yani, oraya mı gideyim? Seni görmeye mi geleyim? Aslında bunu düşünmüştüm." "Hayır. Bedenimi kastetmiştim."

Bununla nereye varmaya çalışıyordun?

Aletim seğirdi. "Bana vücudunu mu göstereceksin?"

"Beni gözlerinle çok soyuyorsun. Bunu yapmana bayılıyorum. Ama gerçekte neye benzediğimi görmek ister misin?"

Vay anasını.

Bunun tek bir mantıklı cevabı vardı.

"Sikeyim evet."

Sonra, kalbimin atışını duyabildiğim gerçeği dışında her şey sessizleşti. Arka planda bir şeylerin karıştırıldığını duyabiliyordum. Ne yapıyordu acaba? Her şeyi çıkarıyor muydu?

Beklemek beni öldürüyordu. Ellerimi hayal kırıklığı içinde saçlarımda gezdirirken, tam olarak ne göndereceği, video mu yoksa fotoğraf mı olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Vücut ısım her saniye artıyordu, bu yüzden gömleğimi başımın üzerine kaldırdım ve odanın diğer tarafına fırlattım. Aletim o kadar sertleşmişti ki pantolonumun içinde bir delik açıyormuş gibi hissediyordum ve sonunda onu da çıkardım.

Battaniyemin altında gerinirken ve nefesimi rahatlatmaya çalışırken bacaklarım sertleşti. Ailemden kimsenin kapıyı çalmaması ve bunu benim için mahvetmemesi için dua ettim. Onu çıplak görme düşüncesi bile beni çileden çıkarıyordu. İlk porno filminin açılış jeneriğini izleyen bir genç gibi içimde kontrolden çıkmış bir heyecan vardı. Bu gece kesinlikle beklenmedik bir sürprize dönüşüyordu. Ve ben de tamamen katılmışım.

"Tamam..." dedi telefona döndükten sonra. "Web kameramla bir fotoğraf çektim. Sana e-posta ile göndereceğim, tamam mı?"

"Evet," diye nefes aldım.

Daha fazla bekledim.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Sadece gönderdim. Şimdi gerginim."

"Olma. Eğer istemiyorsan bakmak zorunda değilim."

Sikerim öyle işi. Açıldığında ölümle sonuçlanacağına dair bir uyarı beni o resme tıklamaktan alıkoyamazdı.

"Bunu sana gönderdiğime inanamıyorum."

E-posta bildiririmim geldiğinde, beklentiyle yutkundum, dizüstü bilgisayarımı açtım ve mesaja tıkladım. Eklentinin açılması birkaç saniye sürdü ve geçen her saniye yüzüm yanıyordu.

Görüntü nihayet yüklendiğinde, önümdeki manzaraya bakarken her şey hareketsiz kaldı. Fotoğrafta Nina yatağında oturuyor, dizleri kıvrılmış bir şekilde hafifçe yana doğru eğiliyordu. Saçları sol göğsünün üzerine düşerken yüzü de yana çevrilmişti. Sağ göğsü tamamen açıktaydı ve açık pembenin güzel bir tonu olan büyük, düz bir meme ucunu sergiliyordu. Göğüsleri hayal ettiğimden daha da büyük görünüyordu. Onları emme ihtiyacı yüzünden ağzımda tükürük birikti. İç çamaşırı giymemiş olmasına rağmen, amını göremiyordunuz, sadece kışının yan tarafını görebiliyordunuz. Bana çizdiğim bir resmi hatırlatan şık bir pozdu. Tanrım, çok güzeldi.

"Hiçbir şey söylemiyorsun."

Resmin bana hissettirdiklerini kelimelerle ifade etmek imkânsız görünüyordu. Sesim gergin çıkıyordu. "Çok zarıfsınız."

"Beklediğiniz gibi miydi?"

Gözlerimi ondan alamıyordum. "Çok daha fazlası."

Sadece resmin açıkça gösterdiği şeylerden değil, aynı zamanda göstermediği şeylerin acımasız alayından da çok tahrik oldum.

"Bana bir fotoğrafını gönderir misin?" diye sordu.

Aletim o kadar sertleşmişti ki külotum beni zar zor zapt edebiliyordu. "Eğer sana bir tane gönderirsem, az önce bana ne yaptığını anlayacaksın."

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldadı.

"Tamam," diye daha da alçak sesle fısıldadım.

Kamerayı vücudumun üzerine yerleştirdim ve uzanırken içime çektim. Gri boxer külotum üzerimdeki tek giysiydi ama üzerimde kaldı. Onu tamamen şok etmek istemedim. Malzemenin arasından kalçama yaslanmış olan kalkık sikimin tüm uzunluğu hâlâ görülebiliyordu. Karın kaslarım yırtık görünüyordu ve gönder tuşuna basmadan önce çektiğim fotoğraftan memnundum.

"Az önce gönderdim."

Kalbim küt küt atarken, benimkini açmasını beklerken onun fotoğrafına bakmaya devam ettim.

Sonra, "Vay canına. Sen çok..." dedi.

"Sert."

"Evet. Ama ben muhteşem diyecektim. Sen çok güzel bir adamsın."

"Teşekkür ederim."

"Vücudun harika, Jake. Ben de hep öyle düşünmüşümdür. Ve yan tarafındaki dövme... bana bir şeyler yapıyor."

Bu kelimeler. Fotoğrafi. Daha fazla dayanamadım.

Dişlerimi sıkarak, "Bir sorunum var." dedim. "Ne?"

"Sana bakmadan duramıyorum. Sana dokunmak istiyorum. Bu bir işkence." "Şimdi ne yapacağız?"

Tek bir kahkaha attım. "'Bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim' oynadığımızı mı söylüyorsun?"

"Evet."

"Kendine dokunduğunda hiç beni düşündün mü?" I sordu.

"Her zaman."

"Mastürbasyon yaparken *tek* düşündüğüm sensin,

Nina." "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Seçeneklerimiz sınırlı ama ben *gerçekten* ne istediğimi biliyorum." "Söyle bana."

Bu benim hayatıma giren birçok senaryodan biriydi. daha önce fanteziler.

"Ben dinlerken kendine dokunmanı istiyorum. Boşalana kadar beni düşünürken çıkardığın sesleri duymak istiyorum."

Minik nefesleri hızlandı. "Sadece benimle yaparsan."

"Kesinlikle size katılacağım. Birlikte gelebiliriz. Bunu ister misin?"

"Evet."

Tereddüt etmedim. *Buna ihtiyacım vardı.*

"Arkana yaslan. Aklının benimkinden başka bir yere kaymasına izin verme. ses."

Yatağında rahat etmeye çalışıyor gibiydi. "Seni seviyorum Bu arada, sesim hep böyleydi. Çok derin ve hırıltılı. Seksi."

"Böyle hissetmene sevindim çünkü seni boşaltmak için kullanacağım tek şey bu olacak. Yine de çok fazla konuşmayacağım çünkü nefes alışını ve çıkardığın sesleri duymak istiyorum."

"Bacaklarım titriyor," dedi. "Tanrım, Jake. Bana ne yapıyorsun?"

"Kendine mi dokunuyorsun?" "Evet."

Şaftımı kavradım. "Güzel. Ben de öyle. Sadece resmine bakarak bile sikim bu kadar sert ve ıslaksa, nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum.

senin içinde."

Nefes alış veriş düzeni sızdı. Benimki daha da kötüydü. Elim, onun inleme sesleri eşliğinde sertliğim boyunca aşağı yukarı kayarken konuşma yeteneğimi kaybetmeye başlamıştım. Birbirimizin içinde tamamen kaybolmamıza izin veriyorduk. Aramızdaki mesafenin yarattığı özlemle beslenen yoğun zevk, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Parmaklarını ıslak klitorisi boyunca ovuştururken bacaklarını açtığında kafamda devam eden canlı görüntü, kaygan horozumu elime pompalarken beni çılgına çeviriyordu. Ondandır gelen zevk iç çekişleri beni her saniye eşiğe daha da yaklaştırıyordu. Ama esas olarak, beni düşündüğünü, bunu yaparken beni içinde istediğini bilmek beni çıldırtıyordu.

Nefes alış veriş aniden düzensizleştiğinde anladım. "Geliyorsun..."

"Evet. Yesss."

Acı verici bir şekilde tahrik olmuşum, orgazmımı en başından beri geri tutmak için mücadele ediyordum. Bu yüzden, bana geldiğini söylediğinde, daha hızlı mastürbasyon yaptım ve saniyeler içinde, sıcak cum karnıma fırladı, serbest bırakmam o kadar yoğun ki neredeyse yıldızları görüyordum.

Birlikte nefes alırken ikimizin de sesi maraton koşmuş gibi geliyordu.

Alt kattan gelen hafif tezahürat ve korna sesleri beni sersemliğimden kurtardı. Tezahüratların benim için olmadığını anlayana kadar bunun zamanlaması beni kısa süreliğine korkuttu. Saate baktım ve çok mantıklı geldi.

"Gece yarısı oldu," dedi Nina.

"Mutlu Yıllar."

"Mutlu yıllar. Bu şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şeydi," dedi bıkkın bir sesle.

"Evet... Yeni Yıl öpücüğü değildi ama oldukça harikaydı."

"Eğer bu başlangıç geri kalanının nasıl geçeceğinin bir göstergesiye, harika bir yıl olacak."

İlk cinsel karşılaşmamızın coşkusundan sıyrılırken sözleri aklımdan çıkmıyordu. Kalbim aniden acımaya başladı. Bu yıl, işlerin nasıl gittiğine bağlı olarak hayatımın en iyi ya da en kötü yılı olma potansiyeline sahipti. Ne yöne gideceğini hazır olduğumdan daha erken öğrenecektim. Her şeyin çözülmesi uzun sürmeyecekti.

BÖLÜM 17

Geçmiş

Sonraki iş haftası uçup gitti ve ben farkına bile varmadan kıcıım Nina'yı tekrar görmeden önce son kez Boston'a dönmek üzere trendeydi. Ben yokken hafta sonu bir ara Brooklyn'e gelecekti. Pazartesi akşamı dışarı çıkma planlarımız vardı ve konuşmayı o zaman yapacaktık.

Yol boyunca diken üstündeydim. Bu hafta sonu New York'ta kalmayı hiç bu kadar istememiştim ama Ivy kötü bir hafta geçirmişti ve Nina da muhtemelen Pazar gününe kadar eve dönmeyeceği için geride kalmanın bir anlamı yoktu. Yolculuğa çıkmak için kendimi zorladım. Konuşmayı bir an önce bitirmek için o kadar sabırsızlanıyordum ki, keşke o içeri girene kadar evde bekleseydim diye düşündüm.

Trende, başım dönerken etrafımdaki sesler daha da artmış gibiydi. Duygularım heyecan, korku, uyarılma ve mide bulantısı arasında gidip geliyordu.

Trenden indiğimde telefonum çaldığında Güney İstasyonu'na henüz varmışım. Tarah'dan bir mesajdı.

Nina'nın doğum günü bu Pazar. Kimseye söylememiş olsa da Ryan hatırladı. Ona Eleni'nin alt katında sürpriz bir parti vereceğiz. Bence sen de gelersen harika olur. Akşam 7'de. Bana haber ver.

Mesaj geldiğinden beri kalabalık Amtrak peronundaki yerimden kıpırdamamışım. Gözlerim tek bir kelimeye takılı kalırken yanımdan insan sürüleri geçiyordu: Pazar.

Pazar günü.

Pazar günü Ocak ayının
sekiziydi. Benim doğum
günüm.
Onun doğum günü.

Doğum günlerimiz aynı mıydı?

Bu çok çılgıncaydı. Benden iki yaş küçüktü, yani yirmi üç yaşına girecekti. Tepkim hızla şaşkınlıktan hayal kırıklığına dönüştü, çünkü Ryan onun doğum gününü bilirken ben bilmiyordum. Bana bundan hiç bahsetmemişti. Bunun muhtemelen Jimmy'ye karşı duyduğu suçluluk duygusuyla ilgili olduğunu düşündüm. Bir daha asla o dönüm noktasını kutlama ayrıcalığına sahip olamayacak bir kardeşi kaybettikten sonra doğum gününü kutlamak istememenin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi anlıyordum. Ona kendi doğum günümünden hiç söz etmemiştim çünkü doğum günüm hakkında hiç telaşlanmamıştım. Ocak ayının sekizi benim için tarihsel olarak sıradan bir gündü. Artık öyle değil. Artık her zaman Nina'nın doğum günü olacaktı. Herhangi bir nedenle birlikte olmasak bile, hayatımın geri kalanında doğum günümde Nina'dan başka bir şey düşünmeyeceğimi biliyordum.

Normalde Pazar günleri Boston'dan geç ayrılısam da Nina'nın partisini hiçbir şey için kaçırmayacaktım. Oraya zamanında varmak için öğleden sonra üçte trene yetişmem gerekiyordu.

Bu gelişme şimdi birkaç şeyi daha değiştirecekti. Bu doğum günüm yirmi beşinci yaşım olduğu için ailem benim için Allison'larda küçük bir buluşma planlamıştı. Şimdi bunu ertelemek zorunda kalacaklardı. Ayrıca, asıl planım bir sonraki görüşmemizde Nina ile Ivy konuşmasını yapmaktı. Yine de onun doğum gününü mahvetmeme imkân yoktu. Bizim doğum günümüz.

Artık onu planladığımdan daha erken göreceğim için, Pazar gecesini konuşmadan önce birlikte geçireceğimiz ekstra zaman, çok fazla kontrol uygulamak zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Yılbaşı gecesinden beri ilişkimizin cinsel dinamiği değişmişti ama yine de o her şeyi öğrenene kadar ona dokunmamaya yemin etmişim. O muhteşem telefon seksini yaşamış olmamıza rağmen, hâlâ öpüşmemiş olduğumuza inanmak zordu.

Tarah'ın mesajına cevap verdim.

Orada olacağım.

Harika! Bu onun için çok anlamlı olacak.

Noel arifesinde ona sipariş ettiğim bilezik dün eve teslim edildi. Planım, aramızda işler yolunda giderse bileziği ona vermektir. Şimdi bunun yerine Pazar günü doğum gününde ona vermek istediğimi biliyordum.

Lincoln Caddesi'nde koşarken soğuk hava neredeyse beni boğuyordu. Saat 2:30 trenini kaçırmıştım ve bu da eve planladığımdan bir saat geç varacağım anlamına geliyordu. Nina geldiğimi bilmediği için kimseye mesaj atma zahmetine girmedim.

Restoranın girişinden geçerken nabzım hızlandı çünkü onun içeride olduğunu biliyordum. Hâlâ duş almam ve giyinmem gerektiğinden partiye henüz katılamazdım. Nihayet aşağı indiğimde saat sekize yaklaşmış olacaktı.

Dairenin kapısından içeri adeta uçarak girdim ve hayatımın en hızlı duşunu aldım. Islak saçlarımı geriye taradıktan sonra üzerime bir kot pantolon ve kollarını kıvırdığım lacivert düğmeli bir gömlek geçirdim. Birkaç spritz kolonya sıktıktan ve aynaya hızlıca baktıktan sonra, giyinmem için geçen süreyi göz önünde bulundurarak oldukça iyi görüldüğümü kabul etmek zorundaydım.

Aşağı inmeden önce Nina'nın boş odasının dışındaki koridorda durdum ve içeri girdim. Yatağına oturup sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım ama bu tam tersi bir etki yarattı çünkü hava onun vanilya kokusuyla doluydu ve aletimi sakinleştirmeye çalışmam gerekirken bu sadece vücudumun tepki vermesine neden oldu. Sigarayı haftalar önce bırakmıştım. Aksi takdirde, şu an sigara içmek için uygun bir zaman olurdu. Gözlerim yere düşmüş olan dantel sütyenlerinden birine takıldı ve vücudum onu görmek için acil bir ihtiyaçla yeniden uğuladı. Muhtemelen alt kata sertleşmiş bir şekilde giriş yapmak iyi bir fikir değildi. Bu geceki koşullar altında, etrafımızda başka insanların olması muhtemelen iyi bir şey olurdu.

Ayaklarım aceleyle basamakları indi. Bayan'ın cılız sesi Ballsworthy'nin televizyonu aşağı inerken duyulabiliyordu.

Dışarı adımımı attığımda yüzüme çarpan soğuk hava, saniyeler sonra restorana girdiğimde yerini kalabalığın sıcaklığına bıraktı. Eleni's tıklım tıklımdı. Bir köşede canlı bir Yunan grubu çalarken, diğer köşede bir dansöz gösteriye hazırlanıyordu. Havayı sarımsak ve mangalda pişmiş et kokusu dolduruyor, sinirlerime rağmen açlıktan midemin guruldamasına neden oluyordu. Kahvaltıdan beri bir şey yememiştim.

Gözlerimi kısarak doğru masayı bulmak için etrafıma bakındım. Onun arkasını gördüğümde kalp atışlarım hızlandı, neredeyse

davul sesi odanın içinde titreşiyor.

Uzun saçları sandalyenin arkasına dökülmüştü. Görmüyordu

Ben.

Ryan'ın "Jake!" diye bağırdığını duydum.

Nina hızla arkasını döndü ve odadaki tüm hareketlilik gözlerimiz buluştuğunda kaybolmuş gibiydi. Ona yeterince hızlı ulaşamadığım için adımlarım her ilerleyişimde daha da büyüyordu.

Çok uzun zaman olmuştu, çok uzun.

"Üzgünüm geciktim. Mutlu yıllar, Nina."

Ayağa kalktı ve vücudunu saran straplez kırmızı elbisesiyle onu bir daha gözümün önünden ayırmak istemediğimi belli etti. Ona bir kez baktım ve fiziksel temasla ilgili tüm kurallarım yerle bir oldu.

Kurallar mı? Kendi adımları bile zor hatırlıyordum.

Bir an bile düşünmeden eğildim ve yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum, dilim hafifçe tenini sıyırdı. Saçlarının geri kalanı omuzlarından aşağı dökülürken iki ince örgü başının her iki yanını sarıyordu. Bir tanrıça gibi görünüyordu. Ama gergin görünüyordu.

Gözlerimi ondan ayırmak için kendimi zor tuttum. Bunu yaptığımda hemen pişman oldum çünkü Nina'nın birinin karşısında oturduğunu o zaman fark ettim. Başımı yavaşça sola çevirerek Ryan'ın Tarah'ın karşısındaki pozisyonunu not ettim. Bakışlarım daha sonra sağa, uzun boylu kızıl saçlı bir adamın Nina'nın karşısında oturup onu süzdüğü noktaya kaydı.

Ne oluyor lan?

Kafasını koparmak için ilkel bir dürtü içimi parçaladı. Kendi başım dönüyordu çünkü bu oturma düzeni korkunç bir şekilde ikili bir randevuya benziyordu ve ben de korkunç bir şekilde beşinci tekerlek gibi görünüyordum.

Nina burada olacağını bilmiyordu. Randevusuna mı girmiştin?

İçimde öfke birikiyordu. Artık ona bakamıyordum bile. Onun yerine, bir numaralı düşmanım haline gelen kızıl adamın gözlerinin içine baktım.

Ne haltlar döndüğünü sormak için kafamı toparlayamadan Ryan beni adamla tanıştırmaya başladı. "Bu oda arkadaşımız, Jake. Jake, bu Michael Hunt, iş arkadaşım."

Michael Hunt.

Mike.

Mike Hunt.

Amım.

Dangalak.

Hemen elimi uzattım ve dişlerimi sıktım. "Mike, değil mi? Mike Hunt mı?"

Nina'nın gözlerinde korku dolu bir ifade vardı. Adına yaptığım bariz eleştiriye kimse cevap veremedi. Desiree içki siparişimizi almak için yanımıza geldi. *Desiree*. Harika. Bu gece her türlü boka sarıyordu.

"Jakey... işte buradasın. Boston'da olduğunu söylediler sanıyordum."

"Bunu belirtmen komik, Des. Tarah bana Boston'da olduğunu söylemişti."

Nina'nın doğum günü yemeği vardı, ben de ona sürpriz yapmak için eve erken geldim." Bakışlarım Nina'nın gözlerinde yandı. Donmuş görünüyor. "Görünüşe göre, şaşıran ben oldum." Menüü geri verirken gözlerimi Nina'dan ayırmadım ve "Ben sek bir votka alayım, Des." dedim.

Tarah'nın sesi transımı böldüğünde gözlerim Nina'nın kılere kaymaya devam ediyordu. "Jake, yukarıda sana göstermeyi unuttuğum bir şey var. Kırılmış ve sana söylemeyi unutmak istemiyorum. Sakıncası yoksa... yemeklerimizi sipariş etmeden önce?"

Onu takip etmem için defalarca başını salladı.

Masa.

Yemek alanından çıkarken göğsüm inip kalkıyordu.

Yan kapıdan geçip dairemize çıkan bitişik koridora girdim.

"Bu görüldüğü gibi değil, Jake."

"Bana bu partiye gelmemi söyledin ve Nina lanet olası bir randevuda mı?" "Bu bir randevu değil. Onu tanımıyor bile."

Ağzımdan tükürükler saçılırken, "Kim getirdi lan?" diye bağırdım. onu?"

"Ryan yaptı. Nina'yı tuzağa düşürmenin parlak bir fikir olacağını düşündü. iş yerinden bir adamı doğum günü yemeğine davet ediyor. Görünüşe göre ona bir şeyler ayarlamaya çalışıyor."

Öfkeyle dişlerimi gıcırdattım. "Onu benden uzaklaştırmak için her şeyi yaparım."

Başını salladı. "Sanırım öyle. Aslında ben de ona çok kızgınım."

Bana kimseyi davet edeceğini söylemedi. Sadece dördümüzün olması gerekiyordu. Seni asla bilerek bu duruma sokmazdım."

"Bunu neden kabul etti?"

"Gerçekten de biz aşağı inmeden hemen önce öğrendi. Benim de işin içinde olduğumu düşündü ve bana kızdı. Bunu ona asla yapmazdım. Bu gecenin özel olmasını istedim. İkinizin nihayet bu gece birlikte hareket edeceğinizi umuyordum."

"Siktir, Tarah. Onu o adamın yanında istemiyorum." "*Hiçbir* erkeği onun yanında istemiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

"Bundan çok daha fazlası var. Yarısını bile bilmiyorsun."

"Siz ikiniz birbiriniz için deli oluyorsunuz. Bu gece ona nasıl hissettiğini söylemelisin. İçinizde tuttuğunuz her neyse, bu gece sona ermeli."

"Nina ile yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bunun gerçekleşmesi için bana yardım et."

"Tamam. Bir süreliğine masaya geri döneceğiz. Sonra bir noktada onu yalnız yakalayın, siz giderseniz hasarı ben hallederim."

"Teşekkür ederim."

"Hadi gel. Geri dönelim," dedi ve yemek odasına doğru ilerledi.

Masaya döndüğümüzde votka shot'ım beni bekliyordu. Nina her hareketimi izlerken kadehi hemen ağzıma götürdüm. Hepsini bir yudumda içerken alkol boğazımı yaktı, bitirdiğimde bardağı masaya çarptım. Gözlerim ona kaydı. Öfkeyle patlamamı bekliyormuş gibi görünüyordu. Bunun yerine, ağzım yavaşça hınzır bir sırıtışa dönüştü. O da bana gülümseyerek karşılık verince yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve benim hakkımda ne düşündüğü hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı.

İşte o anda konuşmanın daha fazla bekleyemeyeceğinden emin oldum. İçten içe, bu gecenin iki şekilde biteceğini hep biliyordum: ya ben onun içindeyken ya da apartmandan gitmişken. Bunun bir ortası olmayacaktı.

İşim bitmişti.

Rol yapmayı

bıraktım.

Bekleme bitti.

Her şeyi fazla düşünmeyi bıraktım.

Nina bana aitti ve bu iş bu gece çözülmeliydi.

Dangalak Mike hâlâ onunla konuşmaya çalışıyordu. Nina onun sorularından birine kibarca cevap vermek üzereydi ki elimi masanın altından kalçasına koydum. O irkilirken muzipçe gülümsedim ve

sözlerine takılıp kaldım. Elimi yavaşça yukarı doğru hareket ettirerek bikini çizgisine doğru ilerledim ve başparmağımı iç çamaşırının dikişi boyunca fırçaladım. Moleküler biyoloji gereksinimi hakkında konuşurken tam o anda parmakla sikilmeye ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu. Daha iyi düşünerek, elimi kalçasından aşağı kaydurdım ve sıkarak ona elimle yüksek sesle ve net bir şekilde benim olduğu mesajını gönderdim, onun değil. Bana baktığında, dil halkamı dişlerimin arasında kaydurdım, hem hayal kırıklığından hem de yaptığım tek şeyin onu çıldırttığını itiraf ettiği için.

Limitime ulaştım. Yeterince beklemiştim. Özür dilemeden yerimden kalktım, derin bir nefes aldım ve dışarı çıktım. Boş koridorda Tarah ile daha önce konuştuğumuz noktaya dönerek telefonumu çıkardım.

Koridorda buluşalım.

Kalbim her saniye daha hızlı atıyordu. Ona ne söyleyeceğim ya da ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, onun karşısındaki koltuğa geri dönmeyeceğiydi.

O görüldüğünde ellerim ceplerimdeydi.

"Merhaba" dedi.

Boynunun altındaki deri kızarmış ve biraz lekelenmişti. Görünüşe göre bu durum ona da iyi gelmişti.

"Merhaba."

"Neler oluyor?"

"O adam sana dişleriyle elbiseni parçalamak istiyormuş gibi bakıyordu." *Bunu yapma ayrıcalığına sahip olacak tek kişi benim.* "Onu çıplak ellerimle öldürmeden önce oradan çıkmalıyım."

"Bu seni neden rahatsız etsin

ki?" *Benimle taşak geçiyordu.*

"Nedenini biliyorsun."

Konuşurken sözlerimi yüzünde hissedebilmesi için ona yaklaştım. "Neden bana doğum günün olduğunu söylemedin?"

"Nasıl olsa uzakta olacağını düşündüm, o yüzden hiç bahsetmedim." İtirafı beni pişmanlıkla doldurdu. Nina belli ki bir şey için ikinci planda kaldığını hissediyordu.

"Doğum gününü asla kaçırmam. Asla. Benim için ne kadar önemli olduğunu hafife almışsın Nina."

"Özür dilerim."

"Bana söylemeliydin. Cuma günü Boston'dayken Tarah beni aradı, ben de bu gece sana sürpriz yapmaya karar verdim."

"Çok sinsisin."

"Harikasın amına koyayım."

Gözlerimi kapattım ve soğukkanlılığımın kaybolduğunu hissettim. Onu mümkün olduğunca çabuk buradan çıkarmalı ve bu konuşmayı bitirmeliydim. Doğum günü olsun ya da olmasın, bu şekilde daha fazla devam edemezdik. Onu bu gece görmek yirmi dört saat bekleme yeteneğimi bile değiştirmişti.

"Teşekkür ederim. Sen de o kadar kötü değilsin," dedi. Sonra küçük parmaklarını gömleğimin alt kısmına yerleştirdi ve malzemeyi hafifçe çekerek aletimin sertleşmesine neden oldu.

Boğazımı temizledim. "Tarah bana oradaki adamın adının ne olduğunu açıkladı. Beni davet ettiğinde onun burada olacağını bilmiyordu. Bana Ryan'ın seni pusuya düşürdüğünü söyledi."

"Ya bir randevuda *olsaydım*?"

Bu sorunun gerçek cevabını duymak istemezdi çünkü bu beni deli gibi gösterirdi.

"Sanırım seni mutlu etseydi, benim için sorun olmazdı." "Anlıyorum."

"Bu bir yalandı."

"Oh."

"Benim için sorun olmazdı. Siktir... Seni özledim." Elim onun küçük beline indi. Sıkıtığım da sanki sihirli bir noktaya dokunmuşum gibi anında gözlerini kapattı. İlk öpücüğümüz bu pis koridorda olmayacaktı. Yine de, ağzımı onun üzerinde tutma ihtiyacı kontrol edilemezdi, bu yüzden elini tuttum ve sertçe öptüm.

"Ben de seni özledim," dedi.

"Benimle bir randevuya çık."

"Ne?"

"Doğum gününün geri kalanını bu gece benimle geçir. Hemen buradan çıkarım, bir yere gidelim, herhangi bir yere. Sadece seninle yalnız kalmak istiyorum. Bu koridorda istediğimi söyleyemem... istediğimi yapamam..."

Bir bahane uydurup gitmek için bir plan yaptık. Önce tuvaleti kullanması gerekiyordu. Ben de masaya döndüm ve bekledim.

Bay Amcık Ryan'la iş hakkında sohbet etmekle meşguldü. Tarah'ya göz kırptım ve Nina'yla birlikte hareket ettiğimizi sessizce bildirmek için başımı salladım.

akşam yemeği partisinden ayrılmamızı önerdi.

Nina'nın banyoda geçirdiği zamanı önümüzdeki birkaç saati planlamak için kullanırken midem düğüm düğümdü. Özel bir akşam yemeği için samimi bir restorana gidecektik. Ona bugünün benim de doğum günüm olduğu sırrını verecektim. Daireye dönecektik ve bu gece her şeyi ortaya koyacaktım, kabul etmesini umacak ve dua edecektim.

Hayatım boyunca hiçbir konuda bu kadar gergin olmamıştım, Nina'nın şarabını kaptım ve kalanını içtim. Zaten bitirmeye vakti olmayacaktı, çünkü planım banyodan çıkar çıkmaz onu kaçırmaktı. Önce ben ayrılacaktım, acil bir durumu olan bir aile üyesi gibi davranarak onu cep telefonundan arayacaktım, o da hemen ardından gelecekti. Birlikte çıkabilirdik ama bu her şeyi açık ederdi ve Ryan'ın işimizi bilmesine gerçekten gerek yoktu.

Telefonum titredi. Nina'dan bir mesajdı.

Desiree'yi becerdin mi?

Ayağa kalktım, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi telefona bakıyordum. Midem çalkalanıyordu. Ne oluyordu?

Siktir

.

Siktir

.

Siktir

.

Kafamı kaldırdığımda Nina yanaklarından akan rimeliyle sıkışık masaların arasından geçmeye çalışıyordu.

Çağrım acildi, "Nina!"

Çıkışa doğru ilerlerken bana bakmadı.

Desiree kollarını kavuşturmuş olan biteni izliyordu. Ona dönüp "Ne dedin lan sen ona?" diye bağırdığımda boynumdan bir damar çıkacakmış gibi hissettim.

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle omuzlarını silkti.

Siktiğimin orospusu.

Nina'ya ulaşmam gerektiği için Desiree'yi yanıt vermesi için zorlama zahmetine bile girmedim. Restorandan koşarak çıkarken bir şeylere çarptığımda, sandalyenin gürültüyle düşmesi başların dönmesine neden oldu.

Kar taneleri dışarıdaki havada yüzümün etrafında alaycı bir şekilde dans ediyordu.

Bayan Ballsworthy penceredeidi.

Ellerimi kaldırdım. "Bu gece olmaz, Balls. Bu gece olmaz."

Şu anda kendimi becermem söylenmesine ihtiyacım yoktu çünkü zaten fena halde becerilmiştim.

BÖLÜM 18

Geçmiş

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde üst kata çıkmak için basamakları atlarken nefes nefese kaldım ve yönümü bulmak için daire kapımızın önünde kısa bir süre durdum. İçgüdülerim bana oraya girdikten sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söylüyordu. Ve şimdi bu büyük hıçkırıkla birlikte, Nina'ya Ivy'den bahsetmeden önce aşmam gereken bir engel daha olacaktı.

Kapıdan içeri daldım.

Nina elinde bir spor çantasıyla önümde duruyordu. Beni bırakıp gittiğini düşününce göğsüm acıyla gerildi. Bu gece cesedimi çiğneyerek gidecekti. Eğer ikimizden biri ortadan kaybolacaksa, bu ben olacaktım.

"Nina, lütfen... konuş benimle. Lütfen."

Büyük çantayı göğsünün önüne koydu. "Benden uzak dur. Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok... hiçbir şeyim..."

Bana karşı korunmak için çantayı kalkan olarak kullandığını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Yapılacak en iyi şey mesafemi korumaktı ama kaçmasına izin vermem mümkün değildi. Nefesimi tutmaya çalışarak, gitmesini engellemek için tam kapının önünde durdum.

Saçları dağınıktı ama yine de inanılmaz derecede güzel görünüyordu. İrislerinin mavisi, akan göz makyajının neden olduğu rakun gözlerinin aksine daha da çarpıcıydı.

"Açıklamama izin vermelisin."

"Açıkla! Burada durup, aylarca duygularımı zorlarken, kafamı karıştırırken ve bana karışık mesajlar gönderirken o fahişeyi nasıl bu kadar kolay becerdiğini açıklamayı dinlememi mi istiyorsun? Onu 'çılgılık atana kadar boşaltmak' senin için hiç sorun olmadı, değil mi? Ve inan bana, çok fena bir şeydi. Kendim duydum."

Anlamaya çalışırken defalarca göz kırptım. İlk başta kelimeler aklıma yatmamıştı.

Kendim duydum.

"Siktir... Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu doğru. Taşındığım gün. Onu odanda beceriyordun. O günü hatırlıyor musun? Ben burada eşyalarımı yerleştiriyordum. Yalnız olduğumu sanıyordum ve çok geç olana kadar neler olduğunu fark etmedim. Her şeyi duydum, Jake... her şeyi." Ağlamaya başladı.

Nina'nın taşındığı günden geriye dönüşler kafamda ileri sarılmış bir film gibi oynuyordu. O öğleden sonra Desiree ve ben son kez birlikte olmuştuk.

Oturma odasında yerde duran pembe eşarp. Hay sikeyim.

Nina oradaydı.

Kusacakmışım gibi hissettim. Tüm bu zaman boyunca, muhtemelen bunca aydan sonra nasıl olup da onunla değil de başka biriyle birlikte olabildiğimi merak ediyordu. Desiree onunla banyoda küstahça yüzleşmiş olmalıydı ve şimdi Nina'nın bu anıya eşlik edecek bir yüzü vardı. Durum tersine dönseydi, Nina'nın başka biriyle seviştiğini duymaya katlanmak zorunda kalsaydım nasıl hissedeceğimi hayal etmek aklımı başımdan alıyordu.

Kalbim kırılıyordu.

"Aman Tanrım." Yalvaran gözlerle ona doğru yürürken, "Çok özür dilerim," dedim.

O da merhamet etmedi. "İzin verirsiniz, lütfen yolumdan çekilin. Bu gece kalacak başka bir yer bulmam gerekiyor."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Beni dinleyene kadar olmaz."

"Sana söyledim. Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Ellerimi tüyleri diken diken olan kollarının üzerine koydum. "Bu gece gideceğim ama açıklamama izin verene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Beni duyuyor musun?" Elimi çenesine götürdüm ve yüzünü bana doğru çevirdim. "Bana bak." Gözlerini aşağıya doğru çevirdi. "Bana *bak*..." diye tekrarladım.

Bir mesajı iletme konusunda hiç bu kadar kararlı olmamıştım, tüm dikkatinin bende olduğundan emin olana kadar bakışlarım onunkileri yaktı.

Desiree'ye durumu açıklamak için elimden geleni yaptım, bunun sadece seks olduğunu, başka bir şey olmadığını anlatmaya çalıştım. Beni pek anlıyor gibi görünmüyordu. Nina bana fahişe dediğinde neredeyse kendimi kaybediyordum.

Çantasını şiddetle yere fırlattıktan sonra büyük bir gürültüyle yere düştü. Elini tutarak onu koridorda ilerlemeye zorladım.

Odasına girdikten sonra onu duvara yasladım ve bir kez daha Desiree'nin ne kadar büyük bir hata olduğunu kafasına sokmaya çalıştım. Nina'ya eve taşındığı günden beri kalbimin aynı şekilde atmadığını söyledim. Sonraki dakikalar, aylardır kalbimde tutsak olan duyguların içimden döküldüğü bir bulanıklıktı. Sonunda yüz ifadesi yumuşamaya başladı.

Her saniye sinirlerim daha da geriliyordu çünkü ona her şeyi anlatmak üzere olduğumu biliyordum.

"Sabahları düşündüğüm ilk şey ve geceleri düşündüğüm son şey sensin. Arada da düşüncelerimi ve rüyalarımı işgal ediyorsun. Bu duyguları durdurmak için çok uğraştım. Dayanabildiğim kadar çok engel koydum ama hepsi yıkılıyor. Artık bunu yapamam." Yüzümü boynuna gömüp tenine doğru konuştum: "Artık yapamıyorum... Artık yapamıyorum." Ellerimi kalçalarına koydum ve ağzını kendi ellerimle kapattım. "Çözüldüm."

O üç kelimeyi söylemek beni harekete geçirmişti. Sanki son bir düğmeye basılmış gibiydi. Yüzünü kavrayıp, içimdeki her şeyle onu derinden öperken ağzına doğru inledim. Tadının ilk farkına varışım beni hemen bağımlı hale getirdi, sadece ağzını değil her santimini tatma ihtiyacı duydum. Onu daha derinden öpmek isteyerek, dilim tekrar tekrar onunkine saldırırken ağzını açmaya zorladım. Bu yeterli değildi. Öpüşme yoğunlaştıkça ellerimi vücudundan uzak tutmak imkânsız hale geldi. Yanlarındaki kumaşları çılgınca çektiğimde elbisesi yırtıldı.

Nina saçlarımı tuttuğunda, boğazımın arkasından çok derin bir inilti ağzına titreşti. Aletim o kadar dayanılmaz derecede sertleşmişti ki, bana sürtünmeye başladığında, boşalmadan önce geri itmeme gerekti. *O kadar* kötüydü.

Nefes nefese, ellerimi yanaklarına koydum. "Sana bir şey söylemem gerek Nina. Bu konuşmayı şimdi yapmamız gerekiyor."

Birkaç saniyelik gergin sessizlik geçerken yüzünde saf bir dehşet ifadesi belirdi.

"Geçmişin ya da Boston'da olanlar umurumda değil. Lütfen... Sana yalvarıyorum. Bunu şimdi yapmayalım. Bu gece bir şey söyleme. Konuşmamız gerektiği gibi yarın konuşuruz. Şu anda her şeyden çok ihtiyacım olan şey benimle sevişmen Jake."

Ellerim onun yüzünü kavrarken titriyordu. Bu teklifini kabul etmenin cazibesi karşı konulamayacak kadar güçlüydü.

Bir şey söyleme.

Seviş benimle.

Eğer ona sahip olamazsam, eğer onu bağışlayamazsam ölebilirmişim gibi hissettim.

dilekle

rimle. "Şu anda senin içinde olmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

"Lütfen... Bu gece konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

Onun tadına bakmak tüm çekingenliği zayıflattı.

beni erkeksi bir canavara dönüştürdü. O anda Nina'ya, bir uyuşturucunun burnunun dibinde asılı duran eroin şişesine karşı koyamayacağı kadar karşı koyabildim.

Kontrol edemediğim bir ihtiyaçla kör olmuş bir halde onun karşısında dururken yanlış ya da doğru diye bir şey kalmamıştı. Teslim olduğumu biliyordum, çünkü bu fırsatı bir daha asla yakalayamama riski çok büyüktü, özellikle de Desiree hakkında verdiği tepkiden sonra. Bencilce, bu gece onun bedenine sahip olma şansı verilirse, onu başkası için mahvedebileceğime, onu benim yapabileceğime ve beni terk edememe olasılığını artırabileceğime kendimi ikna ettim.

İhtiyacım olanı almaya karar vermiştim. Cevabın ne olacağını zaten bildiğimden, en azından vicdanımı rahatlatmak için ona bir teklifte bulundum. "Nina, ya bu konuşmayı şimdi yaparız ya da bana kör bir söz vermek zorunda kalırsın."

"Tamam..."

Korkmuştu. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünde, dilimi teninde gezdirdim ve yüzüne doğru fısıldarken gözyaşını yalayarak uzaklaştırdım: "Beni terk etmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

Sessizce ve tekrar tekrar alnıma doğru başını salladı.

"Bunu kastettiğinden emin ol. Çünkü bu gece seninle istediğim gibi sevişip ertesi gün seni kaybedemem. Bu beni mahveder. Sana ne yaparsam yapayım benim olacağını bilmem gerek. Söz ver bana."

"Ben seninim. Daha önce hiç kimseye ait olmadım... ama sana ait olduğumu biliyorum."

"Bana bak ve söyle."

"Ben seninim. Hiçbir şey seni terk etmeme neden olamaz, çünkü sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Duymak istediğim tek şey buydu. Bu sözler benim için her şeyden daha önemliydi ve doğruyu söylüyor olması için dua ettim. Gözlerini aradım.

herhangi bir tereddüt ipucu; hiçbirisi yoktu. Zayıflamış zihnimin ve bedenimin ona güvenmenin, teslim olmanın sorun olmadığını kabul etmesi için fazla ikna olmam gerekmedi. Onu kendime çekerken, bu sefer bırakmayacağımı biliyordum. "Bu iyi, çünkü senden önce yaşamıyordum."

Ona sarılmaya devam ettim ve vücudunun sıcaklığının içimdeki tüm şüphe kalıntılarını buharlaştırmasına izin verdim.

Daha sonra ağzından çıkan sözler, bunun bir sonunun olmadığını doğruluyordu. Geri.

"Beni becermeni istiyorum, Jake."

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde başlamıştık. Onu iç çamaşırına kadar soydum ve bir süre birbirimizin ağzını keşfettik. Çıplak göğüsleri gömleğime sürtünürken dişleriyle dudak halkamı çekiştirmeye devam etti. Bu beni çıldırtıyordu ve ona karşı yumuşak davranma yeteneğimi kaybetmem uzun sürmedi.

Ağzımı meme ucuna indirip diğer tarafa geçmeden önce sertçe emdiğimde inledi.

"Acıyor mu?"

"Hayır... iyi hissettiriyor."

Daha sert emdim, aylarca uzaktan tapındığım güzel göğüslerini bana serbest bıraktığına inanamıyordum. Teni yumuşak ve tatlıydı ve vücudunun her santimini işaretlemek için sabırsızlanıyordum.

Ben ona ziyafet çekmeye devam ederken, o da elini kot pantolonumdan taşan sikimin üzerine koydu. Ne kadar sert olduğumu görünce iç çekti.

Meme ucunu dişlerimle hafifçe sıktım ve bıraktım. "Artık bana ne yaptığını biliyorsun. Sana ne yaptığımı hissetmek istiyorum."

İç çamaşırını dürterek parmağımı sıcak açıklığının içine kaydırdım. İnanılmaz derecede ıslaktı, dakikalarca tekrar tekrar içine girip çıkarken bunu duyabiliyordum. Bir noktada, amı elimin etrafında kasılmaya başlamıştı, bu yüzden boşalmadan önce çektim. Karşı koyamayarak parmaklarımdaki her damlayı yavaşça yaladım ve tatlı ve tuzlu tadın tadını çıkararak inledim.

"Tadın hayal edebileceğimden çok daha güzel." "Neredeyse boşalıyordum," dedi.

"Biliyorum. Ben de neredeyse kendimi kaybediyordum çünkü senin bu kadar tahrik olmana bayılıyorum. Bu yüzden durdum. Ama benimle ilk seferinin böyle olmasını istemiyorum. Ve inan bana Nina, bu senin *gerçek ilk seferin* olacak."

Nina'ya göre, hayatı boyunca seks sırasında hiç boşalmamıştı. Bunu gerçekleştirecek ilk erkek olmak, üstlenmekten mutluluk duyduğum ve bu gece birçok kez başarmayı planladığım bir meydan okumaydı. Asıl soru bunun nasıl gerçekleşecekti.

Külotunu çıkarması gerekiyordu. İç çamaşırını indirdim ve önümde tamamen çıplak dururken onu içeri aldım. İnce bir saç şeridi güzel amını zar zor örtüyordu. Şimdi *benim* güzel amım. Ağzım onu yutmak için sulanıyordu. Bu yüzden onu önce ağızla orgazma ulaştırmaya karar verdim.

Kendimi dünyanın en şanslı erkeği gibi hissederek yüzünü tuttum ve onu tutkulu bir öpücüğün içine çektim.

"Sen dünyanın en güzel kadınısın." "Ben de seni çıplak görmek istiyorum," dedi.

Ağzının üzerinden gülümsedim ve alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle, "Beni soyun. Seninim."

Minik parmaklarının gömleğimin düğmelerini çözmeye çalışmasını izledim. Sanki bana tapıyormuş gibi dilini göğsümün ve karın kaslarımın dalgalanan kaslarında yavaşça gezdirdi ve öptü. Diliyle dövmelemlerimin üzerinde çizgiler çizdi. Ağzını ilk kez vücudumda hissetmenin yoğunluğundan kalbim bir mil hızla atıyordu.

Kot pantolonumu çıkarırken aletim beklentiyle seğirdi. Boxer külotumu çıkarmaya çalıştığında, onu durdurmak için bileğini tuttum.

"Sanırım bunları bir süre daha takmamız gerekiyor."

"Nasıl olur?"

"Çünkü seni ağızla boşaltmaya fırsat bulamadan kontrolümü kaybedip kendimi içine gömmek istemiyorum. Uzan, güzelim."

Onun üzerinde durdum ve sonraki birkaç dakika boyunca ağzımı yavaşça vücudunun bir dudak setinden diğerine doğru gezdirdim.

"Bacaklarını benim için iyice aç, Nina."

Tereddütlü görünüyordu ve daha önce kimsenin ona bunu yapmadığı izlenimini veriyordu.

Daha ısrarlı bir şekilde, "Daha geniş." diye tekrarladım.

Önümde kartal gibi açılmış görüntüsünü takdir etmek için birkaç dakika durdum. Dudaklarım ona doğru inerken ihtiyaçtan titriyordu. Dilimin ucu amına değdiği anda sikim acıyla zonklamaya başladı. Ağzım ıslak kıvrımlarının üzerinde açılıp kapanıyor, öpmek, yalamak ve hassas klitorisini emmek arasında gidip geliyordu. Dil halkamın topu her üzerinde gezindiğinde, altımda kıvranıyor, inliyor ve bacaklarını tekmeliyordu.

Daha önce de kadınların altına yatmıştım. Beni tahrik eden şey her zaman bir başkasına zevk verdiğimi bilmek olmuştu. Nina ile benim için durum farklıydı. Sadece onu memnun etmekten zevk almakla kalmıyordum, daha da fazlası, onun tadına, sıcaklığına, dilimin üzerindeki ıslak uyarılmasına doyamıyor gibiydim. Onu açlıktan ölüyormuşum gibi açgözlülükle tüketiyordum ve duramıyordum. Hiç durmadan devam edebilmek için onun boşalmasını istememekle, yüzüme boşalmasını hissetmeyi çok istemek arasında gidip geliyordum.

Bacakları daha kıpır kıpır olmaya başlamıştı ve nefes alışları düzensizleşmişti. Sanki kendini tutuyor, uzatmaya çalışıyor gibiydi.

"Sorun yok... bırak gitsin," dedim.

Daha fazla dayanamayacak gibi görüldüğünde, ne olacağını görmek için biraz durmaya karar verdim. Parmaklarımı tekrar içine soktum ve başparmağımla klitorisini ovdum.

Sesi sersem gibiydi. "Jake..." "Ne istiyorsun, Nina? Söyle." "Beni tekrar yalamanı istiyorum."

"Güzel, çünkü boşılırken senin tadına bakmak istiyorum."

Ağzımı tekrar amına dayadığım anda teslim oldu. Tırnaklarını saçlarıma geçirirken kasları doymak bilmeyen dilime karşı titriyordu. Birlikte çılgılık attık, ben onun içinde inlerken kalçaları sarsılıyor, orgazmının her bir parçasını yalayıp yutuyordu.

Doruk noktasından yavaşça inerken, başımı karnına yasladım ve dudaklarımdan akan tatlı meninin kalıntılarını yaladım. Sonra yavaşça vücudundan ağzına doğru öpücükler kondurdum, üzerimde kendini tatmasını istiyordum.

Az önce olanlardan dolayı o kadar acı vericiydi ki, onun içinde olmak için daha fazla beklemek bir seçenek değildi.

"Daha fazlasını istiyorum," diye nefes aldı. "Şimdi, seni istiyorum..."

Nina, boxer külotumu aşağı çekmek için inisiyatif aldığında beni şaşırttı. Tamamen dik horozum öne doğru fırladı, precum ile parlıyordu. Küçük elini kolanıma sardı ve beni okşamaya başladı. Bana dokunmasının verdiği coşkulu his dayanılamayacak kadar fazlaydı, bu yüzden ayağa kalktım ve onun üzerine diz çöktüm. Bana huşu içinde baktı, sanki benim büyüklüğüme şaşırmış gibiydi. Yüzündeki bu şaşkınlık ifadesi ucumda daha fazla ıslaklık oluşmasına neden oldu. Beni ölçmeye devam ederken yüzünü izlemekten zevk alıyordum. Sikimi tekrar eline aldığında neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Dur," diye ısrar ettim.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bir prezervatif kaptım, dişlerimle yırtarak açtım ve kendimi kılıfına soktum. Durup ona baktım, tamamen ve bütünüyle benim olmadan önceki son anların tadını çıkarıyordum. Ona onu sevdiğimi söylemeyi çok istiyordum ama henüz buna cesaret edemiyordum. Kendini bana teslim etmesine rağmen, yarın onu kaybetmekten hâlâ korkuyordum ve bu da onun içinde olma ihtiyacımı körüklüyordu.

Kendimi bacaklarının arasına indirerek, içine girmeden önce bekledim, içine girdiğim anda yüzündeki ifadeyi görmek isteyeceğimi biliyordum.

"Yaşadığını düşündüğün diğer cinsel deneyimleri unutmanı istiyorum çünkü *bu* senin ilk seferin. Her zaman bana ait olacaksın ve eski erkek arkadaşının aksine, işi ben bitireceğim."

Beklenti içinde bana bakarken göğsü kabarıyordu. Onu sahiplenmeden önce kokusunu son bir kez daha içime çekmek için burnumu yavaşça ve alaycı bir şekilde boynunda gezdirdim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben yavaş ama yoğun bir hareketle onu içine iterken irkildi. Sıkı, ıslak amının aletimin etrafına sarıldığını hissettiğimde gözlerim coşkuyla kapandı. Birkaç dakika boyunca, onu incitme korkusu dayanabileceğimden daha yavaş hareket etmeme neden oldu.

"Çok sıkıydın, Nina. Çok sıkı. Böyle hissetmeyi hiç beklemiyordum. Bu çok iyi... Sana yumuşak davranmak istemem için çok sert."

Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum, onu daha sert, daha kaba sikmek istiyordum ama ne kadar küçük olduğunu keşfettiğimde, bunu kaldırıp kaldıramayacağını merak ettim.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "O zaman daha sert sik beni," dedi. "Bunu kaldırabileceğinden emin misin bebeğim?"

"Evet." Nefes vermeden önce derin bir nefes aldı.

"Lütfen." "İki kez sormana gerek yok."

İçine girdiğimde çığlık attı, "Siktir!"

Her itişte geriliyor, yavaş yavaş bana şekil veriyor gibiydi. Vücuduna girip çıkarken kulağına şöyle seslendim: "Hiçbir şey böyle hissettirmemişti. Beni mahvettin." Daha da alçak sesle fısıldadım, "Beni mahvettin."

"Tanrım... durma. Daha derine git."

Omzunu hafifçe ısıtırken içine girip çıkarken, boşalmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bunu yarın da hissedeceksin," dedim kulağına. "Beni hâlâ içinde hissedeceksin."

"Güzel. Ben de bunu istiyorum. Acıtmasını istiyorum."

Kahretsin.

Onu daha sert becerirken sözleri beni cesaretlendirdi. "Sen... artık bana aitsin, Nina."

"Merhaba, ben Jake' dediğin andan itibaren sana ait oldum."

Yatak tekrar tekrar gıcırdarken ona vurmaya devam ederken birbirimizin dudaklarına karşı güldük. Tatlı sözleri beni derinden etkiledi. Ben de hep böyle hissetmişim. Bir şekilde, bir yabancıya karşı böyle hissetmek mantıklı gelmese bile, en başından beri beni sahiplenmişti.

Elleri kıcıma indiğinde bir hırıltı çıkardım. Orası benim için ciddi bir zayıf noktaydı.

Daha fazla dayanamayacağını hissedene kadar sertçe sevişmeye devam ettik. Gözlerini sıkıca kapatırken amı etrafımda kenetlenmişti.

"Aç onları. Bana bak. Bir araya geldiğimizde gözlerinin içine bakmak istiyorum."

Ne olursa olsun o anı asla unutmayacağımı biliyordum. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözlerimiz kilitlendi. Zevkle çığlık attığında, korkunun her zerresi, ona karşı hissettiğim her duygu, tüm sevgi içimden patladı ve o kadar yoğun bir orgazm yaşadım ki hiç bitmeyecekmiş gibi geldi.

Tohumlarım içine dökülürken, sessizce "*Seni seviyorum*" dedim. *Seni seviyorum. Seni seviyorum.*

Yorgunluktan bitap düşene kadar saatlerce seviştik. Düz yürüyemeyecekti ve bu hala yeterli değildi.

Benim için.

Dün gece sadece fiziksel olarak değil, şimdi de neredeyse hiçbir şey söylenmeden bırakılmamıştı.

Nina sabah bir sularında uyuyakalmıştı. Onu uyurken izlemek beni huzursuz etmişti ve işten eve döner dönmez konuşmaya karar verdiğimiz için önümüzdeki günü aklımdan çıkaracak bir şeye ihtiyacım vardı.

Bu fırsatı ona bir şiir yazmak için kullandım, asla doğru şekilde ifade edemeyeceğimden korktuğum şeyleri kağıda döktüm. Sonunda, nihayet 'L' harfini kullandım.

*Ve burada uzanmış onun uykusunu
izlerken, hislerimin çok derin
olduğunu fark ediyorum.
Çünkü bir bıçak gibi yakar ve keser.
Sanırım onu hayattan daha çok
seviyorum.*

Yazdıktan kısa bir süre sonra uyku beni ele geçirdi. Nina gece 2 civarında uyanmış ve şiiri bulmuştu. Uyandığımda elinde beyaz bir kağıt parçası bulduğumda ağzından çıkan ilk şey "Seni seviyorum Jake" olmuştu. Hiç tereddüt etmeden söylemişti, sanki kelimeler hep dilinin ucundaydı ve çıkmayı bekliyordu.

Sonunda bunları duymak ne kadar güzel olsa da, o gün ona evlendiğimi söylemem gerektiği için bir o kadar da acı vericiydi.

Beni hala sever miydi?

Saat şimdi sabah 5:30'u gösteriyordu. Sonunda saat dört civarında uyumaya geri dönmüştü. Mesanem patlamaya hazırdı. Onu bir saniye bile terk etme düşüncesi beni rahatsız etse de, işemek için kalkmam gerekiyordu.

Yataktan olabildiğince sessizce kalkarak gerindim ve yavaşça koridora doğru yürüdüm. Ellerimi yıkarken aynada arkamdaki Ryan'ı görmek irkilmeme neden oldu.

Saçları dağınıktı ve gözleri kan çanağına dönmüştü. "Mutlu musun Şimdi mi?"

"birlikt

e."

bence bu senin tüm sorunun.

Kapattığımda
musluk gıcırdadı.
"Affedersiniz?"
"Tebr

ikler.

İstedi

ğini

elde

ettin.

Sikiş

mek

nasıl

bir

duygu

ydu?"

Emini

m

bilme

k

istersi

n ve

"Biliyor musun, Jake? Sen çoktan gittiğinde, onun kırık kalbinin parçalarını toplamak için geride kalan kişi ben olacağım."

"Eğer yatağına geri dönmez ve bizim işimize burnunu sokmazsan bir dakika içinde kırık suratının parçalarını toplamak zorunda kalacaksın."

"Nina benim işim. Her zaman da öyle olacak. Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm." "Kendi egoist kıskançlığının ötesini görebilseydin

ona zarar vermektense ölmeyi tercih ederim. Benim kim olduğum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Ryan."

"Sanırım bunu öğrenmemizin zamanı geldi." "Benden uzak dur."

Kasıtlı olarak omzuna vurarak yanından geçtim ve banyodan çıktım. Bugün işleri berbat etmeyi göze alamadığım için şanslıydı, yoksa onu bayıltabilirdim.

Onun olumsuzluklarıyla uğraşırken Nina'nın yatak odasında mışıl mışıl uyuduğu meleksi görüntüyle karşılaşmak tam bir tezat oluşturunuyordu.

Her ne kadar beni rahatsız etmelerine izin vermemeye çalışsam da Ryan'ın uyarı sözleri beni derinden sarstı. Sanki her şey aniden üzerime üzerime geliyordu. Dışarıdaki sabahın sesleri apartmanın duvarlarından sızmaya başlamıştı, bu da birazdan işe gitmek için hazırlanma zamanının geleceğini hatırlatıyordu. Bu günün başlamasını hiç istemiyordum.

Güven tazeleme ihtiyacı beni ele geçirdi.

Vücudundaki seks kokusunu yavaşça içime çekerek burnumu boynuna soktum. "Kalk bebeğim. Sana ihtiyacım var."

Nina kıpırdandı, çıplak kıcını sert sabah odunuma bastırdı. Boxerıma karşı tamamen çıplaktı, arkasını döndü ve usulca yüzümü öptü.

"Şimdi kalkmak zorunda mısın?" diye sordu en şirin hışırtılı sesiyle.

"Şu an değil. Ama yakında."

Ellerini yüzüme doladığında stresimi hissetmiş olmalıydı. "İyi misin?"

"Ben sadece... Tekrar içinde olmaya ihtiyacım var." Sesim gergin çıkıyordu. "Ben de bunu istiyorum. Ama bitti, hatırladın mı? Elimizde yok

Hiçbir şey," dedi, dün gece yırttığımız prezervatif şeridini ima ederek.

"Kahretsin. Bunu unutmuştum." Burnunu öperek, "Sence Ryan'dan bir tane istesem iyi gider mi?" diye şaka yaptım.

Yüzüme doğru kıkırdadı. "Bu çok komik olurdu."

Birlikte geçirdiğimiz son dakikaları mahvetmek istemediğimden, onunla aramızda geçen tuvalet tartışmasını ona anlatmamayı tercih ettim.

Boksörlerimi indirmeye başladı, sonra kasıklarımı göz hizasında olacak şekilde vücudunu aşağı kaydırıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Dün gece denemediğimiz tek şey."

"Yapmak zorunda değilsin. Sen..." Dilini tacımın etrafında yavaşça döndürdüğünde konuşma yeteneğim sona erdi. "Ah. Tanrım, Nina."

Başparmağını ucuma sürttü, ön spermimi kayganlaştırıcı olarak etrafa yaydı ve beni mastürbasyon yapmak için kullandı. Yavaşça uzunluğumu yaladığında, daha önce gergin olan vücudum tamamen ona teslim olmuştu.

Kelimeleri zar zor çıkardım, "Siktir... bu iyi."

Belirgin bir anlaşmayla mırıldandı ve ses şaftımda titreşti.

"Ahhhh," diye inledim, aniden tüm uzunluğumu boğazından aşağı alırken. Başının arkasını kavrayarak güzel ağzını sikmeye başladım. O dudakların sikimin etrafına sarıldığını birçok kez hayal etmişim, ama gerçekte ne kadar harika hissettirdiği gerçeği akıllara durgunluk veriyordu.

Bir noktada, öğürdü. "İyi misin?"

Başını sallayarak karşılık verdi ve beni ağzının daha da derinlerine almaya devam etti. Bu onun ilk sakso çekişi olamazdı. Bu işte çok iyiydi. Bu rahatsız edici düşünceyi engellemek için deli gibi uğraştım.

Gözlerim yoğun zevkten geri yuvarlandı. Her an patlayabilirdim ama bunu uzatmak için içimdeki tüm kısıtlamaları kullanıyordum.

Yavaşça sikimi ağzından çekip "Ağzıma boşalmanı istiyorum" diyene kadar iyi bir iş çıkarmıştım.

Bunu yapmayı planlamıyor olsam da, açık davet çok cazipti. Beni daha hızlı okşayarak tekrar emmeye başladı ve saniyeler içinde sıcak dölleri içimden fışkırdı, hepsini bitene kadar boğazına aldı. Orgazm o kadar güçlüydü ki, arkama yaslanıp nefes nefese tavana bakarken beni kıcımın üstüne devirdi.

Yirmi dakika birlikte uyanık yattıktan sonra, bende ciddi bir sorun olduğunu fark ettim çünkü aletim

tekrar sertleşmeye başlamıştı. Hayatım boyunca hiç böyle bir dayanıklılığa sahip olmamıştım.

İşe gitmek için kalkmam gereken saat tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Gitmeden önce onu son bir kez daha boşaltmam gerekiyordu.

"Üstüme çık," dedim. "Sana dokunmak istiyorum."

Nina ayağa kalktı ve bacaklarını bana doladı. Üzerime oturup korku ve sevinç arası bir bakışla gözlerimin içine bakarken başımı yatağın arkasına yaslamıştım. Sarı saçları göğsünü kaplayan güzel bir karmaşaydı.

"Saçını geriye at."

Nina uzun saçlarını arkaya doğru taradı. Saçları altın sarısı gibiydi. O bana bakmaya devam ederken ellerimi göğüslerinin üzerine koydum ve nazikçe sıkarak masaj yaptım. Vücudunun her yerinde emdiğim ve ısırıldığım yerlerin izleri vardı. Dün gece ona doyamamıştım. İkimiz de gardımızı tamamen indirmiştik. Artık gerçek duygularımızı saklamıyorduk. Gözleri, belki babam dışında, daha önce hiç kimseden görmediğim bir sevgiyi yansıtıyordu. Bu huzur anını hayatımın sonuna kadar hatırlamak istedim. Eskiden onu kaybetmenin beni mahvedeceğini düşünürdüm. Ama dün geceden sonra, bunun beni öldüreceğini biliyordum.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım ellerimi kalçalarının yanlarında usulca gezdirirken. Taşaklarımın üzerine oturduğunda aletim amının sıcaklığından patlamaya hazır hissediyordu.

Ağzından çıkan bir sonraki cümle sinirlerine dokundu.

"Aşkın böyle acıtması mı gerekiyor? Bu neden acıtıyor?"

Elimi yüzüne götürdüm ve başparmağımı yanağına sürttüm. "Öyle olmasaydı gerçek olmazdı. O acıyı ben de hissediyorum. Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim Nina."

Kendimi tutamayarak onu göğsüme çektim ve ağzını yalayıp yuttum. Dölümün tuzluluğu dilinin üzerinde kalmıştı.

Islak amcığı artık sikimin üzerinde ileri geri gidip geliyordu. Birbirimizin içinde tamamen boğuluyorduk. Ayrılma zamanım yaklaşıırken, aklım raydan çıkmaya başladı. İşler istediğim gibi gitmezse bunu bir daha asla yaşayamama ihtimalimin olması beni korkutuyordu.

Onu tutuşum daha da sıkılaştı. Bir kez daha, korku onun içinde olmak için yoğun bir ihtiyacı körüklüyordu. Bir noktada, vücudu öyle bir şekilde değişti ki

deliği tam ucumun üzerindeydi. Yavaşça içeri itmeye karşı koyamadım. Kendime onu son bir kez hızlıca hissettikten sonra duracağımı söyledim. Sıcak amcığı sikimi sardı ve bana binmeye başladı. Korunmak için hiçbir şey kullanmıyorduk ama ona duyduğum ihtiyaç muhakeme yeteneğimi kör etmişti. Fiziksel olarak bağlandığımızda her şey güvende hissediyordu, sanki ruhlarımız ve bedenlerimiz nihayet aynı hızdaydı. Herhangi bir engel olmadan bu his on katına çıkıyordu.

O anda başka hiçbir şey kayıtlı değildi, ne zaman ne de eylemlerimizin sonuçları. Hareketleri yavaşladığında ve kaslarının kasıldığını hissettiğimde, içine boşaldığımda yüksek bir inilti çıktı. Oda arkadaşlarımızın bunu duymamış olmasına imkân yoktu. Hayatımın en güçlü orgazmıydı.

Kalbim onunkine karşı gümbürdedi ve ben kendimi zorlayarak ayağa kalkana kadar birbirimize sarıldık.

"Kapa gözlerini, bebeğim. Uyu artık. Sorun yok. Daha sonra geri geleceğim." "Konuşacağız," diye fısıldadı halsizce.

Başımı

salladım.

"Evet." "Seni

seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kederli bir şekilde, işe gitmek için hazırlanmak üzere yatak odama döndüm. Duşa isteksizce girdim çünkü onun kokusunu üzerimden hiç atmak istemiyordum. Gerçi bu akşamki konuşma için planlarımız düşünüldüğünde daha sonra duş almaya zamanım olmayacaktı.

Yaşadığımız onca şeyden sonra, bu sabah onu eli boş bırakmamın imkânı yoktu.

Bir parça inşaat kağıdını hızlıca katlayarak origami yarasası haline getirirken, ona bırakacağım mesajı düşünmek için zaman ayırdığımda işe geç kalacağımı biliyordum.

Neredeyse yazacağım şeyi:

Disney'in dünyanın en mutlu yeri olduğunu kim söylediye hiç bilmiyordu... Senin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu.

Keşke yazabilseydim dediğim şey:

*Bu gece korkacaksın. Lütfen verdiğin
sözü unutma.*

Aslında yazdığım şey:

Senin için deli oluyorum. Görüşürüz toni4ht.

Sopayı yatağının yanına koymaya gittiğimde Nina'nın odasında sıcaktan kavruluyordum. Çok sıcak ve rahattı, hiç ayrılmak istemediğim güvenli bir sığınaktı.

Sabahın yakıcı güneşi ve dışarıdaki soğuk hava, kaldırımı dövüp korkunç güne başlarken kaba bir uyanış oldu. Kulaklıklarımı takıp metro istasyonuna doğru yürürken Aerosmith'in *Angel şarkısını* çalıyordum. Bana onu hatırlatan şarkılar eşliğinde Nina'nın düşünceleri işe gidip geldiğim her saniyeyi tüketti.

O sabah evden çıktıktan sonra yaşanan hiçbir şey plana uygun gitmedi. Her şeyin bir nedeni olduğuna dair inancım, hayal edebileceğimden çok daha büyük bir şekilde sınanacaktı.

BÖLÜM 19

Mevcut

Hikâyeyi durdurmak zorunda kaldım. O sabahı takip eden haftalar hayatımın en zor haftalarından bazılarıydı. Onları düşünmek beni hasta ediyordu.

Skylar'ın sesi beni hayallerimden uyandırdı. "Jake, iyi misin?"

"Hayır." Ayağa kalktım. "Biliyor musunuz? Hikâyeyi yarım bıraktığım için gerçekten üzgünüm ama şu anda başka bir şey anlatabileceğimi sanmıyorum, özellikle de mevcut durum ışığında."

Pencereye doğru yürüdüm ve Nina'dan bir mesaj var mı diye telefonumu iki kez kontrol ettim. *Hiçbir şey yoktu.* Geç olmaya başlamıştı. Buna daha fazla katlanamayacaktım.

Allison ve Cedric ellerinde fırında ısıttıkları yemek tabaklarıyla mutfaktan döndüler.

"Jake, aç olanlar için masaya bir şeyler koyacağız."

"Sağ ol abla. Siz yiyeceksiniz. Benim iştahım yok."

Deri koltuğa geri döndüm. Skylar ve Mitch kanepede kalırken Allison ve Cedric bitişikteki yemek odasında yemek yediler. Mitch Jr. boş yatak odasına taşıdığımız oyun parkında uyuyordu.

Mitch hikâyeye devam etmemi bekliyormuş gibi bana bakıyordu. "Sadece ona anlattıktan sonra ne olduğunu bilmek istiyorum."

Nina'yla daha önce yaptığımız mesajlaşmaları gözden geçirirken kaşlarımı çattım. "Ona söyleyemedim."

"Ha?"

"Uzun lafın kısası, o öğleden sonra Ivy'nin grup evinden acil bir telefon aldım. İntihara kalkıştığını düşündüklerini söylediler ve acilen Boston'a gitmemi istediler. Nina'ya dönmek yerine o gün uçağa bindim. Ivy sonunda iyi oldu ama tam bir karmaşaydı."

"Nina'ya ne söyledin?"

"Mutlu değildi ama onunla konuşmam gereken konuyla ilgili acil bir durum olduğunu söylediğimde bir şekilde bana güvenmeye devam etti. Ona birkaç gün sonra döndüğümde her şeyi açıklayacağımı söyledim. Tam bir kabustu."

Mitch dehşete düşmüş görünüyordu. "Yani, o konuşmayı alır almaz Geri mi?"

Yorgun zihnim daha fazla dayanamadı. "Skylar, Nina sana Hikaye, değil mi? Onu bilgilendirmek ister misin?"

"O piç Ryan iş yerindeki bir veri tabanında Jake'in bilgilerine bakmış ve evlilik cüzdanını bulmuş. O gece eve bir kopyasını götürdü ve Jake dönmeden önce Nina'ya gösterdi."

"Vay anasını. Siktir, dostum. Özür dilerim. Karınla oynadığını mı düşündü yani?"

"Daireyi terk etti ve benimle bir daha konuşmayı düşünmüyordu. Eve geldiğimde Ryan beni bu konuda azarlarken Nina'yı hiçbir yerde bulamadım."

Mitch şaşkınlıkla alnını buruşturdu. "Nereye gitti?" "Bir şekilde Bayan Ballsworthy'nin kızıyla arkadaş olmuş, Daria. Bu bile başlı başına garipti. Her neyse, Brooklyn'in diğer tarafına onun yanına taşındı. Ryan'ın ağzından adresi almak için onu boğmak zorunda kaldım. Sonunda onu buldum ve sonunda konuşabildik. Ama o zamana kadar ilişkimiz zedelenmişti."

"Nasıl karşıladı?"

O konuşmayla ilgili hiçbir şey hatırlamak istemediğim için hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım. "Şok oldu, boşanmadığım sürece benimle birlikte olamayacağını söyledi. Ama Ivy'ye bakmam gerektiğini anladı. Nina bunu sorgulamayacak kadar büyük bir kalbe sahipti."

Kız kardeşim arkamdan konuştu. "O aylar çok korkunçtu. onu."

Dinlediğini fark etmemiştim.

İştahım olmadığını söylememe rağmen bana bir tabak uzattı. "Bu Ivy'ye boşanma davası açman gerektiğini söyleyecek cesareti toplaman uzun zaman aldı."

"Bunun çok dikkatli yapılması gerekiyordu. Ona birine aşık olduğumu söylediğimde Ivy yıkıldı, çünkü bunun onu terk edeceğim anlamına geldiğinden emindi. Tüm yasal işlemleri halletmek biraz zaman aldı. Ama Nina'yla birlikte olmak istiyorsam bunların hepsi gerekliydi."

"Tüm bu süre boyunca Nina'yla aranız nasıldı?" Mitch sordu.

Her şeyi yeniden anlatmamak için çok fazla.

Bunu olabildiğince basit bir şekilde açıklamam ve bu konuşmayı bitirmem gerekiyordu.

"Sonuç olarak, işler bir süreliğine zordu. Ryan da engel olmaya devam etti. Ama Nina ve ben birbirimizden uzak kalmayı asla başaramadık. Örnek vermek gerekirse, o sırada A.J.'ye hamile kaldı. Ve bu sürpriz bizi kurtaran mucizeydi. Geçtiğimiz dokuz yıl zorluklar olmadan geçmedi ama aşkımızın daha da güçlendiğini hissediyorum."

Mitch'in nereden geldiğini anladığını biliyordum çünkü o ve Skylar kesinlikle dramdan paylarını almışlardı. Sonunda aralarını düzeltmeden önce beş yıl ayrı kalmışlardı.

Mitch başını salladı ve çenesini kaşdı. "Nina hiç Ivy ile tanıştı mı?"

"Hayır. Bunun ikisi için de sağlıklı olacağını sanmıyorum. Nina onunla tanışmayı hiç istemedi ve Ivy ailem yokmuş gibi davranıyor. Bunu düşünecek kadar farkında olduğunda bile bununla başa çıkabilmesinin tek yolu bu. Bu bir başa çıkma mekanizması."

Mitch Jr. ağlamaya başlayınca Skylar onu oyun parkından almak için ayağa kalktı.

Mitch parmağıyla beni işaret etti. "Bu arada, bence takım olup şu Ryan'ın peşine düşmeli ve kışını tekmelemeliyiz."

"İnanın bana, gazabımdan kaçamadı. Nina hamileyken bir keresinde onu eşek sudan gelinceye kadar dövmüştüm. Ama yıllar içinde o kadar çok özür diledi ki, en azından ben artık onu öldürmek istemiyorum. Ondan uzak durmak zor çünkü Nina'nın ailesi hala onunkilere yakın. New York'a gittiğimizde Ryan ve karısı birçok aile etkinliğine katılıyor. Avustralya'dan Lisa adında gerçekten havalı bir hatunla evlendi, belli ki ne kadar hıyar olabileceği hakkında hiçbir fikri yok. Yine de onun için fazla iyi. Jimmy adını verdikleri bir oğulları oldu. Nina'nın ailesinden çok uzakta yaşamıyorlar. Jimmy şu anda kasabanın kolluk kuvvetlerinde çalışıyor."

Skylar yine bebeği besliyordu. "Yaptığı her şey için onu affedemiyorum, özellikle de A.J. doğduktan sonra olanlar için. Bu vicdansızlıktı."

Sandalyemde doğruldum, bunun nereye gittiğinden rahatsız olmuştum. "A.J. doğduktan sonra mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Nina'nın bebekle birlikte kaldığı hafta ailesinin evine gittiğinde... işiniz sizi yurtdışına gönderdiğinde."

İçim içimi yiyordu. "Ne dedin?"

"Oh, kahretsin. Nina sana hiçbir şey söylemedi mi?" "Görünüşe göre hayır."

"Öyle olduğunu düşünmüştüm. Çok özür dilerim, Jake. Lanet olsun. Bu konuyu açmamalıydım. I-"

"Skylar! Ne oldu lan?" Niyetim bağırmak değildi ama benim bilmediğim bir şeyi biliyor olması beni gerçekten kızdırdı.

"Nina'nın nasıl depresyonda olduğunu biliyorsun, tüm o doğum sonrası şeyleri yaşarken?"

"Elbette, hatırlıyorum. İşte tam da bu yüzden o hafta yalnız kalmasını istemedim. Sürekli gözyaşları içindeydi. A.J. sadece birkaç aylıktı. Ama gerçekten ihtiyacım olan yeni bir işe başlamıştım ve beni eğitim için Almanya'ya gitmeye zorladılar, aksi takdirde pozisyonu alamazdım. Ona bakmalarına yardımcı olabilmeleri için onu ailesinin yanına götürdüm."

"Evet. Nina o dönemde beni çok aradı. Kimse onun doğum sonrası depresyonunu anlamadı. Nina'nın ailesi bunun Ivy ile olan durum yüzünden seninle mutsuz olduğu anlamına geldiğini düşündü. Bir şekilde Ryan'ın bundan haberi oldu ve o hafta oraya geldi, ona olan aşkını itiraf etti, onlar için çok geç olmadığını, onu mutlu edebileceğini, ona ve bebeğe bakabileceğini söyledi."

Vücudum kaskatı kesildi. Alt dudağımı ısırdım, neredeyse kan geliyordu. Duyduklarıma inanamıyordum. Hemen telefonumu çıkarıp Ryan'ın ismine doğru kaydardım.

Skylar panikledi. "Lütfen Nina'ya kızma. Ne yapıyorsun?"

"O herifin numarası bende var. Onu arayacağım."

O telefon görüşmesi sırasında söylemeyi ya da yapmayı planladığım şeylere kimse tanık olmamalıydı. Yatak odamıza girdim ve telefon çaldığında kapıyı çarparak kapattım.

Hat açıldığında duyduğum ilk şey arka planda ağlayan bebeğinin sesiydi. Sonra Ryan'ın sesi geldi.

"Alo?"

"Ryan..."

"Jake? N'aber? Uzun zaman oldu-"

"Seni en son Sheryl'in altmışıncı doğum gününde gördüğümde sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet. "Hayat kin tutmak için çok kısa" demiştin.

Elim yastığı sıkıyordu. Bunun Ryan'ın boynu olduğunu hayal ettim. "Unut bunu. Demek istediğim, 'hayat kafanı ezmek için çok kısa' idi. Seni bir daha gördüğümde, tam da bunu yapacağım."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

Çenemi sıkarak, "Seninle barıştığımda, oğlum doğduktan sonra ailemi parçalamaya çalıştığını bilmiyordum. Artık tüm bahisler kapandı."

"Açıklamam gerekiyor."

"Bundan nasıl sıyrılmaya çalıştığını duymayı çok isterim." Ryan kulağında hissettiğim derin bir iç geçirdi. "Denemem gerek."

Nefesimin altında sayısız küfür mırıldandım.

"Dinliyor musun?" diye sordu.

"Bir dakikanız var."

Sessizdi. Sonra bir hırıltı duydum.

Sanki ağlamaya başlamış gibiydi.

Ne oluyor lan?

"Ağlıyor musun, seni lanet amcık?"

Tekrar burnunu çekti. Konuşmadan önce uzun bir gecikme oldu.

"Nina sana Jimmy öldüğünde onun yanında olduğumu söyledi mi bilmiyorum."

"O yaptı."

"Gözlerini kapatmadan önce bana söylediği son şey, yani en son söylediği şey 'kız kardeşime iyi bak' oldu."

Konuşmaya devam etti. Ben de ona izin verdim.

"Yıllar önce o daireye taşınmadan önce seninle hiçbir sorunum yoktu. Bunu biliyorsun. Seninle takılmaya başladıktan sonra değişti. Jimmy öldüğünden beri Nina ilk kez mutluydu. O aptal korkularının üstesinden gelmesini sağlayabildin. Benim yapamadığım bir şeyi senin yapabilmenden nefret ediyordum. Gördüğüm kadarıyla Jimmy bana tek bir sorumluluk bırakmıştı ve ben başarısız olmuştum. Sana gerçekten kızmaya başladım. Ama her şeyden çok, eğer ona zarar verirsen, eskisinden daha kötü olacağından korkuyordum. Hâlâ orada mısın?"

"Evet."

"Ivy ile evliliğin ortaya çıktıktan sonra Nina'yı senden uzaklaştırmam gerektiğine daha çok ikna oldum. Koşullar öyle olsa bile

Yine de her şeyin bir felaket reçetesi olduğunu ve onun daha iyisini hak ettiğini düşünüyordum. Hamile olduğunu öğrendiğinde, sadece yalnız kalmaktan korktuğu için seninle kaldığına gerçekten inandım. Bundan kısa bir süre sonra Tarah taşındı ve Nina'ya olan takıntımı anladığında beni terk etti. Seni ve Nina'yı ayırmak için yaptığım bazı şeyleri ona itiraf ettim. Yani kaybedecek bir şeyim yoktu. Oğlunuz doğduktan sonra, Nina'nın ailesinin evinde kaldığı hafta boyunca, son bir üniversite denemesi yaptım. Ailem bana onun gerçekten mutsuz olduğunu söylemişti. Doğum sonrası depresyonu olduğunu fark etmemiştim. Bu yüzden ona gittim ve onu sevdiğimi, eğer senden ayrılmak isterse ona göz kulak olacağımı söyledim. Sana olan duygularının derinliğini anlamamıştım. Bana ne dedi biliyor musun?"

Sesim zar zor duyuluyordu. "Ne?"

"Kendini kaybolmuş hissetmesine ve artık kim olduğunu bile tam olarak bilmemesine rağmen, hayatta emin olduğu tek şeyin seni ne kadar sevdiği olduğunu söyledi. Benim için en büyük umudunun, bir gün benim de biriyle böyle derin bir aşk yaşayabilmem olduğunu söyledi.

Geriye dönüp baktığımda, onu hiç de o şekilde sevmediğimi anlıyorum. Onun için bir yarışma kazanmaya çalışıyordum. Lisa ile tanışana kadar Nina ile aranızdaki sevgiyi anlamamıştım. Artık ikinizi asla ayıramayacağımı biliyorum. Birini gerçekten sevdiğinizde, bu yok edilemez."

"Evet..."

"Size bir kez daha ne kadar üzgün olduğumu söylemem gerekiyor. Ben hatalıydım.

Nina ve sen hep birbirinize aittiniz. Jimmy ona göz kulak olmamı söyledi. Ama fikrini değiştirdi ve yerine daha iyi bir adam gönderdi."

Gözlerimi kapattım. Karımı eve götürmem gerekiyordu. "Bebeğinin yanına dön," dedim.

"Yine iyi miyiz?"

"Emin değilim. Ama muhtemelen suratını dağıtmayacağım." "Bunu şimdilik kabul ediyorum."

"İyi geceler, Ryan."

Cevap veremedi telefon kapattım.

Nina'yı aramadan önce düşüncelerimi toparlamak için yatağa uzandım. Ryan'ın sözleri aklımdan geçti. *Onun yerine daha iyi bir adam göndermişti.* Nina'nın şu anda benim için böyle hissettiği şüpheliydi.

Komodine uzandım ve Nina'yla balayımız sırasında Venedik'te bir Gondol gezintisinde çekilmiş bir fotoğrafımızı kaldırdım. Şu anda yüzündeki gülümsemeyi kabul etmek zordu, bir yerlerde benden uzaklaşmaya çalıştığını, muhtemelen onu ilk sıraya koymadığım tüm yolları düşündüğünü biliyordum.

Ürperdim.

Yan odada konuşan ailemin ve arkadaşlarımın sesleri kilometrelerce öteden geliyordu.

Kendimi zorlayarak kalktım ve oturma odasına dönmeden önce yüzüme biraz su çarpmak için ana banyoya gitmeye karar verdim.

Su tenimi serinletti ama beni sakinleştirmede.

Yüzümü silerken, küçük çöp kutusundaki pembe bir kutu gözüme çarptı. Bir hamilelik testinin atılmış ambalajıydı.

Onu almak için eğildiğimde başım dönmeye başladı. Bu, Nina'nın dün gece onu kaybetmesine neyin sebep olduğuna dair resmi olarak ilk ipucumdu. Test çubuğunun kendisinden hiçbir iz yoktu. Kutuda üç test olduğu yazıyordu ama çöpten bir şey çıkmadı.

Oturma odasından diğer banyoya geçerken herkesi görmezden geldim; çöpte A.J.'in boş meyve suyu kutularından başka bir şey yoktu. Mutfak çöpünde yaptığım aramada da bir şey bulamadım. Kutu boş olmasına rağmen tüm evde bir tane bile hamilelik testi çıkmadı.

Kendimi perişan hissederek mutfakta durdum, granit tezgâha yaslandım ve başımı ellerimin arasına aldım. Ne olduğunu tahmin etmeme gerek yoktu. Biliyordum.

Son birkaç yıldır birlikte sayısız test yaptırmıştık, hepsi de negatif çıkmıştı. Her seferinde bir öncekinden daha zor oluyordu. Korkum, Nina'nın dün gece ben hastanede mahsur kalmışken bu deneyimi tek başına yaşamış olması ve bunun bana karşı öfkesini körüklemesiydi.

Yakın zamanda bir doğurganlık uzmanına gitmeyi konuşmuştuk ama Nina herhangi bir ilaç kullanmaya korkuyordu. Hemşirelik okulunu bitirdiği için bunu yakında tekrar konuşmamız gerekiyordu.

Cebimdeki telefonun titreşimi beni ürküttü. Ekranda Nina'nın adı belirdi. Kalp atışlarım göğsümün duvarlarına çarpan dayanılmaz dalgalar gibi hissediyordum.

"Nina."

"Merhaba."

"Neredesin?"

"Şehir merkezinde bir lokantadayım."

"Lokanta mı? Ne yapıyorsun orada?"

"Buraya düşünmeye geldim."

"Bütün gün orada mıydın?"

"Hayır."

"Ne yapıyordun sen?"

"Başlarda açıkçası amaçsızca etrafta dolaşıyordum."

Cedric beni kontrol etmek için mutfağa girdi. "Her şey yolunda mı?"

El sallayarak onu

uzaklaştırdım, başımı

salladım. "Kimdi o?"

"Arayan Cedric'ti. O ve Allison buradalar. Bilmiyordun ama bu gece senin için bir parti planlamıştım. Bugün yerine dün gece Ivy'lere gitmemin tek nedeni buydu. Skylar ve Mitch de burada."

"Ne? Şaka mı yapıyorsun?"

"Keşke. Seni aramayacağıma dair bana söz verdirmiştin, ben de sözümü tuttum. Burada takılıp seni bekliyorduk, eve gelmeni umuyorduk."

"Aman Tanrım. Korkunç hissediyorum. Konuşmamız gerek Jake. Şu anda eve gelecektim, ama eğer mahremiyetimiz olmayacaksa benimle burada buluşman gerektiğini düşünüyorum."

"Yalan yok, beni korkutuyorsun bebeğim. Ama seninle istediğin yerde buluşurum. Eğer bana iyi olduğumuzu söylersen dünyanın öbür ucuna kadar yürürüm."

Nefes alış verişi düzensizleşti ve sesi ağılıyormuş gibi geliyordu.

"Nina? Ödümü koparıyorsun. Ne oldu? oluyor?"

"Bana kızmayacağına söz ver."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Sana ne için kızgınım? *Bana* kızgın olman gerekmiyor mu?"

"Söyleyeceklerime kızmayacağına dair bana söz ver. sen."

"Tamam. Söz veriyorum. Her ne olursa olsun, kızmayacağım. Neredeydin? bugün?"

Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik beni daha da gerdi. Sonra söylediği şey beni *daha da gerdi*.

"Ivy'yi görmeye gittim."

BÖLÜM 20

NINA

Son zamanlarda her şey beni ağlatıyor gibi görünüyordu ama özellikle o Cuma öğleden sonrası çok kötüydü. Her an gözlerim doluyordu. Çok duygusaldım. Takvimime göre regl dönemim gelmişti, yani bu biraz mantıklıydı. Hormonlarım her zaman ayın bu zamanlarında beni alt ederdi ama hiç böyle olmamıştı.

Kayınvalidem A.J.'yi almaya geldiğinde, onu bırakmak istemediğim için saçlarını derin derin koklamıştım. Sonra onunla vedalaşırken bir damla gözyaşı döküldü.

Neyim vardı benim?

Verdiği tepki beni güldürmüştü. *"Anne, Mohawk'ımı mahvediyorsun."*

Son zamanlarda, simsiyah saçlarını tepeden daha uzun kestirmesi için bizi ikna etmişti. Jake yanları tıraş etti, böylece üst kısım daha belirgin oldu. Bu stil ona çok yakışsa da, okul günlerinde saçlarını dik tutmasına izin vermiyorduk.

A.J. bana hiç benzemiyordu. Siyah saçları, yeşil gözleri ve gamzeleriyle tamamen Jake'e benziyordu. Jake'in A.J.'in içine sıçtığı ve benim oğlumuzun yaratılışıyla hiçbir ilgim olmadığı yönünde şakalar yapardık. Ama tabii ki sezaryen yaram ve o doğduktan sonra aylar süren doğum sonrası depresyonum kesinlikle onun annesi olduğumun kanıtı oldu. Ben sadece kuluçka makinesiydim.

A.J. hafta sonu için Malden'e sadece kırk dakika uzaklıkta olacaktı ama nedense onu gerçekten özleyecektim. Geceyi evden uzakta geçirdiği nadir olurdu. Aynı zamanda Jake ve benim biraz yalnız kalmamız da iyi olacaktı. Bu gece seksi erkeğimin tamamen bana ait olmasını dört gözle bekliyordum.

Zamanlama bunun için mükemmeldi. Son zamanlarda, mezuniyet öncesi son hemşirelik klinik çalışmalarım ve bebek sahibi olmaya çalışmakla ilgili devam eden sorunlar nedeniyle çok stresliydik. Sadece son birkaç ayı düşünmek bile yanaklarımdan yeni gözyaşlarının süzülmesine neden oluyordu. Jake'e ihtiyacım vardı.

eve gel ve bana biraz akıl ver, beni güldür, rahatlat, benimle seviş.

İşten dönmesi için birkaç saat daha geçmesi gerekecekti. Zaman geçirmek için Harvard Caddesi'ndeki eczaneye gidip birkaç dergi ve şampuan almaya karar verdim.

Bir kahve içmek için yerel bir kafeye uğradım ve yolumun üzerindeki Coolidge Corner'da vitrin alışverişi yaptım. Güneş batıyordu ve sokaklar hafta sonu için işten eve dönen insanlarla dolup taşıyordu.

Çok şirin bir mahallede yaşıyorduk. Çok sayıda eklektik dükkan ve aile işletmesi vardı. Bazen ne kadar şanslı olduğumuza inanamıyordum. Bunları düşünürken gözlerim bir kez daha nemle doldu. Her şey beni ağlatıyordu.

Kendine gel, Nina.

CVS'nin sürgülü otomatik kapısından içeri girdiğimde, parlak floresan ışıkları duygusal durumumu yatıştırmaya yardımcı oldu. Her reyona göz atmak için zaman ayırdım. A.J.'nin ekşi jelibon ya da ucuz bir oyuncak için yalvarmadan burada tek başına olmak nadir bir durumdu.

Dergi bölümünde durduğumda, bir ebeveyn dergisinin ön sayfasından bana gülümseyen, melek yüzlü bir bebek bakıyordu. Gözlerim tekrar nemlendiğinde aklımdan bir düşünce geçti.

Hamile olabilir miyim? Bu yüzden mi duygularım kontrolden çıktı?

Bunu düşünmekten nefret ediyordum çünkü bu kendimi tekrar hayal kırıklığına uğratacaktı. Umutlanmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Yine de üreme sağlığı reyonunun önünden geçerken sepetime bir gebelik testi kiti atmadan edemedim.

Kasada görevli, gülümseyen bebek dergisiyle birlikte pembe kutuyu okuturken bana gülümsedi. (Dayanamadım.)

Tekrar dışarı çıktığımda hava tamamen kararmıştı. Havadaki sert rüzgârın etkisiyle oluşan soğuk, atkımı yüzümde düzeltmeme neden oldu. Bu gece oldukça kötü bir fırtına çıkacağından bahsettiklerini hatırladım. A.J.'in çoktan olması gereken yerde olduğunu bilmek beni rahatlattı.

Daireye döndüğümde ellerimi birbirine sürttüm ama sürtünme beni ısıtmak için çok az işe yaradı. Evimizin sıcaklığına rağmen, dışarıdaki soğuğun şiddeti ben içeri girdikten sonra da devam etti. A.J. burada olmadığı için de ürkütücü bir sessizlik vardı.

Çay yapmak için mutfığa gitmeye karar vermiştim. Çay poşetini demlerken sıcak suyun buharı beni rahatlattı ve testi Jake eve gelmeden önce mi yoksa geldikten sonra mı yapacağımı düşündüm. Onu boşu boşuna bekleme heyecanına sokmaktan nefret ediyordum. Testin negatif çıkmasının bana hissettirdiklerinden daha kötü olan tek şey, gözlerinde başarısızca saklamaya çalıştığı hayal kırıklığıydı. Bunu tek başıma yapsam ve negatif sonucu kendime saklasam daha iyi olurdu.

Suçluluk duygusu beni sık sık tüketiyordu. Jake yıllarca başka bir bebek istemişti ama ben kabul etmemiştim. Kendime geldiğimde, görünüşe göre vücudum işbirliği yapmamaya karar vermişti. Altı yıl önce pes edip hamile kalmama izin verseydim, hiçbir sorunumuz olmayabilirdi. Bazen kendi bencilliğim yüzünden cezalandırılıyormuşum gibi hissediyordum.

Jake harika bir babaydı. Başka bir çocuk sahibi olmayı hak ediyordu. -Ya da iki veya üç. Şehrin kuzeyindeki mühendislik işinde uzun saatler çalışmasına rağmen, eve geldiği andan yatma vaktine kadar A.J.'ye tüm dikkatini verdi ve hatta çoğu zaman bizim için akşam yemeği pişirdi.

Haftanın yedi gününün altısında harika bir hayatımız vardı.

Cumartesi hariç.

Cumartesi günleri hayatımın kara delikleriydi çünkü o günler Ivy'yi ziyaret ettiği günlerdi. Sabah giderdi ve ben o dönene kadar saatleri sayardım. Bu bazen öğleden sonra, çoğu zaman da akşam olurdu.

O günlerde vakit geçirmek için genellikle evi temizler ya da A.J. ile planlar yapardım. Oğlumuza her zaman "babasının hasta bir arkadaşına yardıma gittiğini" söylerdik. Öylece bıraktık.

Jake'in Ivy ile olan ilişkisi hakkındaki duygularımı içime atma alışkanlığım vardı çünkü elimde olmayan bir duruma daha fazla stres eklemek adil değildi. Yıllar önce gerçeği öğrendiğim andan itibaren, Ivy'nin Jake için ailesi gibi olduğu açıktı. Ne kadar adaletsiz görünse de, ona bakma sorumluluğu ona miras kalmıştı. Onun ikilemini gerçekten anlıyordum. Ama bu hoşuma gitmesi gerektiği ya da kıskanmayacağım anlamına gelmiyordu.

Onu ikimizden birini seçmeye zorlarsam beni seçeceğini kesinlikle biliyordum. Bunu itiraf bile etmişti. Ama böyle bir talepte bulunmak durumu gerçekten ortadan kaldırmazdı. Onu terk etmenin suçluluğuyla acı çekmesini izlemek zorunda kalırsam kendimle yaşayamazdım. Bu yüzden kendini hırpalardı. Sevdğin birini böyle bir duruma sokamazsın. Ivy'nin durumu ben resme girmeden önce de vardı ve

Aslında onun bir parçasıydım. Onu seviyordum ve iyi, kötü ve çirkin tüm yönlerini kabul etmek zorundaydım.

Çoğu zaman, Ivy'nin varlığının beni etkilemesine izin vermeyecek kadar onun bana olan sevgisine güveniyordum. Ancak ara sıra, belli bir ruh halindeyken, zihinsel sorunları olan eski bir eşin gölgesinde yaşamak zorunda kalmadan normal bir aile olamadığımız için öfkeleniyor ve içerliyordum.

Onunla tanışmayı hiç istemedim.

Benden daha güzel olacağından ya da aslında o kadar da aciz olmadığını öğreneceğimden korkuyordum. Çoğu zaman, tüm bu güvensizliği bölümlere ayırabiliyordum.

Çoğu zaman.

Bu gece o zamanlardan biri değildi. Çılgın hormonlarım beni özellikle güvensiz ve keyifsiz yapıyordu. Çayımın kalanını lavaboya döktükten sonra kağıt CVS poşetini aldım ve yatak odamızın yanındaki banyoya götürdüm.

Talimatları okumaya gerek yoktu çünkü bunu sayılamayacak kadar çok kez yapmıştım. İlk testi çıkardım ve şeffaf kapağı belirtildiği gibi çubuğun üzerine yeniden yerleştirmeden önce üzerine işedim.

Beş dakika.

Dışarıda kar yatay şeritler halinde savruluyordu. İçeri girerken üstü açık olan arabalar şimdi beyaza bürünmüştü. Jake'in bir saat içinde evde olması gerekiyordu. Umarım otoyolda fırtına trafiğine takılıp kalmazdı.

Oturma odasına döndüğümde üzerime bir örtü örttüm ve arka planda akşamın erken saatlerinde hava durumu çalarken ebeveynlik dergisine odaklanmaya çalıştım.

Telefon çaldı ve arayanın kimliğinde Jake'in adı belirdi.

Açtım. "Lütfen bana trafikte sıkışıp kalmadığımı söyle."

"Hey, bebeğim. Otoyoldan çıktım ama dinle... Bu gece Ivy'lere gitmem gerekiyor."

Bu haber beni sarstı. "Ne?"

"Grup evinden bir telefon aldım ve bir tür nöbet geçirmiş. Onlara bu gece gidip kontrol edeceğimi söyledim. Ama bu yarın gitmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyor, tamam mı? Yarın boş olacağız. A.J. hala annemde olacak. Hava daha iyi olacak ve dışarı çıkabileceğiz."

Surat astım. Bugün onu gerçekten özliyordum. "Tamam, sanırım."

"İyi misin? Bunun berbat olduğunu biliyorum." "Bu gece kaçta evde olacaksın?" "Olabildiğince çabuk. Söz veriyorum."

"Tamam."

"Nina. Bu gece benim için hazır ol. Çok azgıyım." "Sen her zaman azgınsın."

"Cidden... bütün gün ne düşündüm biliyor musun? Bu fantezi kafamın içinde dönüp durdu. Bugün lanet olası bir toplantının ortasında neredeyse sertleşiyordum."

"Bana fantezinden bahset."

"Kanepenin minderlerini yere koyup elektrikli şöminenin tam önüne yerleştirmek istiyorum. Seni çıırılçıplak ve dört ayak üzerinde şöminenin önünde kıçın havaya kalkmış bir şekilde istiyorum. Sonra da dışarıda kar yağarken sıcaktan kavrulurken seni böyle arkadan becermek istiyorum. Ne dersin?"

"Sanırım hemen eve gelmeni istiyorum. Ivy'den sonra olabildiğince çabuk buraya gel."

"Seni seviyorum bebeğim. Anlayışın için teşekkür ederim." "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatmasına rağmen kulağımda tutmaya devam ettim. Hayal kırıklığına uğradığım kesindi ama anlıyordum. En azından yarın birlikte nadir bir Cumartesi geçirecektik.

Beş dakika çoktan dolmuştu ama ben oyalanıyor, evde eğitimle ilgili bir makale okuyormuş gibi yapıyordum. Jake yakın zamanda eve gelmeyeceğine göre, bir başka hayal kırıklığı yaratan sınavın sonuçlarıyla boğuşarak yalnız kalma düşüncesi korkunç görünüyordu.

Birkaç dakika sonra dergiyi bir kenara attım, kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve karanlık yatak odama girdim.

Kapı tokmağını yavaşça çevirdiğimde banyonun kapısı gıcırdadı. Derin bir nefes aldım ve teste bakmadan önce göz kapaklarımı sıkıca kapattım.

Gözlerimi iki pembe çizgiyle açtım.

Üç pozitif çubuğu elimde tutarak, ne yapacağımı bilemez bir halde yatak odasında volta attım. Emin olmak için kitteki diğer testleri de yaptırmıştım. Kesinlikle hamileydim.

Heyecanla zıpladım, ellerimi havada salladım ve kendimi aptal gibi hissettim. Bunca zaman sonra gerçeküstü görünüyordu. Cidden tüm umudumu yitirmiştim. Jake ve ben cinsel olarak çok aktiftik, bu yüzden yedi yıldan fazla bir süredir bir kez bile hamile kalmamış olmak, gerçek bir sorun olduğundan emin olmamı sağladı.

Yine de bu tür şeylerin olduğunu duymuştum. İnsanlar tam doğurganlık tedavilerine başlamaya ya da evlat edinmeye hazırken mucizevi bir şekilde hamile kalıyorlardı.

Ona söylemek için yaratıcı bir yol bulmalıydım. Kendinden geçecekti! Vereceği tepkiyi düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Testleri uzun metalik altın bir mücevher kutusunun içine yerleştirmeye karar verdim. Jake'in bana birinci yıl dönümümüz için aldığı elmas tenis bileziğini çıkardıktan sonra bir çekmeceye koydum ve yerine üç çubuğu yerleştirdim. Hemşirelik okulunda bana destek olduğu için ona aldığım bir hediyeymiş gibi davranacaktım. Saat olduğunu düşünecek ve içinde ne olduğunu görünce çıldıracaktı.

Bu çok harika olacaktı.

Eve geldiğinde bunu özel bir akşam haline getirmeliydim. Kutuyu çantama koydum ve hiç vakit kaybetmeden mutfığa girdim. Dolapları karıştırarak Bananas Foster için gerekli tüm malzemelere sahip olduğumuzdan emin oldum.

Muz, tereyağı, esmer şeker, rom...

Jake'in en sevdiği tatlıyla kutlanacak bir gece varsa, o da bu geceydi.

o.

Tam tencereye iki kalıp tereyağı koymuştum ki telefonum çalmaya başladı. Yüzük. Bu oydu.

"Jake?"

"Hey, bebeğim. Dinle-"

"Lütfen bana eve gittiğini söylemek için aradığını söyle."

"Hastanedeyim. Grup evine gittiğimde, o çoktan kabul edildi."

"O iyi mi?"

"Evet. Onu yine çatıya tırmanmaya çalışırken bulmuşlar. Ne lanet bir kabus. Onu yarın serbest bırakacaklar."

"Tamam... peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu, düşündüğümde daha geç koşacağım anlamına geliyordu. Ancak az önce kara buz nedeniyle yolu acil durum dışındaki tüm araçlara kapattıklarını duydum. Az önce pencereden dışarı bakıyordum ve arabalar birbirlerine çarpıyordu. Kıyamet gibiydi."

"Peki, ne diyorsun?"

"Yolu açmazlarsa geceyi burada geçirmek zorunda kalabileceğimi söylüyorum. Yemin ederim, bazen çok kötü şansım varmış gibi hissediyorum."

Eve gelmiyordu.

Sessizdim ama yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Ağladığımı anlamasını istemiyordum.

İçten içe bunun onun hatası olmadığını biliyordum ama tepkimi kontrol edemiyordum.

"Nina? İyi misin?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Sadece dikkatli ol,"

dedim. "Seni

seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kırmızı aramayı sonlandırma düğmesine bastım ve telefonu tezgahın diğer tarafına kaydırđım. Öfkemin nereye yöneldiğini bile bilmiyordum. Sadece bunun üzerine sakinleşemeyeceğimi biliyordum. Daha da kötüsü, tatlı için ısıttığım tereyağı tamamen yanmıştı.

"Kahretsın!"

Ateşi kapattım ve kızgın tencereyi öfkeyle lavaboya fırlatarak tereyağını her yere sıçrattım.

Sağır edici sessizliğin ortasında çınlayan iç kulağımın sesi işkence gibiydi.

Kendimi doğruca yatağı gitmeye zorladım ve her şeyi takıntı haline getirmeye başladım. Duygusal durumumla ilgili endişelerim arttıkça korkularım beni ele geçirdi. "Ya olursa" canavarı düşüncelerimin kontrolünü ele geçirmeye başladı.

Ya önümüzdeki dokuz ay boyunca bunalımda

olursam? Ya tekrar doğum sonrası depresyona

girersem?

Ya Jake bu sefer benim sorunlarımla başa çıkamazsa ve bu bizi mahvederse?

Ya Jake hâlâ Ivy'den hoşlanıyorsa? (Bu benim en kötü zamanlarımda hep aklıma gelen eski ama güzel bir soruydu).

Sonra "ya olursa" soruları "neden "lere dönüştü.

Neden kocamı paylaşmak zorundayım?

Neden normal bir aile olamıyoruz?

Neden eve yürüyerek gidemiyor? (Kar fırtınası yüzünden *bunun* bir anlamı yoktu ve şehrin diğer ucundaydı, ama bu gece mantıklı düşünemiyordum).

Neden benimle değil de onunla birlikte?

Bu kendi kendine işkence gece boyunca devam etti. Dönüp durduktan sonra nihayet sabah dört civarında uykuya daldım, ancak altıda aynı ruh haliyle uyandım.

Jake beni böyle göremezdi. Mutlu olması gereken bir zamanı mahvedebilirdi. Bugün biraz zaman ayırmalı ve ona bebekten bahsetmeden önce sakinleşmeliydim. Bu durumda olmam tüm hamilelik duyurusunu lekeleyebilirdi.

O gelmeden gidersem, bu onu korkutabilirdi. Bu yüzden planım o gelene kadar beklemek ve sonra bir süreliğine ayrılıp kendimi toparlamaktı. Gitmeme izin vermesinin tek yolu, bu konuda kararlı olmamdı.

Sabah 6:30 gibi bir mesaj aldım.

Yol nihayet açıldı. Tanrıya şükür. Şimdi gidiyorum. Yakında evde olurum.

Paltomu giydim ve o içeri girdiğinde hazırlıklı olmak için başıma bir şapka geçirdim. Aynı yerde oturup beklemeye başladım.

Kırk dakika sonra kapı kilitlendi.

Kocamı gördüğümde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Düzleşmiş saçları başının yanlarına yapışmıştı. Parlayan yeşil gözlerinin altında torbalar vardı. O hâlâ hayatımda gördüğüm en muhteşem adamdı.

Jake bana doğru koştu ve burnunu boynuma dayayarak içime derin bir nefes bıraktı. Teni dokunulamayacak kadar soğuktu. "Dün gece tam bir kâbustu. Onu taburcu ettiler. Artık grup evine geri döndü." Beni daha sıkı sıkı. "Tanrım, Nina. Evde olmak çok güzel bir his."

Gözyaşlarıma engel olmak için elimden gelen her şeyi yaparak, isteksizce geri ittim. Kollarının güvenliğinde ve sıcaklığında kalmak istesem de ruh halim kontrolden çıkmıştı ve bu her şeyi mahvedecekti. Sakinleşmem gerekiyordu ve bu da gitmek anlamına geliyordu.

"Neden ceketini giyiyorsun?"

"Bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor. Eve gelip beni bulamamanızı istemedim."

"Ne var? Neden? Geceyi hastanede geçirdiğim için mi?"

Mesele tam olarak bu değildi ama öyle olduğunu ima ettim. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bebeğim, ben-"

"Dinle, dün gece gerçekten zor bir geceydi. Daha önce hiç eve gelmemiştin. Hiç gelmemiştin. Ben sadece... üzıldüm. Sadece bu değil. Zihnimi boşaltmam gerek. İyi olacağım. Sadece biraz boşluğa ihtiyacım var."

"Nina, özür dilerim. Ama anlamıyorum."

"Lütfen beni arama ve mesaj atma, tamam mı? Ben ciddiylim. Sadece bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Yüzündeki dehşet dolu ifade beni durdurmadı. Kapıyı arkamdan kapattım ve asla arkama bakmadım.

Bir önceki günün fırtınalı havası, beyaz kar yığınları güneşin parlak ışınlarını yansıtırken yerini güzel bir sabaha bırakmıştı.

Mahallemizde birkaç saat dolaştıktan ve kahvaltı için açık olan birkaç farklı restorana iki kez uğradıktan sonra, tam olarak varış noktam hala belirsizdi. Ara sokaklarda dolaşmaya devam ederken Ugg botlarımın altındaki buzlar çıtırdıyordu, hala eve gitmeye hazır değildim.

Beacon Caddesi boyunca uzanan raylara geldiğimde, uzaktan bir Yeşil Hat tramvayı yaklaşıyordu. Sonunda önümde gıcırdayarak durdu ve kapıları açıldı. Nereye gittiğine dikkat etmeden düşüncesizce içine bindim.

Gözlerimi kapattım ve içimde büyüyen bebeği düşünürken tramvayın sallanma hareketinin beni sakinleştirmesine izin verdim. İlk hamileliğimin zamanlaması daha kötü olamazdı. Ivy'yi ilk öğrendiğim ve Jake'in ve benim ilişkimizde meydana gelen tüm değişikliklerle başa çıkmaya çalıştığım bir dönemdi. A.J'in doğumuna kadar yaşanan stres eşi benzeri görülmemişti ve doğumdan sonra gerçekten zor bir dönem geçirmeme neden olan mükemmel fırtınanın oluşmasına yardımcı oldu.

Bu bebeğin farklı koşullar altında dünyaya geleceğine kararlıyım. İçimde kalan şeytanlar veya güvensizlikler ne olursa olsun, önümüzdeki dokuz ay içinde ortadan kaldırılmalıydı.

Önümdeki koltuğun arkasında kalemle yazılmış bir şey gözüme çarptı.

Bilinmeyenden Korkmayı Merakla Değiştirin.

Hayatım boyunca pek çok korku yaşadım. Jake'in yardımıyla bunların çoğunun üstesinden gelebildim. Ancak doğası gereği korkak bir insan olduğunuzda, çoğu zaman eski korkuların yerini yepyeni korkular alır. Ivy, onu ilk öğrendiğim andan itibaren endişelerimin temelini oluşturuyordu. Jake bana güvensiz hissetmem için hiçbir neden vermemiş olsa da, elimde değildi.

Çünkü onunla hiç tanışmamıştım, neye benzediğini bile görmemiştim, kocamın kalbinin küçük bir parçasını tutan efsanevi bir yaratık gibiydi. En güvensiz olduğum zamanlar, sahip olduğum çoğunluktan ziyade sahip olmadığım o küçük parçaya odaklandığım zamanlardı.

Bilinmeyenden Korkmayı Merakla Değiştirin.

Bir sonraki durak Park Caddesi'ydi. Hayal meyal, Park Caddesi'nin Kırmızı Hat trenine geçebileceğim yer olduğunu fark ettim. Kırmızı hat beni Dorchester'a götürecekti. Dorchester, Ivy'nin yaşadığı yerdı.

Oraya gitmeyi gerçekten düşündüğümü kendime itiraf edemezdim. Eğer bu gerçek olursa, kendi ruh sağlığım için gerekli olabilecek bir şeyi yapma cesaretimi kaybederdim. Belki sadece pencereden bakardım. Belki de ona hiçbir şey sylemeyecektim. Ama birdenbire anladım ki Ivy kafamda meçhul bir canavar olduğu sürece bilinmeyene karşı duyduğum korku hep var olacaktı. Neyle uğraştığınızı gerçekten bilmiyorsanız bir korkuyla nasıl başa ıkabilirdiniz? Sıradan bir günü hayatımın geri kalanında pişman olmayacağımı umduğum bir güne dönüştüren kelimelere son bir kez daha baktım.

Bilinmeyenden Korkmayı Merakla Değiştirin.

Tramvay durduğunda ayağa kalktım ve metal bir direğe tutundum.

Aşağıdaki peronda sahne alan bir adamın açık gitar kutusuna bozuk para attıktan sonra, beni Ivy'nin mahallesine götürecek olan bir sonraki treni heyecanla bekledim. Bir keresinde Jake'e iyilik olsun diye grup evindeki personel için bir hediye sepeti sipariş etmiştim, bu yüzden adresi biliyordum. Hatta evi birkaç kez Google Earth'ten takip etmiş, gözlerimi kısarak sanki onu bir an grebilecekmişim gibi her ayrıntıyı incelemiştim.

Trene bindiğimde telefonumu kontrol ettim. Jake'ten mesaj gelmemişti. Ona bana mesaj atmamasını söylemiş olmama rağmen, beni dinlemesine şaşırmış ama minnettar olmuştum. Kendimi suçlu hissetmeme neden olacak bir mesaj gönderseydi bunu yapabileceğimden emin değildim.

Durağımın anonsu damarlarımda dolaşan adrenalini daha da artırdı. "Fields Corner!"

Trenden inerken telefonumu çıkardım ve adresi bir GPS uygulamasına girdim.

Grup evine yaklaşık on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde olacaktı. Rotayı takip ederken ağzım kurumuştu ve kalbim kontrolden çıkmıştı. İleriye doğru attığım her adımda, şüphe orman yangını gibi yayılıyordu. Bunu başarabileceğimden emin değildim.

Otomatik ses beni olduğum yerde durdurdu. "Geldiniz."

Üç katlı devasa eve baktım. Dış cephe kaplamasının kahverengi boyası dökülüyordu. Ön kapıda, üzerinde *Hoş Geldiniz* yazan ahşap bir plaket asılıydı. Ön verandanın tepesinden sarkan rüzgâr çanları, sanki geri dönüp gitmem için beni uyarmak istercesine esintide aniden çınlıyordu.

Yan tarafa doğru yürüdüm ve birinci kat penceresinden içeri baktım. İki kadın mutfakta yemek hazırlıyordu. Evin içinde bir yerlerde şarkı söyleyen bir adamın boğuk sesi de duyulabiliyordu.

Bu kötü bir fikirdi. Beni öylece içeri almayacaklardı. Ne diyebilirdim ki? Gitmem gerekiyordu ama aynı zamanda buraya kadar gelmişim ve en azından onu görebilmeyi umuyordum.

Evin önüne döndüm ve kapının önünde donup kaldım.

Kapı.

Kapıyı çalacak cesareti toplayamadan kapı açıldı.

Kısa kesilmiş saçları olan iri yapılı bir kadın karşımda duruyordu. "Gördüm ki pencereden verandada duruyorsun. Kapı zili bozuk. Sen Shari olmalısın."

Ağzımdaki tüm tükürük boşalmış gibi hissediyordum. "Ah... evet?"

Merha

ba." *Ne yapıyordum ben?*

Kolunu gürültüyle omzunun arkasından salladı. "Peki, gel

içeri "Teşekkürler."

gir." "Hayır. Bunu kısa sürede yaptığınız için teşekkür ederim. Bir sıkıntımız vardı Son zamanlarda çok fazla gönüllü var. Bana hangi gün geleceğinizi söylemediler, sadece zamanınız olduğunda sizi göndermeye çalışacaklarını söylediler."

Benim gönüllü olduğumu sanıyordu.

"Valerie sana söyledi mi bilmiyorum ama gerçekten yardıma ihtiyacımız olan sadece temel şeyler... yerler, iki küvet, ihmal edilen derinlemesine temizliğin çoğu. Ellerin ve dizlerinin üzerine çökmek senin için sorun olur mu?"

"Uh...tabi."

O konuşurken koridorda onu takip ettim. "Bunu ne kadar takdir ettiğimizi anlatamam. Bütçe kesintileri nedeniyle devlet artık ayda sadece bir kez temizlik hizmeti gönderiyor. Ve bu yeterli değil. Bu evde on iki yetişkin var. Önceliklerimiz onları güvende tutmak ve bu da temizliğin cehenneme gitmesi anlamına geliyor." Elini uzattı. "Bu arada ben Nadine."

Elini tuttum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"İhtiyacınız olan tüm temizlik malzemeleri şu dolabın içinde. Alt kattaki zeminlerden başlayıp üst kattaki banyolara doğru ilerlemelisiniz. 'Islak zemin' yazan şu katlanabilir sarı tabelalardan var. Bunu ıslak olan odanın ortasına yerleştirebilir ve zemin kurudukça gerektiği gibi hareket ettirebilirsiniz. Yatak odalarını yapmanıza gerek yok, sadece alt kattaki ana yaşam alanı zeminlerini ve banyoları yapın.

Yaklaşık iki saatinizi alır." "Tamam."

Kendimi bu pisliğin içine sokmuştum ve şimdi onu gerçekten temizlemem gerekiyordu.

Alt kattaki yerleri fırçaladıktan yaklaşık yarım saat sonra, tabelayı kaldırmadan önce mutfağın kuru olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Planım daha sonra üst kata çıkmaktı. Tüm banyolar ve sakinlerin yatak odaları ikinci ve üçüncü katlarda olduğu için Ivy'nin orada olduğunu varsaymışım.

Uzun boylu, esmer tenli, güneş gözlüklü bir adam mutfığa girdi. Oturmadan önce son derece yavaş yürüyordu.

Konuştuğunda beni hazırlıksız yakaladı. "Hey, güzelim."

"Selam."

"Gülümse. Bugün muhteşem görünüyorsun bu arada. Ve harika bir iş çıkarıyorsun."

"Teşekkür ederim. Bunu söylemen çok hoş."

"O kadar da hoş değil."

"Ne?"

"Nasıl görüldüğünü gerçekten bilmiyorum. Ben körüm. Ben bir top avcısıyım." "Oh." Güldüm. "Anlıyorum."

"Evet, sen biliyorsun ama ben bilmiyorum." "Doğru. Özür dilerim."

"Üzülme. Bu bazen çok güzel bir şey. Dışarıdaki saçmalıklar - insanların taktığı maskeler- olmadan herkesin gerçekte ne olduğunu görebiliyorum."

"Bu ilginç bir ifade tarzı."

"Her kadın Halle Berry'ye benziyormuş gibi de davranabilirim. Bu yardım

cı "Evet, sanırım öyle." Kıkırdadım. "Nereden biliyorsun...um..."

olur." "Halle Berry'nin neye benzediğini nereden bileyim?"

"Evet."

"Her zaman kör değildim."

Beni ilgilendirmezdi ama gerçekten merak ediyordum. Fısıldadım, "Sana ne oldu?"

Yeri işaret etti. "Bir yeri atlamışsın." Arkamı döndüm. "Nereyi?"

"Şimdi, kör bir adam bir noktayı kaçırıp kaçırmadığını nasıl anlayacak? Sana söylemiştim.

Ben bir top avcısıyım."

Alnıma bir şaplak attım. "Senin adın ne?" "Ben Leo."

"Merhaba Leo. Ben Ni...uh, Shari."

"Niashari. İlginç bir isim. Sorunuza cevap verecek olursam, Irak'ta görme yetimi kaybettim. Yol kenarına yerleştirilmiş bir bombaydı. Ben bir askerim."

Onun bu itirafı beni sessizliğe itti. Paspasımı lavaboya yaslayarak karşısına bir koltuk çektim. "Vay canına. Özür dilerim. Hizmetin için teşekkürler Leo."

"Bu kadar üzgün görünme."

"Beni göremediğini sanıyordum."

"Bu doğru. Numaralarımı tahmin etme konusunda gittikçe daha iyi oluyorsun Niashari."

"Teşekkür ederim."

"Seni daha önce burada hiç görmedim,"

dedi. "Bu da başka bir numara mı?"

"Aslında o değildi. Ama o da iyi bir tane olabilirdi." "Peki, ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?"

"Birkaç yıl. Devlet tarafından finanse edilen bu evlerden birine girmek çok zor, ben de bu şansı kaçırmadım. Benim için tam olarak uygun değil. Buradaki insanların çoğunun davranışsal zorlukları var ama benim günlük yaşamda yardıma ihtiyacım var. Ve inanın bana, burada olmak kesinlikle bunu anlamama yardımcı oluyor.

benimkinden çok daha büyük sorunları olan insanlar var. Bu bir nevi 'çimenler daha yeşildir'in tersi gibi. Hepimizin taşınması gereken yükler var. Sadece bunlar farklı."

"Bu çok komik. Kocam da aynı şeyi söylüyor, herkesin bir haçı olduğunu."

"Kocanız bilge bir adam. Ve muhtemelen çok da şanslı."

Güneş gözlüklerinin yansımada kendimi gülümserken görebiliyordum.

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktığımda sandalye yere çarptı.

"İşimin başına dönsem iyi olacak. Sizinle tanışmak gerçekten güzeldi."

Uzaklaşmaya başladığımda sesi beni durdurdu. "Hey, Niashari. Seni rahatsız eden her neyse, her şey yoluna girecek, biliyorsun." "Canımı sıkkan bir şey olduğunu nasıl anlıyorsun?"

"Buraya gelmeden önce merdivenlerde oturdum ve bir süre temizlik yaparken seni dinledim. Nefes alış verişinde bir tuhafılık vardı ve şu anda sesinde de bir şeyler var... Bunu söyleyebilirim. Gözlerimle görememek bazen beni diğer her şeye daha uyumlu hale getiriyor."

"Şey, çok anlayışlısın. Ama seninle karşılaşmak sinirlerimin yatışmasına yardımcı oldu. O yüzden teşekkürler."

"Bildiğim kadarıyla çirkin olabilirsin, Niashari. Ama benimle sohbet etmek için zaman ayırdığın için kitabımda on numarasın. Buraya gelen pek çok insan bana zaman ayırmaz. Siz iyi insanlarsınız."

Gözlerim sulanmaya başladı. "Teşekkür ederim Leo. O zevk bana ait, inan bana."

Paspas ve kovayı ikinci kata taşıırken, Tanrı'nın bazen doğru zamanda yolunuza birini nasıl çıkaracağını düşündüm. Leo, zorluklar ne olursa olsun, hayatınızın kalitesini belirleyecek olanın tutumunuz olduğunu gösterdi. Aynı zamanda ne kadar şanslı olduğumu fark etmemi sağladı. O küçük etkileşimin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezdi. Merdivenlerin tepesinde bulacağım şeyle yüzleşmem için bana güç veren tek şeydi.

Süngerini sıkarken ellerim titriyor, bir yandan da kimyasalların dumanını solumamak için elimden geleni yapıyordum. Lastik eldivenler kullanarak son kırk beş dakika içinde iki tuvaleti, iki fayans zemini temizledim ve iki küvetteki turuncu pislikleri temizledim.

Temizlik malzemelerini ikinci banyonun köşesine bırakarak koridorda yürüdüm. Hangi yatak odasının açık olduğuna bakarken kalbim küt küt atıyordu.

Bir odada, yirmili yaşlarının başında görünen sarışın bir kadın boş gözlerle televizyona bakıyordu. Bu Ivy olamazdı. Çok gençti. Ve Ivy'nin kızıl saçlı olduğunu biliyordum. Jake'ten bana bir resim göstermesini hiç istemediğim için nasıl görüldüğü hakkında bildiğim tek şey buydu.

Futbol maçı izleyen orta yaşlı bir adam başka bir odadan bana el salladı.

Sakinlerin mahremiyetini ihlal ediyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım. Koridorun sonuna kadar devam edecektim. Eğer onu göremezsem, belki de temizlik malzemelerimi aşağıya götürür ve giderdim.

Sağdaki sondan ikinci odaya geldiğimde donakaldım. Etrafımdaki tüm hayat durmuş gibiydi, çünkü gözüme ateş kırmızısı bir parıltı çarptı.

İlk fark ettiğim şey uzun, kalın kırmızı bukleleriydi. Benim yaşlarımda görünen bu kadın bir yandan duvar saatine bakıyor, bir yandan da ayaklarının topuklarıyla taşakları arasında ileri geri zıplıyordu. Hayatın tüm gizemlerinin cevabını biliyormuş gibi onu gözlemlerken beni fark etmemişti. O benim hayatımın en büyük gizemiydi.

Yüzünün sadece yan tarafı biraz görünüyordu. Saçları profiline büyük kısmını gizliyordu.

Köşedeki televizyonun sesi kısıktı ama o tüm dikkatini saate vermişti.

Bu kadar büyüleyici olan neydi?

Odadan yayılan sigara dumanı kokusu boğucuydu ve istemeden öksürmeme neden oldu. Başını sola çevirdi ve gözleri delici bir bakışla benimkilerle buluştu.

Yüz yüzeydik.

Ivy.

Sonunda tanıştık.

Güzeldi, göz alıcı bir şekilde değil, yıllarca vücudunu kötüye kullanmanın bile yok edemediği doğal bir şekilde. Teni açık tenliydi ve küçük yüz hatları vardı. Yanaklarında birkaç çil vardı. Beni en çok şaşırtan şey boyunun uzunluğuydu, muhtemelen neredeyse Jake kadar uzundu.

Ben odaya doğru birkaç adım atarken onun yakıcı bakışları beni yakmaya devam etti. Sanki ben orada değilmişim gibi duvara doğru döndüğünde beni şaşırttı.

Bedenim yaklaştı. "Ivy?"

"Hayır" diye cevap verdiğinde dikkati hâlâ saate odaklanmıştı. "Sen Ivy değil misin?"

"Hayır."

Boğazımı temizledim. "Saatin nesi bu kadar ilginç?" Yüzünü tekrar bana çevirdi ve hiçbir şey söylemedi. Birkaç saniye sonra, "Geri gitmesini sağlamaya çalışıyorum, zamanı tersine çeviriyorum" dedi.

Gözlerimi tekrar tekrar kırpıştırarak az önce söylediklerine anlam vermeye çalıştım. Pek çok açıdan yürek parçalayıcıydı.

Arkasından bir çekmeceye doğru yürüdüm ve içinde Jake ile Ivy'nin fotoğrafının bulunduğu çerçeveyi kaldırdım. Fotoğrafta kocam kolunu ona dolamıştı. Jake'in yeşil gözleri çerçeveden bana bakarken elim titremeye başladı. Onu hiç tanımadığım bir zamanda bu kadar genç görmek çok etkileyiciydi. Onu başka biriyle bu kadar mutlu görmek de acı vericiydi. Ivy'nin o zaman da aynı uzun kıvrıl saçları vardı ama yüzündeki ifade şimdiki mesafeli bakışla tam bir tezat oluşturacak şekilde hayat doluydu.

Resme bakmak, asla isteyerek binmeyeceğim bir zaman makinesine girmek gibiydi.

Ben büyülenmiş gibi onu incelerken, Ivy bana doğru döndü. Bir şey söylemem gerektiğini hissettim.

"Güzel resim. Bu kim?" "Bu

Sam."

"Sam?"

"O kötü bir insan."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bunu söylediğini duymak Jake için üzülmeme neden oldu. Bazı zamanlar kim olduğunu bile bilmeyen birine bakmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Bu durumla başa çıkmak için özverili bir insan olmalısınız.

Kocamın yüzünün görüntüsünü kaplayan camı hafifçe kaydırdım. Kalın bir toz tabakası parmak ucumu kapladı. Çerçeveyi masanın üstüne geri koyarken bir not fark ettim ve Jake'in el yazısıyla yazılmış olduğunu hemen anlayarak aldım.

Ivy'nin

Önümüzdeki

Haftası:

*Pazar günü:
Rahatlayın*

Pazartesi: Bilim Müzesi Gezisi Salı: Dr.

Reynolds ile randevu Çarşamba: Gina

Ziyareti

Perşembe: Toni saçını kesmeye geliyor. Cuma

günü: Mutlu yıllar, bebeğim. 33!

Cumartesi: Şu baş belası Jake geri geliyor.

Duygularıma yenik düşerek boğazımdaki yumruyu yuttum. Onunla ne kadar titizlikle ilgilendiğini görmek içimi ısıtsa da, *kız bebek ifadesini* kullandığını görmek istenmeyen bir kıskançlığa yol açmıştı.

Ürkütücü bir tesadüf eseri, sanki içimdeki çalkantıyı hissetmiş gibi, Jake'ten bir mesaj geldi.

İyi misin? Lütfen konuş benimle. Beni çok endişelendiriyorsun.

Hızlıca bir cevap yazdım.

Ben iyiyim. Ama biraz daha yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Ivy komodine doğru yürüdü ve bir kutu sigara çıkardı.

Bir tane yaktı, içine çekti ve konuştuğunda beni ürküttü. "Adın ne senin?"

"Shari." Öksürdüm. "Seninki ne?"

Nefesini verirken bir duman bulutu bana doğru süzüldü. "Aria."

"Aria mı?"

"Burada ne yapıyorsun, Shari?"

"Ben bir gönüllüyüm."

"Seni Apollo mu

gönderdi?" "Apollo mu?"

"Müzik Tanrısı."

Jake bana yıllar boyunca Ivy'nin sanrılarından biraz bahsetmişti.

Onu bir tanesinin tam ortasında yakaladığımı fark etmeye başlamıştım.

Başımı eğerek, "Beni neden göndersin ki?" diye sordum.

"Sen onun diğer fetihlerinden biri misin?"

"Hayır. Rahatlıkla söyleyebilirim ki değilim."

"O beni kurtaracak. Bir ölümlü olmama rağmen beni seviyor.

Çünkü ben yetenekli bir

müzisyenim." "Bu harika."

"Opera arylarının en güzel müzik parçaları olduğunu biliyor muydunuz? Benim adım da buradan geliyor. Arya müzikle eş anlamlıdır."

Jake, Ivy'nin eskiden gitar çaldığından bahsetmişti. Bu onun hakkında bildiğim birkaç şeyden biriydi. Odanın köşesinde duvara yaslanmış kehribar rengi bir gitar gözüme çarptı.

"Demek müzisyensin. Şurada bir gitar görüyorum. Çalışıyor musun?"

Hiçbir şey beni daha sonra olacıklara hazırlayamazdı. Ivy çabucak sigarasını söndürdü ve yatağa oturdu. İleri geri sallanmaya başladı. Değişim sanki bir ışık düğmesi kapatılmış gibiydi. İki elini başının etrafına sardı ve saçlarını çekmeye başladı.

Sonra gözyaşlarına boğuldu.

Bir anda paniğe kapıldım. Kendimi çaresiz hissettim. Yanına oturduğumda yatak gıcırdadı.

"Sorun yok, Aria. Her ne ise, iyi olacaksın."

Ivy'nin durumunun ne kadar kötü olduğu gerçeği daha önce hiç aklıma gelmemişti. Bunu kendi gözlerimle görmek, Jake'in bunca yıldır nelerle uğraştığını daha net anlamamı sağladı.

Kapı çalındı.

Elinde küçük bir Dixie bardağı tutan bir kadın içeri girdi. "Ivy kızım, ilacın bende." Ivy'nin feryatlarından etkilenmemiş görünüyordu, bu da bana bunun çok olduğunu söylüyordu.

Görevli bana soru sormadı. Sadece Ivy'nin yanına gitti, ona iki hap verdi ve suyun son damlasına kadar içmesini izledi.

"Dilini çıkar," dedi kadın, belli ki Ivy'nin ilacı gerçekten yuttuğundan emin olmak istiyordu.

Ivy ona söyleneni yaptı. "Ahh."

Dişlerinin oldukça lekeli olduğunu ilk kez fark ettim. Kadın kapıyı arkasından kapatarak hemen çıktı.

Pencerenin dışında kar taneleri düşüyordu. Birkaç dakika sessizce oturduk. Neyse ki sakinleşmişti. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum, yatakta üzerimde yükselirken her ayrıntıyı yakalamaya çalışıyordum. Muhtemelen yıllarca sigara içtiği için ağzının etrafında ince kırışıklıklar oluşmaya başlamıştı. Jake'in bir zamanlar onunla evli olduğunu, defalarca onunla seviştiğini hayal etmek zordu. Ürperdim. Kocamın onun içinde olduğunu bilmek midemin bulanmasına neden oldu. Aklımın oraya gitmesine izin vermemeye çalıştım ama elimde değildi.

Bir ara koluyla burnunu sildi. Yavaşça bana döndüğünde gözleri şişmiş ve kızarmıştı. "Ben Ivy."

"Selam, Ivy."

"Neden buradasın?"

"Emin değilim," dedim dürüstçe.

"Ben de öyle. Artık çoğu gün neden burada olduğumdan emin değilim."

İfadesinin derin anlamı beni onun için üzüntüye boğdu. Ne diyeceğimi bilemedim. "Özür dilerim."

"Hiç kimse kalmıyor. İnsanlar bana ilaç vermek ya da hayatta olup olmadığını kontrol etmek için buraya geliyorlar ve sonra gidiyorlar. Genelde yalnızım. İyi ki de öyle. Artık insanlarla nasıl bir arada olacağımı bilmiyorum. Jake hariç." Neredeyse manyakça güldü. "Onu henüz korkutup kaçırmadım."

"Jake, ha..."

Ivy ayağa kalktı, çalışma masasına doğru yürüdü ve az önce elimde tuttuğum resmi aldı. Bana doğru getirdi. "Bu o."

Poker suratımı korumak gittikçe zorlaşıyordu. Kendi hastalıklı merakımı tatmin etmek için onun ne olduğunu merak etmeyecek ya da onu etiketlemeye zorlamayacaktım. Gerçeği biliyordum ve onu kaybetmeyi düşünmenin onun için acı verici olduğunu da biliyordum. Artık ondan belirli bir şey olarak bahsetmek zorunda kalmaması muhtemelen daha kolaydı. Ya da belki de onu kaybettiğini her zaman fark etmiyordu. Gerçekten ne düşündüğünü bilmek imkansız görünüyordu.

Başka bir şey söylemeden çerçeveyi büroya geri koydu.

Bu durum benim için çok fazla olmaya başlamıştı. Gerçekten kalkıp gitmem gerektiğini biliyordum ama buna nasıl yaklaşacağımdan tam olarak emin değildim. Beni orada istiyor gibiydi, bu şaşırtıcı ve rahatsız ediciydi.

Ivy tekrar ayağa kalktı, televizyona doğru yürüdü ve onu kapattı. Tekrar yatağa oturup gözlerini kapattı ve yavaşça nefes verdi. Destek için bileğimi tuttuğunda beni korkuttu ve sonra "Oraya git ve bana gitarı getir" dedi. Tereddüt ettiğimde, "Git!" diye bağırdı.

Oda birden ısındı. Terlemeye başlamıştım. Ayağa kalktım ve köşedeki gitara doğru yürüdüm. Beklediğimden çok daha ağırdı. Gitarı ona doğru götürdüm ve o da isteksizce aldı.

Elini tellerin üzerinde hafifçe ovuşturdu. "Artık çalmıyorum."

"Neden olmasın? Eğer bu seni mutlu edecekse, yapmalısın-"

"Bu beni artık mutlu etmiyor." Sesi telaşlıydı. "Bana sadece mutlu olduğum ve bir daha geri dönemeyeceğim bir zamanı hatırlatıyor. Ve bu beni üzüyor. Bu yüzden yapamıyorum. Ivy'yi hatırlamak istemiyorum!"

"Anlıyorum. I-"

"Ama özlüyorum. Oynamayı özledim. O duyguyu özlüyorum. Onsuz yavaş yavaş ölüyormuşum gibi hissediyorum."

Birkaç dakika boyunca enstrümanı okşamasını izledikten sonra aklıma bir fikir geldi. Çok uzak bir ihtimaldi ve ona mantıklı gelip gelmeyeceğini bile bilmiyordum. "Belki Ivy'nin çalmasına gerek yoktur. Belki Aria onun yerine çalabilir. Ivy'den ayrı olabilir. Aria yeni bir başlangıç yapabilir, yeniden oynamayı öğrenebilir. Aria'nın kim olduğunu hatırlıyor musun?"

Bu bir riskti. Ne de olsa Aria bir illüzyondu. Ama müzikal ikinci kişiliğinin, aklı başındayken bile içinde sakladığı bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

"Aria..." diye fısıldadı. "Evet."

Gitara bakmaya devam etti. Yüzüm ter içinde kaldı çünkü kapana kısılmış gibi hissetmeye başlamıştım. Onu bu halde bırakamazdım. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Gitarın tek bir tıngırtısı gözlerimi açmaya zorladı ve bakışlarım, çalmaya başlamak üzere konumlanmış parmaklarına takıldı. Titriyorlardı.

Elimi omzuna koyarak, "Benim için bir şeyler çal" dedim. Titreyen eller hala oynayabilir."

Ivy'nin gür kırmızı saçları bana bakarken alnına düştü. Bir şarkı çalmaya başladığında yarı kapalı gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmişti. Birkaç saniye sonra Beatles'tan *Let it Be* olduğunu fark ettim.

Melodiyi tanıdığımı göstermek için müziğe eşlik etmeye başladığımda, bana ilk kez gülümsedi. Bu beni hazırlıksız yakaladı. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Biri bana bu anın beni ağlatacak bir an olacağını söyleseydi, buna inanmazdım.

Başını hafifçe arkaya eğerek gözlerini kapattı ve devam etti
Oynamak için.

Hipnotik, unutulmaz ve güzeldi. Ne kadar da uygun kabullenme, sorunları geride bırakma ve hayata devam etme hakkında bir şarkı seçti. Tıpkı onun hayatını olduğu gibi kabul etmesi gerektiği gibi, benim de onunla ilgili takıntılarımdan kurtulmam gerekiyordu. Ivy hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı.

Kendi aklı tarafından hapsedilmiş tutkulu ve yetenekli bir ruh. Jake'e gelince, iyi bir adamla evlendiğimi hep biliyordum. Ama tüm bu deneyim bana bir azizle evlendiğimi fark ettirdi.

Bir şey bildiğinizi sanıyorsunuz ama hiçbir fikriniz yok.

Şarkı bittiğinde ayağa kalktım ve onu yatakta oturur vaziyette bıraktım. "Bu harikaydı."

Gitar hâlâ elindeyken aniden tedirgin görünüyordu. "Lütfen

Gidin.

"Başımı salladım. "Tamam."

Kapıya doğru yürüdüm ve etrafa son bir kez baktım. Bana seslendi, "Bekle."

Arkamı döndüm.

"Geri dönecek misin?" diye sordu.

Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da Ivy'nin beni bir daha asla göremeyeceğini söyledi. Ne arkadaş olabilirdik ne de başka bir şey. Ama Jake benim bir parçamdı. Yani, bir anlamda, bir parçam hep onunla olacaktı.

Ağzım sempatik bir gülümsemeye dönüştü. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedim ve kapıya doğru yürümeye devam ettim.

"Hey."

Yüzümü buruşturdum. "Öyle mi?"

"Sana hiç televizyondaki ikizlere benzediğini söyleyen oldu mu?" "Hayır, bunu daha önce hiç duymadım," diye yalan söyledim.

"Bil diye söylüyorum, var."

Eğlenerek başımı salladım. "Teşekkürler."

Ivy bana ikinci bir nadir gülümseme bahşederken, kapıyı arkamdan kapatmadan önce bunun onunla ilgili son anım olmasına izin verdim.

Bırak öyle kalsın.

BÖLÜM 21

NINA

Arkasında bir egzoz bulutu bırakan Jake'in siyah Cobra Mustang'i hızla lokantanın önünden geçti. Pencereden dışarı bakıyordum ve onun hızla geçtiğini fark etmeden önce motorun devrini duydum. Şehir merkezinin karlı sokaklarında park yeri ararken bir yandan da Ivy ile aramda ne olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Telefonda, onu görmeye gittiğimi söyleyerek bombayı patlattım. Jake'in nutku tutulmuştu. Tepkisi mutlak bir şoktu, sanki bunu söylememi beklediği son şey buymuş gibiydi. Bana burada kalmamı, kendisinin bana geleceğini söyledikten hemen sonra telefonu kapattı.

Şimdi, bir kabinde tek başıma oturmuş, kalbim hızla çarparken kapıyı izliyordum.

Her an içeri girebilirdi ve ben de kendimi açıklamak zorunda kalırdım.

Kapı açılıp içeriye sert bir rüzgâr girerken çanlar çaldı.

Nefesimi kesti.

Siyah parkası ve gri örgü şapkasıyla acı verici bir şekilde muhteşem görünen Jake yavaşça standıma yaklaştı. Gözleri gözlerimle buluştuğunda tüylerim diken diken oldu. Yüz ifadesi yoğundu ama okunması imkânsızdı.

Masanın karşısına oturmak yerine yanıma geçti, yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını sıkıca alnıma yerleştirdi. Kızgın görünmediği için o kadar rahatlamıştım ki gözlerimi kapattım ve kendimi onun sarhoş edici kokusuna bıraktım. Dünyada onun kolonyası, teni ve dokunduğumuzda salgıladığı feromonların birleşimi gibi başka hiçbir şey yoktu.

Başımın üstünü tekrar tekrar öptü. Geri ittiğinde gözleri parlıyordu. "İyi misin?"

"Evet," dedim tekrar tekrar başımı sallayarak. "İyiden de öte. Çok özür dilerim." Başparmağını dudaklarıma hafifçe dokundurdu. "Her ne olursa, bana bir özür borçlu değilsin."

Kendimi toparlamak için nefes verdim. "Beni gönüllü sandılar. Ona kim olduğumu hiç söylemedim. Ayrıldığımda onu görmeye gitmeyi planlamamıştım.

bu sabah. Düşünmeden verilmiş bir karardı ama-"

"Bilmen gerekiyordu. Anladım bebeğim. Nedenini açıklamana gerek yok. Senin yerine ben olsaydım, asla senin kadar uzun süre beklemezdim.

Merak beni öldürebilirdi."

"Sadece kendim görmem gerekiyordu."

Elini masanın altındaki dizime koydu. "Anladım." Bir garson kız sözümüzü kesti. "Size bir şey getireyim mi, efendim?"

Jake gözlerini benden ayırmadan, "Sadece bir kahve," diye cevap verdi. "Ben bir demlik yeşil çay alayım."

Sonraki otuz dakika ve iki fincan çay boyunca ona doğru eğildim ve Leo ile tanışmamdan (görünüşe göre Jake bazen Ivy uyurken onunla takılıyordu) Ivy ile karşılaşmama kadar tüm grup evi deneyimimi aktardım.

"Nelerle uğraşmak zorunda kaldığını görmek göz açıcı. Bu konuda hiçbir zaman yüzde yüz rahat olamayacağım ama cidden, bunca yıldır ona göz kulak olmasaydın şimdi nerede olurdu? Onu tek başına kurtardın, Jake."

"Olabilir. Ama anlamıyor musun?"

"Neyi?"

"Hayatıma girdiğin ilk günden beri *beni* kurtarıyorsun.

Tanıştığımızda zaten akıl sağlığımın son demlerini yaşıyordum. Uğruna yaşanacak başka bir şey olmadan bu hayatı sürdürme yeteneğim asla devam edemezdi. O kadar çok tutku, o kadar çok sevgi içimde hapsolmuştu ki, verecek kimsem yoktu. Eğer seninle tanışmasaydım, tüm bunları serbest bırakamasaydım, zehirli bir hale dönüşebilirdi. Senin ve A.J.'in her gün eve gelmeniz, beni sevmeniz beni yeniden şarj ediyor, bana yaşamak için bir sebep veriyor. Onsuz öleceğimden eminim. Bugün seni kaybedebileceğimi düşündüm."

"Asla. Onca yıl önce seni asla terk etmeyeceğime söz vermiştim. Kendimi bunun doğru olduğuna ikna ettiğimde bile uzak kalamadım. Sen benim her şeyimsin."

Bacaklarımız masanın altında birbirine kenetlenmişti. Ona yakın olmanın verdiği sıcaklık, onu ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı.

Jake beni kollarına çekti. "Seni ne kadar sevdiğim hakkında bir fikrin var mı? Başka hiç kimseye karşı hissettiklerimle kıyaslanamaz bile. A.J. doğduktan sonra seni benden çalmaya çalıştığında Ryan'a bana karşı hissettiğini söylediğin türden, hayatta bir kez yaşanacak kadar derin bir aşktan bahsediyorum."

Çenem düştü. Ona bu konudan özellikle hiç bahsetmemiştim çünkü Ryan'ın hayatı için gerçekten korkmama neden olmuştu.

"Nasıl öğrendin? I-"

Jake parmağını ağzımın üzerine koydu ve gülümsedi. "Şşş. Sorun yok. Bana neden söylemediğini anlıyorum. Onun peşinden giderdim ve o zamanlar daha fazla strese ihtiyacımız yoktu. Ryan'ın ve benim telefon görüşmemizin hikâyesini başka bir zaman anlatırım. Bu gece vakit kaybetmeyeceğim. Biz iyiyiz, Nina. Hiç bu kadar iyi olmamıştık. Artık üzücü şeyler hakkında konuşmak istemiyorum. Tek istediğim seni eve götürmek, sıcak bir duşun altına sokmak ve kendimi içine gömmeden önce vücudunun her santimini emmek. Şu anda tek istediğim bu."

Etrafımızdaki insanlara aldırmadan derin bir öpücüğe daldık. "Bunu ben de istiyorum. Bunu nasıl başaracağız? ev misafirleri?"

"Bir yolunu bulmamız gerekecek."

Neredeyse yerimden fırlayacaktım, ona bebekten bahsetmeyi çok istiyordum ama bunu lokantada yapmak uygun görünmüyordu.

Fincanını ve tabağını masaya doğru kaydırды ve kulağıma doğru konuştu, "Hadi buradan gidelim. Seni eve götürmek istiyorum."

Çıkışa doğru ilerlerken Jake arkamdan yaklaştı, kolları belime dolanırken sert vücudunu sırtıma bastırdı. Meme uçlarım temas yüzünden çelik gibi sertleşmişti. Daha önce ağlamamı tetikleyen hormonlar şimdi beni cehennem gibi azdırıyordu.

Birlikte yemek yiyen iki kadın yanımızdan geçerken bize kıskançlıkla baktı. Muhtemelen benim yerime seksi kocamın onlara sürtünmesini diliyorlardı. Bu gece de beresinin altından dışarı taşan saçlarının yanlarıyla çok seksi görünüyordu. Uzun zaman önce, Jake'le birlikte olmanın kadınların onu kesmesine alışmak anlamına geldiğini fark etmiştim.

Karlı havaya adım attığımızda kapıdaki ziller çaldı. Önceki geceki gibi bir kar fırtınası değildi ama beyaz şeyler yapışmaya başlamıştı.

"Nereye park ettiniz?"

"Yolda hiç yer yoktu, bu yüzden lokantanın arkasındaki küçük alana park etmek zorunda kaldım. Orası sadece çalışanlar için. Umarım bana ceza yazmamışlardır."

Beni bir tepeden aşağıya, binanın arka tarafına doğru götürdü. Jake'in Mustang'i arka tarafta bir çöp konteynerinin yanında duruyordu. Alüminyum jantlar güneşin altında parlıyordu.

karanlık.

Sokağın gürültüsüne kıyasla ıssız ve sessizdi.

Yolcu tarafına doğru yürüdü ve benim için kapıyı açtı. "Bin bebeğim."

Bugünün bittiğine sevinmiştim. Daha sonra bana yapacaklarını düşündükçe vücudum uğulduyordu. Jake'le yaptığımız en iyi seks türü, zor bir dönemi atlattıktan sonra yaptığımız makyajlı seksti. Her zaman en yoğun olanıydı.

Anahtarı kontağa soktu ve motoru çalıştırdı ama park halinde kaldı. "Hepsi iyi olduğundan emin olmak için seni görmeyi bekliyor. Apartmandan apar topar çıktım. Evin dolu olduğu bir yere gitmek istemiyorum."

"Az önce *yarasa* ve *full house* kelimelerini aynı cümle içinde kullandın. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Eski alışkanlıklar zor ölür."

Güldüm. "Ben de oraya geri dönmek istemiyorum."

Jake ısıtmak için düğmeyi çevirdi. Çiseler ön cama yapışarak görüşü engelledi.

"Bu bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?" diye sordu. "Tanıştığımız o ilk yıl, sen Noel için şehir dışına gitmek zorunda kalmadan önce, Chicago gezimizden döndükten sonra karda dışarıda kalmıştık. Hatırladın mı?"

"Evet. Nasıl unutabilirim ki?"

"O gece sana çok aşıkım ama bunu sana söyleyemedim." Elim tutmak için uzandı. "Bugünü ne yaparak geçirdim biliyor musun? Mitch ve Skylar'a nasıl bir araya geldiğimizizin tüm hikâyesini anlatarak. Mitch yaşadığımız pek çok şeyi hiç fark etmedi. Yemin ederim, her şeyin üzerinden geçmek sana yeniden aşık olmamı sağladı. Aynı zamanda, bugün sana ne olduğunu bilmediğim için dehşete kapılmıştım. Yine de oradaydım, anılarımı tazeliyordum ve sensiz hayatımın bir hiç olacağından her zamankinden daha emindim."

"Bugün ikimiz için de aydınlatıcı oldu. Ama bu benim seni böyle bırakıp gittiğimi göreceğin ilk ve son seferdi."

"Bana geri döndüğün sürece istediğin zaman çekip gidebilirsin. Bazen, sizin bir parçanız olan bir şeyden gerçekten uzaklaşamayacağınızı anlamak için uzaklaşmanız gerekir."

"İnişlerimiz ve çıkışlarımız oldu, Jake. Ama ne zaman bir şey yaşasak, sonrasında kendimi sana daha da yakın hissediyorum."

"Zorluklar sadece sahip olduğumuz aşkı güçlendirir. Birlikte olmanız gereken kişiyle birlikteyseniz, olan budur. Nihayetinde her deneyim, korkunç şeyler bile bizi birbirimize daha sıkı bağlar. Hepsi bir sınavdır. Bunun kendilerini parçalamasına izin verenler aslında hiç aşık olmadıklarını anlarlar."

"Çok şanslıyız."

"Aslında mesele çok daha basit bir kavrama dayanıyor." "Neymiş o?"

Kaşlarını oynattı. "Daha az kavga, daha çok sikiş."

"Sloganınız bu mu?"

"Sanırım şimdi olması gerekecek."

Titredim.

"Üşüdün mü bebeğim?"

Dişlerim takırdadı. "Birazcık."

Ağzı çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni ısıtmamı istiyorsun

yukarı?" Arabanın çalışma sesi dışında her şey hareketsizdi. Görünür nefesim soğuk havada onunkıyla buluştuğunda dudaklarım aralandı. "Evet, biliyorum."

Bakışları yavaşça aşağıya indi ve tekrar yukarıya çıktı. Yüzündeki ifade Yüzü biraz sinsiydi ve gözleri nefis bir şekilde karardı.

O bakışı biliyordum.

Zaman ve mekân fark etmeksizin beni becermek üzereyken bana tam olarak bu bakışı atardı. Bu yüzden arabayı henüz hareket ettirmemişti. Bunun nereye gittiğini anladığımda tüm vücudum beklentiyle titredi. Bana *o bakışı atmaya* devam ederken ıslandığımı hissettim.

Alt dudağını yavaşça yaladı. Tanrım. *Dokuz yıl*. Dokuz yıl ve o dil halkası beni hala çıldırtıyor.

Bacaklarımın arasındaki kaslar gerildi ve orada daha fazla ıslaklık birikti. Bu hormonlar beni çılgına çevirmişti.

"Botlarını çıkar."

Uggs'ları çıkardım ve siyah taytımı bıraktım. "Ya biri bizi görürse?"

Jake kemerini çözdü. "Dürüst olmak gerekirse, hiç umurumda değil. Umarım gösteriden keyif alırlar. Sana şimdi ihtiyacım var. Dikkat çekmemeye çalışabiliriz."

Kot pantolonunun fermuarını açtı ve güzel kalın shaftı tüm dikkatini topladı.

Dudaklarımı ıslatarak, "Bu bana pek de ihtiyatlı görünmedi," dedim. Eğilip yavaşça ve alaycı bir şekilde ıslak tepesini yalamaktan kendimi alamadım. Onun tadını seviyordum.

Koltuk başlığına doğru geri itti ve tısladı, "Dur. Cidden... dur."

Dinledim, dinlemezsem kendini kaybedeceğini hissediyordum.

Koltuğunu gidebildiği kadar geriye kaydırıp ve koltuğumu çekiştirip tozluk. "Çıkar şunları ve gel üzerime otur."

Onları çıkardım, içlerine doğru fırlattım ve üzerine tırmandım. Dizlerimi bükerek bacaklarımı beline doladım. Ceketinin fermuarını açtım ve ellerimi gömleğinin altına soktum. Sert göğsünü ovuşturduğumda altındaki deri şaşırtıcı derecede sıcaktı. Boynunu kemirmeye başladığımda anlaşılabilir bir ses çıkardı. Sonra çenemi kavradı ve beni kendisine doğru çekerek doyumsuz bir öpücüğe boğdu, boğazımdan aşağı inerken dilini ağzımın içinde dolaştırdı.

Henüz içime girmedim. Sinir bozucu bir şekilde tahrik olmuşum, sıırsıklam olmuşum ve o kalçalarımı sıkarken ben onun kaygan uzunluğuna karşı öğütürken ihtiyaçla titreyordum. Taşakları kıkımın altında sıcak hissediliyordu. Onu içimde hissetme ihtiyacı dayanılmazdı.

Dudaklarımız birbirine kenetlenirken nefesinin sıcaklığı tüm bedenimi ısıttı. Kilitli.

Öpücüğü bıraktığında nefes alış veriş düzeni düzensizdi. "Sanmıyorum Benim için hiç bu kadar ıslak olmamıştın. Hazırdan daha fazlasın, değil mi?"

Daha fazla bekleyemeyerek kendimi onun üzerine konumlandırımdım ve içime gömülürken sertçe bastırdım.

"Siktir, Nina. Ahhh," diye inledi gözleri sımsıkı kapalıyken. Ellerini sıkıca kıkımın etrafına yerleştirerek vücudumu sikiinin üzerinde gezdirdi ve kendini içime olabildiğince derine gömdü. "Tam da ihtiyacım olan şey buydu," diye homurdandı. "Tanrım, amın çok ıslak. Bu gece neyin var senin? Keşke seni sonsuza dek böyle becerebilsem. Bu... çok... harika hissettiriyor."

"Gerçekten çok hassasım. Bu neredeyse çok iyi hissettiriyor. Bu mümkün mü?" "Siktir, hayır. Öyle bir şey yok," dedi ve içime daha sert girdi.

Onunla sevişirken göz göze gelmenin verdiği derin bağı seviyordum. Onu becerirken Jake bana baktığında, onun içinde tamamen kaybolmuş gibi hissettim. Sanki ruhumun derinliklerine bakıyor gibiydi, "Bu. Tam burası. Her şeye değer. Seni seviyorum meleğim."

"Seni seviyorum."

Parmaklarını saçlarıma daldırdı ve yumruk yaptı. "Şu anda çok sert boşalacağım Nina."

"Bana her şeyi ver. Ben de geliyorum."

Jake o kadar yüksek sesle inledi ki Mustang'in camlarının sallandığına yemin edebilirdim.

Hâlâ soluk soluğaydık, yüksekliğimizden iniyorduk. Elini enseme dolayarak, sanki onun için önemli olan tek şey benmişim gibi bana bakmaya devam etti.

O anın geldiğini biliyordum.

Kalbim sevinçten yerinden fırlarken ona gülümsedim. "Ben hamileyim." Gözleri irileşti. "Ne?"

"Hamileyim" diye tekrarlararken ağzım titriyordu.

Hâlâ içimdeyken biraz doğruldu. "Ben... Çöpteki boş kutuyu gördüm. Negatif olduğu için üzgün olduğunu düşündüm. Aman Tanrım. Sen..." İki eliyle ağzını kapattı. "Vay anasını."

"Hormonlarım beni deli ediyordu. Eğer bir şey varsa, gitmemin sebebi buydu. Sen bana eve gelmeyeceğini söylemeden kısa bir süre önce testi yaptırdım. Sana söyleyebilmek için dönmeni bekliyordum."

Gözleri sulanıyordu. "Bu gerçekten oluyor mu?"

"Evet. Gerçek. Bir bebeğimiz olacak."

"Az önce beni dünyanın en mutlu adamı yaptın." Jake bana sarıldı ve yüzünü göğsüme gömdü. "Bu anı asla unutmayacağım. Hayatımın en korkunç günlerinden biri olarak başlayan şey, en iyi günlerinden biri haline geldi."

Oğlumuza hamileliği söylemek için birkaç hafta bekledik.

A.J. kendisine ağabey olacağı haberini verdiğimizde heyecanla zıpladı. Birkaç yıl önce ona bir çocuğa ne zaman sahip olacağına Tanrı'nın karar verdiğini, anne ve babanın bu konuda hiçbir kontrolü olmadığını açıkladığımda kardeş istemeyi bırakmıştı.

Ona bebekten bahsettikten birkaç hafta sonra, bir Pazar öğleden sonra öğle yemeği için masanın etrafında otururken oğlumuz bizi hazır olmadığımız bir sorgulamayla vurdu.

İlk sorusu beni şaşırttığına ona bir tabak hazırlıyordum.
"Bebeği karnına Tanrı'nın koyduğunu mu söyledin?"

"Bu doğru."

"Yani bu, Tanrı'nın yandaki Bay Heath'in içine bir bebek koyduğu anlamına mı geliyor?"

Jake içkisini tükürdükten sonra, "Hayır. Bay Heath sadece çok fazla bira içiyor," diye cevap verdi.

"Oh."

"Sadece kadınların karınlarında bebek olabilir," dedim.

"Neden? Anlamıyorum. Tanrı neden onları sadece kadınlara veriyor?" "Bu iyi bir soru."

"Okuldan Aidan bana bebeklerin nasıl olduğu hakkında yalan söylediğini söyledi. yapıldı."

Jake'in çatalı düştü. Kendini kaybedecek gibi görünüyordu.
çatlamamak için suyunu içti.

"Aidan sana tam olarak ne söyledi?" Ben sordum.

"Bana babamın senin içine bir tohum ektiğini ve onu suladığını söyledi. Ve bu bir bebek yapar. Bir çeşit Chia pet gibi."

"Oh."

Jake'in omuzları sessiz bir kahkahayla sarsıldı.

A.J.'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Ama bunu nasıl yapıyor?
Tohum ekin. Anlamıyorum. Kulağa biraz zor geliyor."

İyice eğlenen kocamın yüzü aydınlandı. "Bu çok zor bir iş, evlat."

A.J. ikimizin arasında bir ileri bir geri baktı, dikenli Mohawk'ı havaya kalkmıştı. "Yani bütün işi babam mı yapıyor?"

Jake omuzlarını silktili. "Benim için fark etmez."

Bir peçeteyi buruşturup şakayla karışık ona fırlattım. "Ne zaman yaptın bunu?" A.J. sordu.

Yüzüm pembenin derin bir tonuna bürünmüş olmalıydı. Ne diyeceğimi bilemiyordum ve konuşmayı Jake'in devralmasına izin verdim ki bu bir hataydı.

"Aslında birkaç yüz tane ekim ve suladım. Teknik olarak büyük bir mahsulümüz olmalı."

"Bir dahaki sefere dikerken izleyebilir miyim?"

Çatalımı yere atarken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi.

"Tamam. Sanırım bu konuşma burada bitmiştir. Yemekten sonra baban seni

kitapçıya yürümek için. Orada bebeklerin tam olarak nasıl yapıldığını açıklayan bir kitap var."

Jake bana boktan bir sırtış fırlattı. Onu öldürmek istediğimde bile, onu çok seviyordum.

BÖLÜM 22

JAKE

Yedi Ay Sonra

Kaya gibi sertti, patlamaya hazır görünüyordu ve heyecanlandığında her zaman hareket ediyordu.

Nina uyurken onun devasa karnıyla baş başa kalmaktan daha iyi bir şey yoktu. İpekle sarılmış bir plaj topu gibiydi.

Odamızdaki ağır sürgülü perdelerin arasından loş güneş ışığı sızıyordu. Bebek tatili için New Hampshire'da bir oteldeydik ve bu akşam erken saatlerde Boston'a dönmemiz planlanıyordu.

Nina cılız klimanın gürültüsü arasında mışıl mışıl uyuyordu. Artık sekiz aylıktı. Bebeğimizin cinsiyetinin sürpriz olmasına karar vermiştik. Kız olacağından emindim. Nina ve A.J. erkek olduğunu düşünüyorlardı. Sağlıklı olduğu sürece benim için fark etmezdi.

Kız kardeşim A.J.'yi hafta sonu için götürmüştü, böylece Nina ve ben gelecek ayki büyük gelişten önce bir gece geçirebilecektik. A.J.'nin hamileliği sorunlu geçtiğinden ve sezaryenle sonuçlandığından, Nina'nın doktorları her ihtimale karşı bu sefer bir sezaryen daha planladılar.

"Merhaba benim küçük uzaylım," diye fısıldadım Nina'nın karnına, bebek yavaşça breakdans yapıyormuş gibi görünüyordu. Her hareket ettiğinde o gergin teni usulca öpmekten kendimi alamıyordum. Ne de olsa Nina horlarken artık sadece ikimiz vardık.

"Sen de baban gibi sabah insanı mısın? Kardeşin ve annen uyumayı seviyor. Dışarı çıktığında belki bir ara birlikte güneşin doğuşunu izleyebiliriz. Hoşuna gider mi?" Dudaklarımı tekrar karnının pürüzsüz derisinde gezdirdim. "Muhtemelen şu anda orası oldukça karanlıktır, ha?"

"Hmmm." Nina bana doğru dönmeden önce kıpırdandı ve uykulu bir sesle, "Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu.

"Küçük uzaylı. Bazen sen uyurken takılıyoruz."

"Kim?"

"Bizim çocuk. Bana hareketlerini gösteriyordu."

Nina neşeli bir gülümsemeyle parladı. "O, ha?" Ruh hali hızla değişmiş gibiydi. "Aman Tanrım."

"Ne?"

"Jake, çok ıslandım."

"Deh."

"Hayır!" dedi, ayağa fırladı ve çarşafı okşadı. "O tür bir ıslaklık değil. Hisset."

Çarşaf nemliydi, tam altındaki nokta tamamen ıslanmıştı.

"Kahretsin."

"Sanırım suyum geldi! Olamaz. Hayır, hayır, hayır. Bu hiç iyi değil." Çılgınca telefonumu aradım. "Doktorunuzu arayabilir miyiz?"

"Bana sadece hastaneye gitmemi söyleyecek. Şu anda bize en yakın hastanenin nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Google'ı açtım ve kaldığımız göl bölgesine yakın hastaneleri aramaya başladım. Büyük bir şehirden uzaktaydık, bu da tedirgin ediciydi.

"En yakın hastane Saint Andrews. Beş mil uzaklıkta."

Kelimeler ağzından o kadar hızlı dökülüyordu ki. Onu zar zor anlayabiliyordum. "Bunun olmaması gerekiyordu. Vücudumun doğal doğuma girmemesi gerekiyor. Korkuyorum çünkü daha önce sezaryen olduğum için rahim yırtılmasına daha yatkınım. Ya oraya zamanında varamazsak ve bebeğe bir şey olursa?"

"Gerçekten doğum sancısı çekmiyor olma ihtimalin var mı?"

"Sanırım su bir kez patladı mı, bu gerçekleşiyor demektir."

"Seni oraya götüreceğiz, bebeğim. Merak etme. Her şey yoluna girecek."

iyi."

Keşke kendimi buna ikna edebilsem.

Nina bazı eşyalarını bavula koymak için çabaladı ve sonra "Hızlı bir duş alacağım. Bunu tekrar yapabilmem için biraz zaman geçmesi gerekebilir."

"Bana ihtiyacın olursa seslen. Bu arada ben de kalan eşyalarımızı toplayayım."

Yaklaşık on dakika sonra Nina banyodan döndüğünde, kalçalarının altını kavrayan ellerine yaslanmıştı. "Sanırım kasılmalar şimdi başlıyor. Arkadan geliyor gibi görünüyorlar. A.J.'de hiç olmamıştı, o yüzden nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorum ama keskin sancılar geliyor."

Sikeyim.

"Gitsek iyi olur."

Arkamızdan kilitlenen ağır süit kapısının gürültülü tıkırtısı koridorda yankılandı. Issız otelin halısı üzerinde yuvarlanan bavulumuz tek yaşam belirtisi gibi görünüyordu. Hala erken bir saatti ve bir Pazar günüydü. Muhtemelen alt kattaki resepsiyon görevlileri dışında tüm binada uyanık olan tek kişi bizdik. Odamız onuncu katta bulunuyordu. Aşağı düğmesine bastım ve asansörün çabuk gelmesi için dua ettim. Kendimi sakinleştirmek için aşağıya baktığımda halının üzerindeki yoğun çiçek deseni başımı döndürdü. Nina'nın bu durumun beni ne kadar korkuttuğunu görmesine izin veremezdim.

Sırtını okşayarak onu yatıştırmaya çalıştım. "Hiçbir şey için endişelenme. Ben senin yanıdayım. Bunu da atlatacağız. Kısa sürede hastaneye varacağız."

Endişeyle başını salladı ve uzun bir nefes verdi ama hiçbir şey söylemedi.

Bekleyiş sonsuza dek sürecektir gibi görünüyordu. Kapılar açıldığında, elimi sırtının ortasına koydum ve onu nazikçe asansöre yönlendirdim.

Alçalmaya başladığımızda Nina'nın sırtı göğsüme yaslanmıştı. Avuçlarımla karnına nazikçe masaj yaparak kulağına "Her şey yoluna girecek" diye fısıldadım.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz asansör, duvara çarpmadan önce dengemizi kaybetmemize neden olan bir sarsıntı hareketi yaptı. Kabin artık hareket etmiyordu. Kapı hâlâ sıkıca kapalıydı.

Ne oluyor?

Hayır.

Hayır.

Hayır.

"Jake! Şaka mı yapıyorsun? Bunu bana şimdi yapma, lütfen!"

"Ben yapmadım. Yemin ederim," dedim çılgınca tüm düğmelere tekrar tekrar basarak.

"Gözlerim kapalıydı. Görmedim. Şaka olsun diye durdurma düğmesine bastığımı düşündüm. Aman Tanrım! Lütfen...hayır. Böyle bir şey olamaz!"

Asansörü bilerek durdurduğumdan şüphelenmek için her türlü nedeni vardı. Geçmişte bunu kasıtlı olarak iki kez yapmıştım; ilki korku gezimiz sırasında, ikincisi de ona evlenme teklif ettiğimde. Fakat

Bu koşullar altında böyle bir şey hakkında şaka yapmak oldukça ięrenę olurdu ve hiç de komik olmazdı.

"Ben sana bunu yapmazdım bebeğim. Ne yazık ki, ilk kez geręekten bir tanesine sıkışmış gibi görünüyoruz."

Nefes alıp yüksek sesle nefes vererek, "Bu şu anda oldukça korkunę bir ironi" dedi.

Bir elimle acil çağrı düğmesine basarken, diğer elimle resepsiyonun numarasını aradım, gergin parmaklarım rakamları karıştırdığı için birkaç kez çevirmek zorunda kaldım.

Telefon çalmaya devam etti ve genel bir sesli posta kutusuna gitti. Düğmeye defalarca basmama rağmen yanıt alamadım.

Benimle dalga mı geğiyorsun?

Elimi duvara vurarak, "Nasıl olur da yanıt gelmez?" diye bağırdım.

Nina sanki acı içinde yere düşmesini engelliyormuş gibi iki eliyle sırtını tuttu. "Aman Tanrım. Bu çok kötü, çok çok kötü."

"Panik yapma bebeğim. şu anda ne hissediyorsun?"

"Sancılar... giderek birbirine yaklaşıyor."

Çılgınca kapıya vurarak avazım çıktığı kadar bağırdım, "Bizi duyan var mı? Sıkıştık. Yardım edin!"

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Birkaç dakika sonra işe yaramaz gibi görünüyordu. "911'i arıyorum," dedim.

Karnını tutarak ve nefes alma alıştırmaları yaparak yavaşça yere kaydı.

Acil durum hattı açıldı. "Arayanın adresi nedir?" "Old Ridgewood Estates, Washington Otoyolu'nun dışında."

"Lütfen telefon numaranızı teyit edin."

"617-596-9968."

"Peki acil durumunuzun niteliği nedir?"

"Yardıma ihtiyacımız var. Eşim doğum sancısı çekiyor ve otelin asansöründe mahsur kaldık. Çok baskı hissediyor."

"Bina bakımını biliyor mu?"

"Çağrılarımıza kimse cevap vermiyor."

"Tamam, hemen bir ekip gönderiyoruz, ama eğer bebeği doğurduğunu düşünüyorsanız, sizi yardımcı olabilecek birine aktaracağım.

Sağlık görevlilerinin zamanında gelememesi ihtimaline karşı. Hatta kalın."

Burada gerçekte neler olduğunu anlamaya başlamıştı. "Yüce Tanrım."

Nina'nın yanına diz çökerek derin bir nefes aldım ve beklerken sırtını okşadım. "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Buradan çıkacağız."

Sonra cızırtı ve ardından bir kadın sesi geldi. "Merhaba efendim. Karınızın kaç yaşında olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Otuz bir."

"Kaç haftalık hamile?"

"Uh...otuz yedi."

"Şu anda ne hissediyor?" "Bebeğim, ne hissettiğini tarif et."

"Sadece... çok fazla baskı var, özellikle de kıcımın etrafında. Sanki oradan bir şey çıkacakmış gibi hissediyorum. Korkuyorum."

"Bebek kıcından çıkacakmış gibi hissediyor."

"Efendim, endişelenmenize gerek yok. Böyle bir şey daha önce hiç olmadı." Güldü. "Sadece ters doğum yapıyor. Kasılmaları ne kadar aralıklı?"

"Ne kadar uzakta, Nina?"

Uzun bir nefes verdi ve başını salladı, cevap bile veremeyecek kadar acı çekmiş görünüyordu. "Tam olarak bilmiyorum. Bir dakikadan az, belki."

Hava boğucuydu. Nina terliyordu ve üzerindeki tişörtü kaldırdı. Kafa.

"Şu anda kesinlikle doğum yapıyor gibi görünüyor," dedi kadın. "Doğuruyor mu? herhangi bir komplikasyonu var mı?"

"Bunun bir sezaryen olması gerekiyordu çünkü daha önce oğlumuzla bir sezaryen geçirmiştik."

"Onun için yere koyabileceğiniz yumuşak malzemeleriniz var mı?"

"Evet. Bavulumuz yanımızda. İçi kıyafet dolu." "Altına birkaç gömlek ya da ne varsa koyun ki

Rahat. Bebek için de biraz ayırdığınızdan emin olun. Eğer bebek doğarsa, onu sıcak ve kuru tutmak önemli olacaktır."

"Pekala."

Siyah bavulu dik tutarak fermuarını yarıya kadar açtım ve paketlediğimiz tüm gömlekleri çıkarıp yere attım.

"Tamam, ona nefes almaya devam etmesini söyle. Üç hızlı nefes alıp bir uzun nefes verme ritminde nefes almasını sağlayın. Bu doğumu geciktirmeye yardımcı olabilir. Ayrıca sol tarafına yatmasını istiyorum. Yüzü yere yakın ve poposu havada olmalı. Bunu yapabilir misin?"

Yüzü yere yakın. Poposu havada. Bu pozisyonun bizi bu çıkmaza sokmuş olma ihtimali yüksekti.

"Efendim

?"

"Evet..."

"Her şey yoluna girecek. Karının adı Nina mı? Senin adın ne?"

"Ben Jake. Jake Green."

"Bay Green, ben Bonnie. Bunu birlikte atlatacağız.

Harika bir iş çıkarıyorsunuz."

Duvarın kahverengi panellerine karşı mücadele eden Nina'ya baktım. Panik içimde hızla büyüyordu ve hayatımda ilk kez, Nina'nın hiperventilasyondan önce nasıl hissettiğini muhtemelen anlıyordum. Uzun, titrek bir nefes aldım. "Bize yardım ettiğiniz için teşekkürler."

"Onu kendi tarafında tutmaya devam edin. Bu dürtüsünü hafifletmeye yardımcı olabilir
itin."

"Nina, bebeğim. Kendi tarafında kaldığından emin ol."

Takip eden dakikalar bir rüya gibiydi. Ortalık bir süreliğine sessizdi. Fırtına öncesi büyük bir sessizlik. O ana kadar asansör müziği olduğunu bile fark etmemiştim. Karımın elini tutup sadece dua ederken tepedeki hoparlörde çalan yavaş bir türkü ile Nina'nın kalıplaşmış nefes alışının ritmi tek sestti.

"Eğer yapabiliyorsanız, vajina ve anüs arasındaki boşluğa masaj yapmasını sağlayın. Bu, esnekliği artırmaya ve yırtılmayı azaltmaya yardımcı olacaktır."

"Ne diyeyim?"

Ben daha bu tuhaf öneriyi açıklamaya başlayamadan Nina çığlık attı, "Ah, ah, ah! Daha da kötüleşiyor!"

"Yardım edin!" Telefona bağırdım. "Ağrılar daha da kötüleşiyor."

Ondan gelen her feryat sesinde içime keskin acılar saplanıyordu.

Bonnie, "Tamam, nefes almaya devam etsin," dedi.

"Şimdi orada bir şey hissediyorum, büyük bir yumru gibi!" Nina bağırdı.

Bonnie sakince, "Pantolonunun aşağıda olduğundan emin ol," dedi.
Nasıl bu kadar sakin olabiliyor?

Nina'nın taytını çıkarmasına yardım ettim ve altındaki iki tişörtü yeniden yerleştirdim. Telefonun hoparlörünü açtım.

"Bir yumru gibi mi hissediyorsun?" Bacaklarını ayırarak sordum. Bir şey oradaydı.

Kafasıydı.

"Aman Tanrım. Bu kafa."

"Efendim, tamam. Poposunu yere yaklaştırm ve elinizin avuç içini vajinasına yerleştirin. Sıkı ama nazik bir baskı uygulayın. Bu bebeğin çok hızlı çıkmasını ve yırtılmasını önleyecektir."

Sert ama nazik bir baskı.

Sıkı ama nazik basınç.

Nina karnını tutarken kıvrandı. "Geliyor!"

Yere baktım. "Vay anasını! Kafalar çıktı. Kafalar dışarı!"

Bonnie'nin sesini yükselterek söylediği sert sözler küçük alanda yankılandı. "Tamam, bebeğin başını ve omuzlarını desteklemek isteyeceksin. Dikkatli olun. Bebeğin vücudu çok ıslak olacak ve ellerinizden kolayca kayabilir."

Kollarımı açıp çocuğumu dünyaya getirmeye hazırlanırken tüm vücudum vites yükseltmek için gerildi.

Nina son bir kez daha itti. "Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım!"

Saniyeler içinde bebek kucağımdaydı. Asansörün hoparlöründen Celine Dion'un *The Power of Love* şarkısı çalmaya başladı. Hayatımın en gerçeküstü anıydı.

Nefes nefese, "Buldum. Çıktı." "Tamamen çıktı mı?" Bonnie sordu.

Gözlerim yaşlarla doldu ve dudaklarım titredi. "Evet."

Bebeğin ağlaması güçlüydü. Minik bacaklarının arasına baktım.

"Bu bir kız. Aman Tanrım. Kız oldu! Bebeğim, bir kızımız oldu." "Gerçekten mi? Kız mı?"

Bonnie'nin sesi anımızı böldü. "Bir gömlek alın ve bebeğin burnunu ve ağzını nazıkçe silin."

Etrafıma baktım.

Göml

ek.

Göml

ek.

Göml

ek.

Bebeği kucağıma alarak yığından Nina'nın üstlerinden birini aldım ve Bonnie'nin dediğini yaptım. "Tamam."

"Şimdi bebeği başka bir temiz gömleğe sarın. Başının kapalı olduğundan emin olun. Bu hipotermiyi önlemek içindir. Ne yaparsanız yapın, kordonu çekmeyin."

"Pekala."

Kızımızı dikkatlice pazen pantolonlarımdan birine sardım.

"Karınızın sıcak olduğundan emin olun."

"Bebeğim, iyi misin?"

Nina inledi ve başını salladı.

"Dikkatle dinleyin, Bay Green. Karınız bebeği tutabilir mi? Bebeği karnına koysun."

Nina ellerini uzattı ve ben de bebeği yavaşça onun karnına aktardım.

"Bay Green? Çok iyi gidiyorsunuz. Doğum sonrası muhtemelen yakında."

"Neyin sonrası? Bitmedi mi?"

"Hayır. Bebeği tenine doğru tutmasını ve üzerine bir şey koymasını söyle. İkisinin de üzerine. Bu, sizi oradan çıkarana kadar herkesin sakın kalmasına yardımcı olacaktır."

Paltomu aldım ve üzerlerine örttüm. "Bizimle telefonda kalacak mısınız?"

"Elbette. Varsa çantanızdan plasentayı koymak için bir torba almak isteyebilirsiniz. Sağlık görevlileri gelene kadar bebek hala ona bağlı olacak. Bu yüzden onu Nina'ya yakın bir yerde bir çantanın içine koyacaksınız."

Nina mırıldandı, "Tuvalet malzemelerinin içinde olduğu büyük Ziploc torbalarımız var."

Şunlardan birini alın."

"Ziplocs! Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun."

Sonraki on dakikayı birbirimize sokularak, bebeğimizi kucaklayarak geçirdik ve Nina "Tekrar ıkmam gerektiğini hissediyorum" dedi.

Zıpladım. "Tekrar ıkmaması gerekiyor."

Bonnie hemen cevap verdi, "Tamam, bu plasenta. Onu dik pozisyona getirin."

Birkaç ıkmadan sonra plasenta çıktı.

Bir parça çiğ ete benzeyen bir şeyi tutarak, "Yine ne yapacağım?" diye sordum.

"Sadece çantaya koy ve yanında tut."

Nina'nın altındaki alanı kırmızı bir havuz çevreledi. "Her yerde kan var."

"Bu normal."

"Bu normal görünmüyor."

"Sağlık görevlileri neredeyse oradalar. İtfaiyenin şu anda otel bakım ekibiyle birlikte çalıştığı söylendi. Kısa süre içinde sizi oradan çıkaracaklar. Sakin olmaya çalışın."

Belirsiz bir süre geçti. Nina'nın sesi kafası karışmış gibi çıkmaya başlamıştı. "Jake, kendimi iyi hissetmiyorum. Bir şeyler gerçekten yanlış. Bebeği almalısın."

Nina onu bana verirken kızımın bacakları ve kolları minik bedenini saran ekose pazen gömleğin içinde sallanıyordu. Kalp krizi geçirmek üzereymişim gibi hissettim.

Panik içinde telefona bağırdım, "Hâlâ kanaması var. Çok fazla kan kaybediyor. Onlara acele etmelerini söylemelisin! Lütfen!"

"Bir litreden fazla gibi mi görünüyor? Dinleyin Bay Green, hemen karnının alt kısmına masaj yapmalısınız."

Birden başı öne eğildi. "Hayır!"

Nina!" diye bağırdım.

Bir kolumda bebeğimizi tutarken, diğer elimle Nina'nın yanaklarına defalarca dokundum. "Bebeğim, lütfen. Benimle kal. Nina. Lütfen."

"Neler oluyor, efendim?"

"Bayıldı. Bilinci yerinde değil." Gözlerimdeki yaşlar yüzünden görüşüm körleşmişti. Konuşurken dudaklarım titriyordu, nefesimi tutamıyordum, "Nina, uyan. Uyan. Lütfen!"

Bir kâbusun ortasındaymışım gibi hissediyordum, bebeğimin kulakları sağır eden ağlaması bunun çok gerçek olduğunu ve uyanacağım bir şey olmadığını hatırlatıyordu. Bonnie'nin sesi paniğimin ortasında karmakarışık bir hal aldı.

Sonra bir sarsıntı ve ardından aşağıya doğru ani ve sabit bir hareket geldi.

Nina kan kaybından ölmek üzereymiş gibi görünerek baygın kalmaya devam ederken, iniş daha çok cehennemin derinliklerine doğru aşağı doğru bir sarmal gibi hissediliyordu.

Kapılar kayarak açıldı ve içeri ışık girse de karanlık etrafımı sardı.

Acele eden adamların karanlığı.

Birinin ağlayan bebeğimi alıp götürmesinin karanlığı.
Nina'nın yüzünde oksijen maskesiyle sedyeye konduğu karanlık.
Seslerinin karanlığı. *"Kanaması var."*

Her şey yıldırım hızıyla gerçekleşiyordu, benim için önemli olan her şeyin kaderi tamamen yabancıların elindeydi.

Nina'nın geçmiş yıllardaki sözleri aklımdan
çıkıyordu. *Seni terk etmemi sağlayacak
hiçbir şey yok. Beni hayata döndürdün.*
Yine de onu kurtarmak için çaresizdim.

Otelden ambulansa nasıl bindiğim ve hastaneye nasıl gittiğim benim için bir muammaydı. Nina yarı bilinçli ve kanlar içinde yatarken, sağlık görevlileri ona ve bebeğe müdahale ederken, o yirmi kadar dakika korkunç sesler, sesler ve yanıp sönen ışıklardan oluşan bulanık bir montajdı.

Saint Andrews'a vardığımda ameliyathaneye girmeye çalıştım ama içeri girmeme izin vermediler. Maskeli sağlık personeli beni benim için önemli olan her şeyden uzaklaştırdı. Yapmaları gereken işe odaklanmaktan korktuğum için geri çekildim ve söyledikleri gibi bekleme odasında kaldım.

Şimdi, başımı ellerimin arasına almış otururken, onun ölü mü yoksa sağ mı olduğunu bilmiyordum. Kızımızı kreşe götürmüşlerdi ama yaşadığım şok beni felç etmiş, onu ziyarete gidecek kadar yerimden kıpırdayamaz hale getirmişti.

Nina'nın iyi olması gerekiyordu. Sadece benim için değil, oğlumuz ve kızımız için de.

Bu sabah ilk uyandığında yüzünde beliren o güzel gülümseme gözümün önüne geldi. Hayat bir anda değişmişti.

Onsuz bir hayatı hayal etmek mümkün değildi. Bugünden önce ona olan sevgimin ne kadar güçlü olduğunu anladığımı sanıyordum. Onu sonsuza dek kaybetme tehdidiyle karşı karşıya kaldığımda, bu sevginin derinliğini gerçekten anladım. Çünkü evde sağlıklı bir kızım ve oğlum varken bile Nina'sız bir gelecek düşünemiyordum. Onu sadece sevmiyordum. Benim için o aşktı, hayattı.

Hayatım onun girdiği gün başladı. O gittiği gün de bitecekti.

Benim başladığım ve onun bittiği yer arasında bir boşluk yoktu. Biz birdik. Bana dağıtılan eli her zaman kabul ettim, özellikle de Ivy. Hayatımdaki trajediler için asla Tanrı'yı ya da başka birini suçlamadım. Ama Nina'ya bir şey olursa, asla iyileşemeyeceğimi biliyordum. Olmazdım.

O'nu affedebilmek. Ve bu beni dehşete düşürdü, eğer babaları hayatlarının geri kalanında sadece boş bir kabuk olsaydı, bunun çocuklarım için ne anlama geleceği.

Hayatımda ilk kez gerçekten korkmuştum. "Bay Green?"

Doktorun anlaşılmaz bir ifade taşıyan yüzüyle karşılaşmak için ayağa kalktığımda başım yukarı doğru uçtu. Kalbim, dayanabileceğinden daha hızlı atmasına neden olan korkuya ayak uydurmak için mücadele ediyordu.

"Karınızın durumu stabil."

Stable

Alive.

Sonsuzluk gibi gelen bir süredir tuttuğum nefesler içimden çıkarken vücudumdaki her kas bir anda gevşedi.

Teşekkür

ederim.

Teşekkür

ederim.

Teşekkür

ederim.

"Bildiğiniz gibi, kanama nedeniyle aşırı miktarda kanama vardı. Histerektomi yapmak zorunda kalmadan rahme kan sağlayan arterleri sıkıştırmayı başardık. Doğurganlık üzerinde uzun vadeli bir etkisi olmamalı. İçinde bulunduğunuz koşullar göz önüne alındığında hayatta olduğu için çok şanslı."

"Şimdi bilinci yerinde mi?"

"Evet. Bayılma, kanamanın bir sonucu olarak tansiyonun aniden düşmesi nedeniyle oldu."

"Onu görebilir miyim?"

"Evet ama hemen ardından biraz dinlenmeli. Plasental doğumdan sonra ortaya çıkan kanamayı durdurmak için rahmin kasılmasına yardımcı olmak üzere oksitosin vermek zorunda kaldık, bu nedenle ilaçtan dolayı yorgun olacak, çileden bahsetmiyorum bile. Gözlem için onu normalden birkaç gün daha fazla burada tutacağız."

"Teşekkür ederim doktor. Tanrım, çok teşekkür ederim. Onun hayatını kurtardınız. Size borcumu asla ödeyemem. Asla."

"Teşekküre gerek yok. Benim işim bu." Gülümsedi. "Kızınızın da gayet iyi olduğunu duydum. Şanslı bir adamsınız Bay Green." Omzuma tek bir vuruş yaptı ve "Beni takip edin." dedi.

Nina'nın odasına giden yolu hevesle takip ederken, en çok ihtiyaç

duyduğum anda yanımda olduğu için üst kattaki adama sessizce dua ettim.

Saçları yastığın üzerine yayılmıştı ve gözleri kapalıydı.
Koluna bir serum bağlandı. Zavallı bebeğim çok yorulmuştu.

Yorgun ama canlı.

Güçlü olmak istedim. Benim yıkıldığımı görmeden yeterince şey yaşamıştı. Ama yüzüm boynunun kıvrımına geldiği an, parçalandım. Teninin kokusunu duyduğumda, bir daha duyamayacağımdan emin olduğum nefeslerini dinlediğimde bedenim sarsıldı. Gözlerimden akan sonsuz yaşlar hastane önlüğünün üzerine döküldü.

"Jake..."

"Evet, bebeğim. Ben buradayım. Bir şey söylemene gerek yok." "Bebek iyi mi?"

"Bebek harika."

"Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum."

"Bayıldıktan sonrasını pek hatırlamıyorum. İyileşecek miyim?"

"Evet. Kanamayı durdurdular ve düzelttiler."

"Hala bebek sahibi olabilir miyim?"

"Evet. Doktor öyle söyledi." Ona daha sıkı sarıldım. "Yani tüm bunlardan sonra bir tane daha mı istiyorsun?"

"Sadece seninle." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.
"Harikaydın. Bebeğimizi sen doğurttun!"

"Nina... harika olan sendin, çok cesurdun. Bir kızımız var. Onun değerini bile tam olarak bilemedim çünkü seni kaybetmekten çok korkuyordum."

"Nerede o?"

"Çocuk odasında. Onu kontrol etmedim çünkü senin iyi olduğundan emin olana kadar ameliyathanenin dışına çıkamazdım."

"Onu görmek istiyorum."

"Gidip onu bize getirip getiremeyeceklerini kontrol edeceğim."

Tam ayağa kalkarken kapı açıldı. Bir hemşire battaniyeye sarılmış kız bebeğimizi kucağında taşıyordu. Pembe bir şapka takıyordu ve ellerinde beyaz eldivenler vardı.

Nina bebeği göğsüne bastırdı. Kızımız hemen ağzıyla yiyecek aramaya başladı, küçük kafası Nina'nın göğsünün üzerinde ileri geri dönerek yiyecekleri bulmaya çalıştı.

"Şuna bakın!" Nina güldü. "Annesinin kim olduğunu biliyor. Hiç vakit kaybetmiyor."

"Bu yönüyle babasına benziyor."

Hemşire öksürdü ve beceriksizce gülümsedi. "Emzirmeyi düşünüyor musunuz?"

"Evet."

"Bebek biraz mama yedi. Ama isterseniz şimdi beslenip beslenmeyeceğini deneyebiliriz."

Nina hastane önlüğünü indirerek şişmiş göğüslerini ortaya çıkardı. Şaşırtıcı bir şekilde, kızımız neredeyse hemen bağlandı. Onu suçladığımı söyleyemem.

Hemşire odadan çıkmadan önce, "Sizi kızınızla yalnız bırakayım," dedi.

Nina pembe şapkayı kaldırdı. "Sana benziyor, Jake. A.J. ile aynı koyu renk saçlara sahip. Sanırım genlerim zayıf."

"Benden kaçamazsın. Şimdi içinde çoğalıyorum." Nina'nın meme ucunu yarın yokmuş gibi yalayıp yutmaya devam ederken başparmağımı bebeğin yumuşak tüylü saçlarında gezdirdim. Emerken çıkardığı ses çok sevimliydi. "Benim küçük uzaylım. Bugün ortalığı kasıp kavurdun."

"Ona bu ismi mi vermek istiyorsun? Aliena mı?"

"Bu uygun olurdu. Ama bence başka bir şey bulmalıyız."

"Aslında aklımda bir isim vardı," dedi. "Neymiş o?"

"Kennedy."

"Kennedy Green. Kulağa hoş geliyor. İkimiz." "Evet.

Kesinlikle."

"Bu mükemmel, bebeğim. Mükemmel." Gözyaşları gözlerime geri dönüyordu. Artık bir adı vardı. Nina artık güvende olduğu için kızımın dünyaya gelişinin büyüklüğünü nihayet özümseyebilmişim. "Beğendin mi, Kennedy?"

"Şu anda adının ne olduğu umurunda değil. Yemek yemekle meşgul."

"Anlayabiliyorum. Seninle ziyafet çekerken bana sürekli adımı unutturuyorsun."

"Bunun tekrar olması için biraz zaman geçmesi gerekecek.

İyileşmem gerek." "Hatırlatma bana." diye inledim.

Kaşlarını kaldırdı. "Yaratıcı olabiliriz."

"Öyle mi?"

"Bence bebeğimizi doğurman eve gittiğimizde epey destansı bir sakso çekmeni gerektiriyor."

"O zaman erken tahliye için bastıracağım." "Cidden, Jake. Asansörde inanılmazdın." "Asansörleri iyi kullanırsız bebeğim, değil mi?"

Ertesi gün Nina son derece ağrılıydı ama neyse ki tüm hayatı değerleri normal seyrediyordu. Ben bebeği yatağın yanındaki koltukta tutarken o da biraz kestiriyordu.

Günün erken saatlerinde, Boston'a dönerken kullanacağımız uzun yol için bir araba koltuğu almaya gitmiştim. Kennedy'yi ağabeyiyle tanıştırmak üzere eve götürmek için dakikaları sayıyorduk. Ailelerimize New Hampshire'a kadar zahmet etmemelerini, bunun yerine enerjilerini geri döndüğümüz zamana saklamalarını söylemiştik. Nina'nın zaten şimdi dinlenmeye ihtiyacı vardı. Annesi birkaç hafta bizimle kalmayı planlıyordu, böylece bolca yardım alabilecektik.

Kapı hafifçe çalındı. Bir kadın elinde bazı evraklarla içeri girdi.

"Merhaba Bay Green," diye fısıldadı. "Karınız bugün erken saatlerde doğum belgesi için bilgileri doldurdu. O sırada siz burada değildiniz. Mesleğinizin tam olarak nasıl listelenmesini istediğinizden emin değildi. Bizim için ekleyebilir misiniz?"

"Elbette." Sağ koluma sarılmış halde yatan Kennedy'nin başını öptüm. "Artık resmileşti, küçük uzaylı. Kağıt üzerinde de senin babanı."

Küçük masada kâğıda yer açmak için Nina'nın plastik su sürahisini kaldırdım ve kadından bir kalem aldım.

"Sen bir solaksın."

Gülümsedi. "Evet. Benim

oğlum da öyle."

Gururla kızımın formdaki ilk ismine baktım. Nina ve ben göbek adı konusunda konuşmamıştık. Kennedy'ye bir tane verip vermeyeceğimizden bile emin değildim. Bu yüzden Nina'nın o satırı doldurduğunu fark ettiğimde çok şaşırdım. Ama beni asıl şok eden seçtiği isimdi. Bana hikayeyi anlatmıştı, bu yüzden bunun bir tesadüf olmadığını biliyordum. Bu bize biraz kapanış vermek için güzel bir duyguydu. Bundan da öte, eşimin nasıl bir insan olduğu hakkında çok şey anlatıyordu. Bana daha önce hiç vermediği kadar büyük bir kabullenmeydi bu. Beni o kadar derinden etkiledi ki kalem elimde titriyordu.

Kennedy Aria Green.

BÖLÜM 2C

NINA

Dört hafta sonra evimiz sanal bir hayvanat bahçesine dönüşmüştü. Bir şekilde, bebeğin eve gelişinin ortasında, A.J. bizi bir köpek almaya ikna etti. Sonunda siyah bir pug sahiplendik. Luna ismini bulduk çünkü İspanyolca'da ay anlamına geliyor.

Yeni doğmuş bir bebeğimiz, her saat bağırarak bir pug'ımız vardı ve şimdi Skylar ve Mitch, Kennedy ile ilk kez tanışmak için hafta sonu ziyaretine geliyorlardı. Tüm ailelerini getiriyorlardı: üç çocuk ve yaşlanan mavi önlü Amazon papağanları Seamus. A.J. hafta başında telefona sarılmış ve her zaman saatlerce eğlenmelerini sağlayan konuşan kuşu da getirmeleri için yalvarmıştı.

Jake, Ivy'yi ziyaretten eve dönerken bira ve şarap almak için dışarı çıkmıştı. Arkadaşlarımız geldiğinde çocuklarla yalnızdım. Daha kapı zili çalmadan kapının arkasından çıkan gürültü kendini belli ediyordu.

Kennedy göğsüme yapışmışken kendimi kanepeden kaldırdım ve kendimi gizlemek için başının üzerine bir battaniye attım. Luna, minik patileri parke zemini tırmalarken beni kapıya doğru koşturdu.

Kapıyı açtım. Görülmeye değer bir manzaraydı: Skylar, Mitch, üç çocuk ve kafeste bir papağan.

"Bir şerit seç, top torbası!"

"Ah... kuş az önce ne dedi?" İçeri girmelerine izin vermek için yoldan çekilerek sordum.

Skylar içini çekti. "Üzgünüm. Ona neyin yapışacağını kontrol etme şansımız yok. Mitch I-95'te biraz yol öfkesine kapıldı ve Seamus bunun peşini bırakmıyor."

Kuş ciyakladı. *"Bir yol seç, top torbası!"*

"Bu çocuklar için harika bir şey," dedim alaycı bir tavırla.

Skylar beni yanağımdan öptü. "Hayatımıza hoş geldin, Sissy. Ateşli vajinan nasıl bu arada?"

"Bana böyle bir soruyu ancak sen sorabilirsin. Aslında çok daha iyi. Sorduğun için teşekkürler."

"Onu bana bırakın." Hâlâ göğsümü emmekte olan Kennedy'yi görebilmek için battaniyeyi kaldırdı. "Tıpkı Jake'e benziyor."

"Biliyorum."

Mitch bir yaşındaki oğullarını kucağına almıştı. "Wi- Fi şifreni biliyor musun? Henry'nin internete ihtiyacı var."

"Elbette. Mutfaktaki telsiz telefonun yanında yazılı."

Mitch ve Skylar'ın büyük oğulları Henry otizmliydi ve çoğunlukla konuşamıyordu. Çoğu zaman elektronik cihazlara takılıp kalıyordu. Henry çoktan iPad'yle kanepedeki yerini almıştı.

A.J.'nin yaşlarında olan kızları Lara oğlumu aramaya gitti.

A.J. elinde tabletiyle göründü. "Hey, Lara. Odamda terraria oynamak ister misin?"

"Elbette." Lara'nın uzun kumral saçları onu koridorda takip ederken dalgalandı.

Mitch damlatmaz bardağı Mitch Jr'ın ağzına götürdü. "Eğer oğlun da babası gibiyse, sanırım beş ila yedi yıl içinde A.J.'nin odasında takılmaya bir son vermemiz gerekecek."

"Zamanı geldiğinde bununla ilgileniriz." Güldüm.

"Bu iğrenç. Neredeyse kardeş gibiler," dedi Skylar. dedi.

Mitch kolunu ona doladı. "Bu onlar için önemli değil. hormonlarının kontrolü ele geçirmeye başladığı zaman. O yaşlarda nasıl hissettiğimizi hatırlıyor musun? O zamanlar kız kardeşim gibiydin ve sana çok kötü şeyler yapmak istiyordum."

Araya girdim, "Ben onun annesiyim ve aynı fikirdeyim. A.J. tıpkı Jake gibi ve eğer durum buysa başımız belaya girebilir."

Kapı çarparak kapandı ve Jake ortaya çıktı. "Biri adı mı söyledi? Sorun mu var?"

"Senin ve A.J.'nin birbirinize ne kadar benzediğinizden ve Lara'yı yaklaşık yedi yıl içinde nasıl kilit altına almak isteyebileceklerinden bahsediyorduk."

Jake ceketini çıkarırken, "Hiç şüphesiz," dedi.

Mitch bebekle birlikte Henry'nin yanına oturdu. "Söylemeliyim ki, bir kız çocuğuna sahip olmak her yıl daha da korkutucu hale geliyor."

"Lara'nın memeleri çıkmaya başladı bile." Skylar başını salladı.
"Komik bile değil."

Jake yanıma gelip beni öptü ve battaniyeyi kaldırarak Kennedy'ye baktı. "Eğer bu küçük şey anatomik olarak annesine benzeyecekse, bir silah koleksiyonu yapmaya başlasam iyi olur."

Skylar, Mitch Jr'ı kocasından alıp kanepede onlara katıldı. "Ben de tam Kennedy'nin senin mini-me'in gibi olduğunu söylüyordum Jake."

"Ne diyebilirim ki? Umalım da en azından Nina'nın tatlı kişiliğine sahip olsun."

"Bir şerit seç, top torbası!"

Jake başını kuşun odanın köşesindeki kafesinde oturduğu sol tarafa çevirdi. "Seamus'u mu getirdin?"

Gülerek, "Evet, onu getirmelerini söyledim, zaten son zamanlarda burası hayvanat bahçesi gibi oldu. Karışıma onu da ekleyebiliriz."

Jake parmağını şıklattı ve Mitch'e döndü. "Az önce ne aldım biliyor musun?"

"Ne?"

"En sevdiğin içkiyi yapmak için, kaltak." "Ne içkisiymiş o?"

"Buna ne diyordunuz? Ağlayan Orgazm mı?"

"Ağlayan Orgazm."

"Şey, daha sonra yapacağız. Şimdilik bir biraya ne dersin?"

Jake getirdiği kâğıt torbadan iki şişe çıkardı ve birini Mitch'e uzattı.

Mitch sigaranın kapağını kapatıp bir yudum aldı ve "Jake, bize asansörde doğum hikâyesinin tamamını anlatman gerekecek. Hayal bile edemiyorum."

"Dostum, arka planda bir Celine Dion şarkısı çalarken çocuğunu sevdiğin kadından çekip almadan yaşamış sayılmazsın."

Mitch avucunu kaldırdı. "Bu geçiş töreninden vazgeçmekte bir sakınca görmediğime eminim."

Hepimiz buna çok güldük. Odanın etrafına baktım. Köpek şimdi Jake'in yüzünü yalıyordu. Kuş köşedeki kafesinden küfürler savuruyordu. A.J. ve Lara'nın kahkaha sesleri koridorun aşağısından duyuluyordu. Henry ağır çekimde oynayan televizyon jingle'larının korkutucu YouTube videolarını dinliyordu. En iyi arkadaşım Skylar kanserden kurtulmuştu ve ikimiz de asla sahip olamayacağımızı düşündüğümüz mucize bebeklerimizi kucağımıza alıyorduk. *İşte hayat buydu.* Hayat güzeldi ve çok değerliydi.

En çok sevdiğim insanların sağlığı ve refahı gerçekten önemli olan tek şeydi. Egolarımız tarafından yönlendirildiğimiz için, gerçekten önemli olan şeylerin yanıımızdan geçip gitmesine izin verirken küçük şeyler hakkında endişelenerek çok fazla zaman harcıyoruz.

Arkadaşlarımızın ziyaretinden bir hafta sonra, yatağında uzanırken Jake'in sesi komodinin üzerindeki bebek telsizinden geliyordu. Diğer odada Kennedy'nin altını değiştiriyor, her zaman yaptığı gibi onunla konuşuyordu ve muhtemelen ağzından çıkan her kelimenin yatak odamızda bana iletildiğinin farkında değildi.

"Ona küçük sürprizimizden bahsetme, tamam mı?"

Neden bahsediyordu?

"Sürprizlerden bahsetmişken, lanet kız! Annem beni buraya gönderdiğinde senin doğacağını biliyor olmalıydı. Bu onun için hiç hoş değildi. Nasıl oluyor da hep bunlarla baş başa kalıyorum? Huh?"

Büyük bir sıçış yapmış olmalı. *Hoppala.*

"Sevimli olduğun için şanslısın. Yine de Temel Reis'i arayacağım ve bebeğimin bezinde onun ıspanaklarından sakladığını söyleyeceğim. Yetkilileri ara."

Kennedy cooed.

"Evet... Sence bu komik mi?"

Kahkahalarla ağzımı kapattım ve gözlerimi kapatıp bezin kırıışma sesini ve Jake'in onu öpüşünü dinledim.

"Ah. Dudak halkamı çekmeyi seviyorsun, ha? Biliyorum. Bu senin en sevdiğin şey."

Daha fazla

öpüşme.

"Tamamen

temiz." Daha

fazla öpüşme.

"Seni aya kadar seviyorum, küçük uzaylı."

Odasındaki kapının kapanma sesi, kulak misafirliğimden caymak için yatakta doğrulmama neden oldu.

Jake içeri girdi. Üstü çıplaktı ve duştan sonra çok güzel kokuyordu. Bronzlaşmış teni inanılmaz derecede pürüzsüzdü. Yakın zamanda göğsünün sağ tarafına iki yıldız dövmesi eklemişti. İki çocuğumuzun her birini temsil ediyorlardı, onun ayının yıldızları.

Jake gevrek arşaflların altında bana katılırken iç çekti. "Yatakta olmak çok iyi hissettiriyor."

"Uzun bir gün mü?"

"Evet... iş tam bir karmaşaydı. Ama küçük uzaylıma iyi geceler öpücüğü vermek ve günü burada sonlandırmak bana iyi geliyor."

Tekrar seks yapmadan önce doktorun önerisi üzerine altı hafta bekliyorduk. Hala bir haftamız vardı ve bu bekleyişin onu öldürdüğünü biliyordum. Kendimi fiziksel olarak hazır hissetsem de doktorun emirlerine uymaya karar vermiştik.

Kıçımı ona bastırarak, beni kaşıklaması için onu cesaretlendirdim. Yorgunluktan ikimiz de birkaç dakika içinde uyuyakalmıştık.

Gecenin bir yarısı, kötü bir rüya gibi görünen bir şey beni uyandırdı. Ama tipik bir kabus değildi. Hafızamdan silindiğini düşündüğüm şeylerin gerçek bir hatırasıydı. Kennedy'nin doğduğu gün yaşadığım tüm korkunç anları aniden net bir şekilde hatırlayabiliyordum: ambulanza uyanmak, kan kaybından öleceğim korkusu, Jake'i ya da bebeklerimi bir daha göremeyeceğim korkusu. Bu geceye kadar, doğumdan hemen sonraki olaylarla ilgili hafıza kaybı yaşıyordum. Bebeğin benden çıkışını ve Jake'in gözyaşları içinde hastane yatağımın başında olduğunu hatırlıyordum ama aradaki her şey bulanıktı.

Üzerimden ter akıyordu. Ölmeye ne kadar yaklaştığımı fark ettim.

Jake lambayı yaktı. "Nina?" "Ha?"

"İyi misin?"

"Hayır."

"Ne oldu?"

"Ambulansta uyandığımı hatırlıyorum. Öleceğimi sanmıştım. Seni bir daha göremeyeceğim düşüncesi... Çılgınca olan ne biliyor musun? Seni çocuklarımızdan bile daha çok düşünüyordum. Bir şekilde, iyi olacaklarını biliyordum çünkü sana sahiplerdi. Ama senin bensiz iyi olacağını düşünmüyordum. Ve bu dünyayı sensiz terk etmek istemedim. Bu mantıklı mı? Onlar için orada olacağını biliyordum çünkü olmak zorundaydın ama gerçekten iyi olacağını düşünmemiştim."

Bana sıkıca sarıldı. "Haklısın."

"Tuhaf gelebilir ama sanki bu hayattan önce de birlikteymişiz ve yine birlikte olacaktıyız gibi hissediyorum. Sanki biz-"

"Gerçekten bağı. Biliyorum. Beni ameliyathanenin dışında tuttuklarında ve senin iyi olup olmadığını bilmeden beklemek zorunda kaldığımda, ben de aynı sonuca vardım. Doktor dışarı çıkıp bana hayatta olduğunu söyleyene kadar kendimi ölü gibi hissediyordum."

"Bu senin için çok korkutucu olmalı."

"Bunu düşünmemeye çalış. Şimdi sadece benimle ol. Buradaki zamanımız sona erdiğinde bile, bizi birbirimize yönlendiren güçlerin bizi tekrar bir araya getireceğine güvenmeliyiz. Bu arada, o gün neler olabileceği konusunda endişelenerek bir saniye daha kaybetme. Tamam mı?"

"Bu an... var olan tek şey bu."

"Sana öğrettiklerimin bazılarını hatırlamana sevindim. yıl."

Yanağından öpmek için uzandım ama aniden başını çevirdi. yüzünü bana doğru çevirdi. Dudakları dudaklarımı açgözlü bir öpücükle yuttu. Bedenim onunkinin içinde eridi. Çok uzun zaman olmuştu. Elim kasıklarına doğru kaymaya başladı.

"Dur, dur, dur. Doktorun emirlerine uyduğumuzu sanıyordum," dedi dudaklarımın arasından. "Çok iyiydim, ama bana böyle dokunursan, bundan sonra olacaklardan sorumlu olamam."

"Bu gece doktorun emrettiği şey buydu."

"Lanet olsun. Beş hafta oldu." Elini sıkıca kığıma koydu ve beni içine çekti. "Benden herhangi bir tartışma duymayacaksın."

"Bu bekleyişin sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Senin için zor. Evet. Bunu doğru anladın." Yavaşça bırakmadan önce alt dudağıını emdi. "Artık konuşmayalım."

"Daha az kavg, daha çok sıkış. Gördün mü? Bunu ben de hatırlıyorum."

Boynumu öperken güldü ve "Bu şimdiye kadar aklıma gelen en akıllıca şey olabilir" dedi.

Geceliğıini kaldırmaya başladığında, "Lambayı kapatın. kapalı."

"Hayır."

"Evet."

"Asla olmaz. Sevişirken her santimini görmek istiyorum. Vücudunun böyle inanılmaz. Bu konuda ne hissettiğıini biliyorsun." Göğüslerimi avuçladı. "Sevdiğim şeyden daha da fazlası var. Bunun tadını çıkarmak istiyorum."

"Bunu ışıklar açıkken yapmayacağız." Beni görmezden gelerek, "Ben başlasam nasıl olur?" dedi.

Ayağa kalktı ve yavaşça pantolonunu çıkarıp tekmeledi. Vücudu kaya gibi sağlamdı, iriydi ve teni kusursuzdu. Jake yaşlandıkça daha da güzelleşiyordu. Bu arada kendimi şişman hissediyordum ve bu güvensizliğin bebeklik kilolarımın her zerresi çıkana kadar benimle kalacağını biliyordum.

Üzerime diz çöktüğünde hala iç çamaşırı üzerindeydi. "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

"Mm-hmm."

"Gözlerini benden ayırma ama bana dokunma," dedi huysuzca. Ben de ona uydum.

Gözlerim güçlü çenesinden göğsüne, oradan da karın kaslarına doğru ilerledi. İnce, mutlu bir saç teli V kasının ortasında seksi bir çizgi oluşturuyordu.

Sesi alçaktı. "Ne istiyorsun Nina?"

"Bunları çıkarmanı istiyorum." İç çamaşırını çekiştirdiğimde elimi tuttu ve üzerinden çıkardı.

Bana seksi bir sırtıma yaparak dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Dokunmak yok."

"Tamam."

Aletinin ucu boxer külotunun üstünden dışarı çıkmıştı. Tamamen sertleşmişti.

"Demek bunları çıkarmamı istiyorsun, ha?"

"Evet."

"Mesele şu ki, ışığı kapatmak istedin. O zaman sen de beni göremeyeceksin. Beni görmek istemiyor musun?"

Ağzım açık kalmıştı. "Evet."

"Ben de seni görmek istiyorum. Önce ben seni göreyim."

Geceliğimi isteksizce başımdan geçirdim ama emzirme sütyenimi çıkarmadım.

"Çıkar şunu."

Önden çözdüm ve sütyenimi yere attım. "Aferin kızıma. Şimdi de külotun."

Erkek şortumu bacaklarımdan aşağı kaydurdum ve bir kenara attım.

Bir buçuk ay sonsuzluk gibi geldi. Temas kurmadan geçirmek bizim için gerçekten uzun bir süreydi. Bebekten beri birbirimize neredeyse hiç dokunmamıştık çünkü eğer seks yapamayacak olsaydık bu çok fazla alay konusu olurdu.

"Bu vücudun beni ne kadar tahrik ettiği hakkında bir fikrin var mı Nina? Bana bir bak. Bana ne yaptığına bak." Aleti, boxer'ının pamuklu kumaşını sonuna kadar germiştir. Uyarılmasından kaynaklanan ıslak bir nokta malzemeyi nemlendirdi.

"Seviştiğimizde, o çıplak beden her santimini karşımda hissetmek istiyorum" diye devam etti.

Sinsi piç hâlâ bana dokunmuyordu. Bu onun beni o kadar azdırma ve rahatsız etme yöntemi ki artık nasıl görüldüğümü umursamıyor, ondan istediklerim dışında hiçbir şeyi önemsemiyordum.

Bana bakarken gözleri büyümüştü ve kendini sert ve yavaş bir şekilde boşaltmaya başladı. Bu Jake'in çalışma şekliydi: Ben neredeyse ona yalvarana kadar beni eğlenmekten mahrum etmek. Bana mastürbasyon yapmasını izlemenin verdiği uyarılma beni çok ıslatıyor ve dolgun göğüslerimin karıncalanmasına neden oluyordu. Biraz süt dışarı sızdı. Başparmağından yavaşça emmeden önce bir kısmını silip süpürdü.

Vücudumun nasıl görüldüğü giderek daha az önemli olmaya başlamıştı. Yüzündeki ifadeden çok tahrik olduğu belliydi. *Bana* nasıl *baktığı*, *nasıl* görüldüğümle ilgili takıntılarımın hızla daha önemli hale geliyordu.

Jake kendinden geçerek başını arkaya eğdi. Kendini tatmin edişini izlemeye daha fazla dayanamadım. Elini tuttum ve sikini okşamasına engel oldum. Bacaklarımı iyice açarak, "Lütfen" diye yalvardım.

Kendini alçaltıp nihayet içime girerken ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. Kendini derinlere gömerken gırtlaktan bir inilti çıkardı, canımı acıtmadığını görene kadar beni yavaşça becerdi. Sonra hızını artırdı ve sonunda birbirine dolanmış çıplak bedenlerimiz yatağı sallamaya başladı. Birlikte boşalana kadar birbirimizin gözlerinin içine bakarken parmaklarımız kilitlendi.

Bir süre uyanık yattık, ellerimiz hâlâ iç içeydi. Yüzük parmağımdaki onun adını taşıyan dövmeye hayranlıkla baktım. Onun parmağında da benim adım vardı. Bu kalıcı işaretler, birbirimize ömür boyu bağlı olduğumuzu gösteren mükemmel bir sembolizmdi.

Elimi ağzına götürdü ve öptü. "Daha önce söylediklerin hoşuma gitti, birbirimizi daha önceden tanıyor olabileceğimizi ve bir gün tekrar birlikte olabileceğimizi söyledin."

"Evet." Gülümsedim. "Bir sonraki hayatında bana göz kulak olmayı unutma, Green."

"Bebeğim, seni nerede görsem tanırım."

Kennedy'nin monitörden gelen sesini duyarak uyuyan Jake'in yüzünde ay ışığı parlıyordu. Her ağlayışta meme uçlarımdan süt damlarken sertleşmiş göğüslerim karıncalanıyordu. Sabah 4'te beslenme vakti gelmişti.

Gözlerimi ovuşturup esneyerek isteksizce kendimi sıcak yataktan kaldırdım ve koridora yöneldim.

"Şşş, tatlım, sorun yok. Ben buradayım. Ben-" Bunu fark ettiğimde sözlerim aniden kesildi.

Vay

canın

a.

Vay

canın

a.

Vay

canın

a.

Kennedy'yi göğsüme kaldırmadan önce şaşkınlıkla ağzımı kapattım, ağlamayı kesmesini istiyordum, böylece huzur ve sessizlik içinde ona hayranlıkla bakabilecektim.

Sadece...vay canına.

Bir düzineden fazla pembe origami yarasa, beşiğinin üstündeki bir mobilden sıra sıra sarkıyordu. Uzandım ve bir tanesine hafifçe dokundum. Her birinin yapıldığı kâğıt, eskiden kullandığı inşaat kâğıtlarından çok daha kalındı.

Bunu yapmak için ne zaman zaman bulmuştun?

"Demek sürpriz buydu, ha?" Dreft bebek deterjanı gibi kokan küçük göğsünü öperek ona doğru fısıldadım.

Yastıklı salıncakta otururken ayaklarımı sedirin üzerine koydum ve Kennedy beslenmeyi bitirene kadar huşu içinde cep telefonuna baktım.

Sonunda gözümü ondan ayırdığımda, alt değiştirme masasının üzerinde yalnız bir siyah yarasanın oturduğunu fark ettim.

Kennedy hâlâ kolumdayken ona doğru yürüdüm ve kâğıdı açtım. Kağıt.

Uzun zaman oldu,

*Beni kafiyele dinlediğinden beri.
Ama ben seni izliyordum.
Ve tüm yaşadıkların.*

*Sonsuza dek kahramanım
olacağını bilmen için geri
geldim.*

İyi iş çıkardın, evlat. Her

zaman sevgiler, Bay

Yarasa

Sopayı göğsüme bastırırken dudaklarım geniş bir gülümsemeye dönüştü. Kennedy'yi beşiğe geri koydum ve cep telefonuna baktım. Tepesinde plastik bir düğme olduğunu ilk kez fark ederek onu çevirmeye başladım.

Yarasalar yavaşça kendi etraflarında dönerken *Twinkle Twinkle Little Star* çalmaya başladı. Kennedy mırıldanırken, küçük bacaklarını tekmelerken ve korkunç bir gülümsemeye benzeyen bir şey gösterirken Kennedy'nin geniş gözleri onlara takılmıştı.

Ayak sesleri arkamdan yaklaştı. Güçlü dövmeli kollar gövdeyi sardı ve beni müzik eşliğinde yavaşça salladı.

Tam ve mutlak huzur.

Tüm hayatımı almış olabilir ama sonunda anı yaşamayı öğreniyordum. Bu hepsinden daha iyi olabilirdi.

SON

DAHA FAZLA BAŞLIK İÇİN:
PENELOPE WARD'IN AMAZON SAYFASINI ZİYARET EDİN
BURADA: http://amzn.to/1r8y_BJx

**Penelope Mard'dan Diğer
Bağımsızlar:**

JAKE UNDONE (Jake #1)

SKYLAR'IM (Mitch ve Skylar'ın hikayesi)
USA TODAY En Çok Satanlar

İKİZLER (Allison ve Cedric'in hikayesi)

STEPBROTHER DEAREST
New York Times, USA Today ve Wall Street Journal Bestseller

Sonbahar 2015'te satışa sunulacaktır:

SEVİN'İN GÜNAHLARI

Buraya ekleyin: <https://www.goodreads.com/book/show/25134262-sins-of-sevin>

AKKNOMLEDGEMENTS

Her şeyden önce, en büyük hayranlarım olmaya devam ettikleri için sevgili aileme teşekkür ederim.

Kocama: Sevgin, sabrın ve mizahın için ve sonunda bunu bir hobiden fazlası olarak gördüğün için teşekkür ederim! Yazmaya devam edebilmem için birçok ekstra sorumluluk üstleniyorsun.

Başından beri bana inanan Allison'a: Tüm bunları sen yarattın!

En iyi arkadaşlarım Angela, Tarah ve Sonia'ya: hepinizi çok seviyorum! Vi'ye: Beynimin diğer yarısını bulduğum için çok mutluyum!

Çok değerli dostluğunuz, desteğiniz ve sohbetleriniz için teşekkür ederim.

Julie'ye: Sen tanıdığım en iyi yazar ve daha da iyi bir arkadaşsın.

Editörüm Kim'e: Tüm kitaplarımla bölüm bölüm ilgilendiğiniz için teşekkür ederim.

Facebook hayran grubum Penelope's Peeps'e ve gemiyi yöneten Kraliçe Amy'ye: Hepinize tapıyorum!

Avustralyalı Lisa'ya: George'a her zaman sahip olacağız. Benden çok uzakta yaşıyorsun.

Erika G.'ye: Bu bir E olayı.

Luna'ya: Tutkunuz, beni motive etmeye yardımcı olan güzel tanıtımlar ve Jake'i sevdiğiniz için teşekkür ederim!

Mia A.'ya: Sen yanımda koşturup ertelemeden önce nasıl yazıyordum?

Hetty, Amy C., Kimie S., Linda C.'ye: Desteğiniz ve pezevenkliğiniz için teşekkürler.

Allison E.'ye: *Demons* şarkısı senin sayende burada. Jake'e olan aşkın beni bu kitabı yazmaya itti.

Bana yardım eden ve destekleyen tüm kitap blogcularına/tanıtımcılarına: Başarımanın sebebi sizlersiniz. Burada herkesi listelemekten korkuyorum çünkü şüphesiz istemeden birini unutacağım. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve iyiliğinize karşılık verebilmem için benimle iletişime geçmekten çekinmeyin.

Kitap tanıtımlarımı organize eden, halkla ilişkilerimi yürüten ve genel olarak harika bir insan olan Soluri Halkla İlişkiler'den Donna'ya: Teşekkür ederim!

RBA Tasarım'dan Letitia'ya: Bir başka mükemmel kitap için teşekkürler Kapak.

Okuyucularıma: Hiçbir şey beni bu kadar mutlu edemez. hayatın günlük stresinden bir kaçış sağladı. Yazmaya başlamamın nedeni de aynı kaçıştı. Bu işte sizden doğrudan haber almaktan ve yazdığım bir şeyin size bir şekilde dokunduğunu bilmekten daha büyük bir mutluluk yok.

Son olarak, kızıma ve oğluma: Anneniz sizi seviyor. Sizler benim motivasyonum ve ilham kaynağımsınız!

YAZAR HAKKINDA

Penelope Ward, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal Çok Satanlar listelerinde yer alan bir yazardır.

Boston'da beş ağabeyi ile birlikte büyümüş ve daha aile dostu bir kariyere geçmeden önce yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber sunucusu olarak geçirmiştir.

Penelope, yeni yetişkin/çağdaş aşk romanı türünde kitaplar okumak, kahve içmek ve hafta sonları arkadaşları ve ailesiyle takılmak için yaşıyor.

Her ikisi de hayatının ışıkları olan 10 yaşında otizmli güzel bir kızın (Gemini'deki Callie karakterinin ilham kaynağı) ve 8 yaşında bir erkek çocuğun gururlu annesidir.

Penelope, kocası ve çocukları Rhode Island'da yaşamaktadır.

New York Times En Çok Satanlar Listesi'nde dört hafta üst üste yer alan *Üvey Kardeş Sevgili'nin* yazarıdır. Diğer eserleri arasında *My Skylar*, *Jake Undone*, *Jake Understood*, *Gemini* ve 2015 sonbaharında çıkacak olan *Sins of Sevin* yer almaktadır.

Penelope ile şu adresten iletişime geçebilirsiniz:

penelopewardauthor@gmail.com Twitter'da ~~@PenelopeAuthor~~ veya

Facebook'ta Penelope Ward Yazar sayfası. **Sayfanın altındaki**

Penelope'nin güncellemelerine abone olarak kitap haberlerini asla

kaçırmayacağınızı garanti edin: www.penelopewardauthor.com